NEW IDEA
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
မြရတီ
ရင်ထဲကမြွေဆိပ်
အပါအဝင်
သိမ့်ရှက်မှုအငြိ
ဝတ္ထုများ

ဒို့အာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး — ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

အားကိုး ပဆိန်နင်း အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
တော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
ာင်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
သားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
ကသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
တော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

ကိုကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ည်ဆောက်ရေး
စျေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
ည်ဆောက်ရေး
ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ
မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

NEW IDEA

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

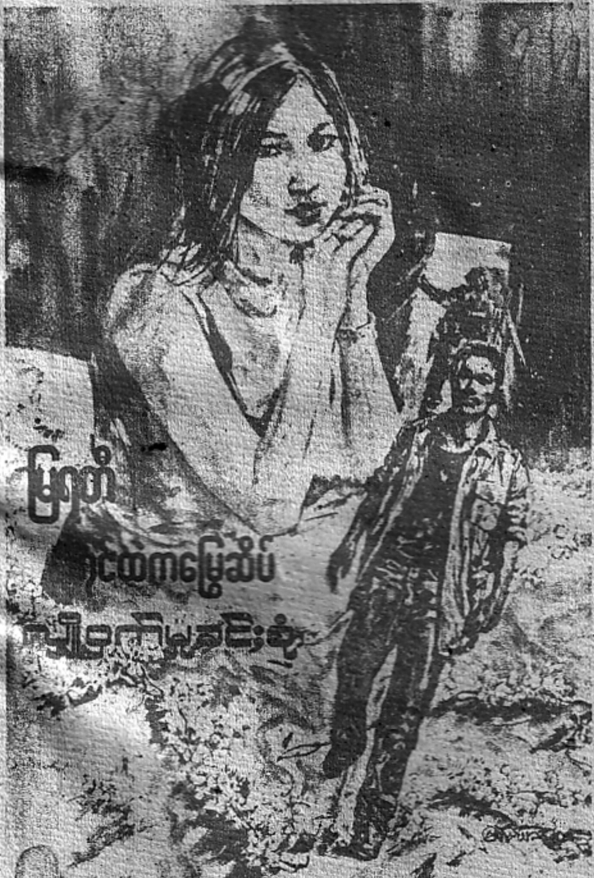

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၅၀၀၂၇၉၀၆၀၂
အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၅၀၀၆၈၈၀၆၀၇

စီစဉ်သူ – ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် – ၂၀၀၇၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ – ၅၀၀
မျက်နှာဖုံး – မြတ်မင်းဟန်
ကွန်ပျူတာစာစီ – *Welfare*
အတွင်းဖလင် – *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းနော်တင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)
အမှတ်(၁၂၀)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ)(၀၄၂၀၅)
စိတ်ကူးသစ်စာပေ
အမှတ်(၂၅)အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး – ၇၀၀ကျပ်

ရင်ထဲက မြွေဆိပ်

အပါအဝင်

လျှို့ဝှက်မှုခင်းစုံ

မာတိကာ

စဉ်	စာမူအမည်	စာမျက်နှာ
၁	စံပယ်နံ့	၁
၂	အသံတိတ်ကိရိယာ	၁၈
၃	မိန်းမဟူဘိ	၃၉
၄	ချစ်ရန်ငြိုး	၆၆
၅	ဆေးပြင်းလိပ်တစ်တို	၈၈
၆	အဆုံး၌ချစ်သည်	၁၀၈
၇	ဆန္ဒ	၁၄၀
၈	အပေါင်လက်မှတ်တစ်စောင်	၁၆၅
၉	ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်	၁၈၉
၁၀	ရင်ထဲက မြွေဆိပ်	၂၁၈

စံပယ်နံ့

မဖွေးနုအလောင်းကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတယ်။ ဝမ်းနည်းမှုတွေထက် အံ့ဩမှုတွေက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တရိပ်ရိပ်ပြေး နေတယ်။ ပြီးတော့ အံ့ဩစိတ်တွေ အထွတ်အထိပ် ရောက်လာချိန်မှာ သံသယနဲ့ မယုံကြည်မှုဆိုတာတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဆိုးရွားဆုံး နိုင့်ထက်ကလူပြုလာကြတယ်။ မဖွေးနုအလောင်းကို သူတို့ ညည့်ခန်းထဲက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျကျနနပြင်ထားတယ်။ သစ်လွင်တဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားတယ်။ မျက်နှာကိုလည်း ပြုပြင်ခြယ်သထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် မဖွေးနုကို မြင်ရတာဟာ သေနေတဲ့သူနဲ့ မတူဘူး။ စိတ်အေးလက်အေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ သူ့ခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

သူ့ခေါင်းက စံပယ်ပန်းတွေကိုမြင်ရမှ ကျွန်တော့်ရဲ့ သံသယနဲ့ ထုပ်ပိုးထားတဲ့ မယုံကြည်မှုတွေဟာ ပေါက်ကွဲမတတ်ဖြစ်လာတယ်။

"စံပယ်အသက် တစ်မနက်လို့ဆိုရအောင် ဘယ်ပန်းတွေကရော တစ်နေ့တစ်ရက်ထက်ပိုပြီး တစ်လခံကြလို့လဲ မောင်၊ ပန်းဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ ကွာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပန်းအကြောင်းသိပ်မသိတော့ ဘယ်ပန်းတွေဟာ တာရှည်ခံတယ်ဆိုတာ မောင်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စံပယ်ပန်းဟာ အနွမ်းလွယ်တဲ့ အကြွေလွယ်တဲ့ပန်းမို့ မောင်က ဖွေးကိုမပန်စေချင်တာပါ၊ ဥပမာ ကွာ ပိတောက်ပန်းဆိုရင် ပိုဆိုးသေး"

အဲဒီတော့ မဖွေးနုက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးတယ်။

"မောင်က ဟိုသီချင်းထဲကလို ပန်းနိမိတ်ကို ကြောက်နေပြီထင်တယ်၊ မောင်သတိထားမိမလား မသိဘူး၊ အဲ့ဒီလို မောင်ပြောတဲ့ အကြွေစောတဲ့ပန်းတွေဟာ ပွင့်ကြတော့လည်း လှိုင်လှိုင်ပွင့်ဇတ်ကြပါတယ်၊ ပိတောက်ဆိုလည်း ကြည့်၊ သူ့ရာသီရောက်ရင် ပွင့်လိုက်တာအောတိုက်လို့၊ ဖွေးကြိုက်တဲ့ စံပယ်ပန်းဆိုရင်လည်း တစ်မနက် တစ်မနက်ပွင့်လိုက်တာ ဖွေး ပန်လို့တောင် မနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဖွေးအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ မောင်"

အဲဒီတုန်းက ဖွေးဖွေးနုနေတဲ့ ဖွေးကိုယ်လုံးကလေးကို ကျွန်တော် တအားဖက်ထားမိသေးတယ်။ မဖွေးနုတစ်ကိုယ်လုံးက စံပယ်နံ့တွေ သင်းနေတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်လျှမ်းနေတယ်။ စိတ်အင်အားနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေဟာ သူ့ဆီက ကျွန်တော့ဆီကိုတောင် ကူးစက် လာသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးပျော်မိတယ်။ နှလုံးရောဂါဆိုတာ စိတ်နဲ့လည်း အများကြီးပတ်သက်စပ်ဆိုင်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်လန်း ဆန်းနေရင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ နှလုံးရောဂါရှိနေတဲ့ မဖွေးနုအတွက် ကျွန်တော် အားတက်သွားမိတယ်။

ခုတော့ ဖွေးနုသေပြီ။ သေရတာမှ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရလို့။ ပြီးတော့ အိပ်ဆေးတွေကြောင့် သေရတာတဲ့။ ကျွန်တော် မယုံဘူး။ မယုံဘူး မယုံဘူးလို့ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ မဖွေးနုနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ မဖွေးနုအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်ခရီးမှာ ဘာများစိုးရိမ်စရာ ပူပန်စရာရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော့် မိဘတွေက ညောင်ဥယျာဉ်ဈေးထဲမှာ လက်ခစား အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပန်းထိမ်ဖိုထောင်တယ်။ အချမ်းသာ ကြီးမဟုတ်တာ တောင် လူထဲဝင်ဆံ့အောင် တင့်တောင့်တင့်တယ်နေနိုင်တယ်။ မဖွေးနု မိဘတွေက ညောင်ဥယျာဉ်ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်အပ်ထည်တွေကို ကျွန်တော်တို့ပန်းထိမ်ဖိုမှာ အပ်တယ်။ ကိုင်းကျွန်းမှီဆိုသလို သူ့မိဘတွေနဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေဟာ သဟဇာတ သင့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မဖွေးနုက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆိုင်ရာ မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့အချိန်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့အကြောင်းကို မဖွေးနုမိဘတွေက ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ဆိုသလို သိနေကြ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကန့်ကွက်ဆန့်ကျင်တဲ့ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် ကျွန်တော်တို့သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ့်ပုံပါပဲ။

အဲဒီတော့ မဖွေးနုမှာ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာရှိလို့လဲ။ ဘာ့ကြောင့် အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဒီအဖြစ်ကို စီကာစဉ်ကာ စုန်ကာဆန်ကာ တွေးကြည့်သလောက် အဖြေမပေါ်ဘူး။ ပြီး တော့ ကြည့်ပါဦး။ မဖွေးနုရဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အနာဂတ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားပုံကလေးတွေ၊ သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးထားပုံကလေးတွေကို တစ်နေ့ အဲဒီတစ်နေ့ဆိုတာ ခုလို မဖွေးနုမသေခင် နှစ်ပတ်လောက်ကလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ရည်းစားဘဝ သူနဲ့ကျွန်တော် ကျွန်တော့်အသိအိမ် တစ်အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့ကြတယ်။

တွေ့ကြတော့. . .

"ဖွေးရယ် မောင်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်လို့ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိပါပြီ၊ အဲဒီတော့. . ."

"အဲဒီတော့ မောင်က ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ"

"ဩော်. . . လက်ထပ်ပြီး အတူနေချင်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဖွေး နေနိုင်ပေမယ့် မောင်က မနေနိုင်တော့ဘူး"

"ဟင်း. . . ဟင်း"

ပထမ မဖွေးနုက ရယ်ပုံတစ်မျိုးနဲ့ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် မေးဖျားကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ အသာထောက်တယ်။

"မှတ်ထားမောင်၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းရဖို့ဆိုတာ စောင့်ရတယ်၊ စောင့်ရင်းနဲ့လည်း အဲဒီပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးက ကြီးသထက်ကြီးလာတတ်တယ်၊ ဖွေးက ခုမြင်ခုကြိုက် ခုညားကြတဲ့မိန်းမတွေလို မဖြစ်ချင်ဘူး၊ အချိန်ကြာလေ တန်ဖိုးကြီးလေဖြစ်တဲ့ ဖွေးဘဝကိုမှ မောင့်လက်ထဲအပ်ချင်တာ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ အဲဒီတော့ မောင်က ဘယ်လောက် စောင့်ရမှာလဲ"

"လာမယ့် သီတင်းကျွတ်ပေါ့ မောင်ရယ်"

ခု မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျတုန်းဆိုတော့ သီတင်းကျွတ်ဖို့ နည်းနည်းလိုသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုသူ့ရဲ့အချစ်အတွက် ရောမမျှော်လင့်ချက်ထားပုံကို ကြားရတာဟာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် မဖွေးနုမှာ အနာဂတ်ကို စောင့်စားနေတုန်း ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာမှ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်နားလည်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သေပုံဆန်းလွန်းလို့ပါ။ ဥပမာ ဒီလို မျှော်လင့်ချက်မြင်းမိုရ်လောက်ရှိနေတဲ့ မိန်းမဟာ မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ ကားတိုက်လို့၊ ရေနစ်လို့ သေဆုံးရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အံ့ဩသံသယ ဖြစ်နေမှာပါ။ ခုတော့ နွေလယ်မှာ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပဲ။

"ကို . . . ဩော် . . . ကိုစောကျော်ရွှေကြည့်ပါဦးရှင် ကျွန်မ အစ်မဖြစ်ပုံကို"

နောက်ဘက်က အသံတစ်သံကြားလို့ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ မဖွေးနုရဲ့အမြွှာညီအစ်မ မဖွေးဥကို လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ ညှော်ခန်းထဲဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ရုပ်က အစ်မဖြစ်သူမဖွေးနုနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ မျက်နှာအနေအထား၊ စကား ပြောသံ၊ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကအစ တူတယ်။ မဖွေးဥရဲ့ပါးက စံပယ်တင်မှဲ့ ကိုသာ မမြင်ရရင်၊ မဖွေးနုရယ်လိုက်လို့ပေါ်လာတဲ့ သွားတက်ကလေးကို သာ မတွေ့ရရင် ညီအစ်မချင်း မှားနိုင်တယ်။ ခု မဖွေးဥ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှာ မျက်ရည်တွေရွှဲလို့ သူနဲ့ပါလာတဲ့ စောကျော်ရွှေဆိုတဲ့လူက မဖွေးဥကို တစ်စုံ တစ်ရာ ဖျောင်းဖျပြောဆိုနေတယ်။ ညောင်ဦးယျာဥ်မြို့အရှေ့ပိုင်းက။ သူက ကျောင်းပြီးတာ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အရောင်းအဝယ်သမား။ အသက်ကတော့ ကျွန်တော့်ထက် သုံးလေးနှစ်လောက်ကြီးမလားဘဲ။

သူတို့နှစ်ယောက် မဖွေးနုအလောင်းနားရောက်လာတော့ ကျွန် တော် အလောင်းဘေးက နည်းနည်းခွာပြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တယ်။ စောကျော်ရွှေဆိုတဲ့လူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ မဖွေးနုအလောင်းကို မယုံ သင်္ကာရှိတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေမြင်ရတယ်။ မဖွေးဥကတော့ 'အမလေး . . . ဖြစ်ရလေအစ်မရယ် . . . လို့'ပြောပြီး တရှိုက်ရှိုက်ငို နေတယ်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းလေးလေးချလိုက်မိတယ်။

♛ ♛ ♛

"ဘာကြောင့် ဖွေးနု ဒီလိုသေရတယ် ထင်သလဲလို့ နီးစပ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ဖွေးဥကိုရော ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ် မေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်သူကမှ ဖွေးနုသေရတဲ့အကြောင်းဇစ်မြစ်ကို ဂဃနဏမပြောနိုင်ကြဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း မကျေနပ်စိတ်နဲ့ အခါခါပြန်မေး ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အကြောင်းရှာလို့မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖွေးနုအလောင်းကို ကျွန်တော်ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်းက ဖွေးနု၊ ဖွေးဥနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်စဉ်အချို့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားမိတယ်။ ဖြစ်စဉ်ကို စဉ်းစားရင်းက အဲဒီဖြစ်စဉ်ထဲက ဖွေးနုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။

ကျွန်တော် အစကပြောပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးတော့ အစိုးရအလုပ်လည်း မလုပ်ချင်တာနဲ့ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုကောက်လုပ် တယ်။ ပြည်မြို့မှာရှိတဲ့ ဘောထုပ်ထည်လို့ အများခေါ်ကြတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အဟောင်းထည်တွေကို ဝယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပြန်ရောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ နွေမိုးဆောင်းဆိုသလို ရာသီအလိုက် သင့်တော်တဲ့ အဝတ်အထည်တွေကို ဝယ်ပြီးရောင်းရတာဆိုတော့ ဆောင်းကုန်လို့နွေမိုးမှာဆိုရင် ယောကျ်ား ရှပ်အင်္ကျီတွေနဲ့ မိန်းမဝတ်အထည်လှလှကလေးတွေကို ကျွန်တော် ယူရောင်း ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင် မိန်းမဝတ်အထည်တွေကိုရောင်းရင်းက

ဖွေးနုတို့နဲ့ အထူးသဖြင့် ဖွေးဦနဲ့ ကျွန်တော်ရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။

ဖွေးနုထက် ဖွေးဦက အဝတ်အစားပိုမက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီက ဒီဇိုင်းဆန်းတဲ့ မိန်းမဝတ်အထည်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှမငြင်းဘူး။ အမြဲတမ်းအားပေးတယ်။ အမြဲတမ်းဝယ်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ညောင်ဦးယျာဉ်ဈေးက သူတို့ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ ဘောထုပ်ထည်တွေကို ပုံရောင်းခိုင်းတယ်။ တချို့ကြွေးယူတဲ့လူရှိရင်လည်း ဖွေးဦက တာဝန်ယူပြီး သူ့ရွှေဆိုင်ကတစ်ဆင့် ရောင်းပေးတယ်။ အာမခံပေးတယ်။

အရောင်းအဝယ်လည်း ဖွေးဦက ဝါသနာပါတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကြာတော့ ဖွေးဦနဲ့ရင်းနှီးရင်းက ဖွေးဦအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ညွတ်လာတယ်။ အဲ. . . ပြောစရာကျန်သေးတယ်။ ဖွေးနုနဲ့ဖွေးဦက ရုပ်ချင်းသာဆင်တယ်။ စရိုက်အပြုအမူချင်းကတော့ တော်တော်ကွာတယ်။ ဖွေးနုက အေးဆေး တည်ငြိမ်သလောက် ဖွေးဦက သွက်လက်ဖျတ်လက်တယ်။ နည်းနည်းရဲ တင်းတယ်။ ပွင့်လင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ တစ်နည်းတော့ ခေတ်မီတယ်လို့ ဆိုရင် ရတယ်ပေါ့။ ဖွေးနုလို ရှေးရိုးမဆန်ဘူး။

သူ့ကိုချစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရင်ပဲ ဖွေးဦက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်တယ်။

''အချစ်ကိစ္စမှာ မိန်းကလေးကစပြီး ချစ်ရေးမဆိုရဘူးလို့ အစဉ်အဆက်ထားခဲ့လို့သာ ကျွန်မက ငြိမ်နေတာ၊ ဒီထက်ကြာလာရင် ကျွန်မက တောင်စပြီး ချစ်ရေးဆိုတော့မလို့''

ကျွန်တော် ဖွေးဦတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ပိတ်ဆို့ထားတဲ့ ရေလွှဲပေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်ချလိုက်သလို နေမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့အချစ်အဟုန်တွေဟာ ဖွေးဦတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကျက်ကျရောက်သွားတယ်။ ချစ်ကြလို့ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ဖွေးဦက ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖို့ပူဆာတယ်။

''ခဏစောင့်ပါဦး၊ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ငွေစုထားပါတယ်၊ ပိုပြီး

ပြည့်စုံသွားအောင်''

''ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်သဘောကို ဦ လက်ခံပါတယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ဆောက်ကြရင် ငွေကြေးပြည့်စုံမှ''

ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်သုံးလကြာရင် နှစ်ဖက်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောဖို့၊ ခြောက်လကြာရင် လက်ထပ်ကြဖို့သဘောတူကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖွေးဦနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရေးကို နည်းနည်းပြောချင်တယ်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အမှန်တကယ်ချစ်ကြတဲ့စိတ်၊ တစ်ယောက် သစ္စာကို တစ်ယောက်က ယုံကြည်စိတ်အပြင် လက်ထပ်ကြဖို့ ငွေကြေး အင်အားကလည်း ပြည့်စုံနေလို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေကြထိုင်ကြပါတယ်။ မရိုသေ့စကားပြောရရင် ညည်းစားဘဝထက် ကျော်လွန်ခဲ့ဖါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မစိုးရိမ်ကြပါဘူး။ ဖွေးဦကဆိုရင် ''ယုံကြည်မှုရဲ့တန်ဖိုးဆိုတာကို သိပါတယ်နော်။ တော်ရုံတန်ရုံ ယုံကြည်မှုနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘဝကို. . .'' လို့ စကားအဆုံးမပြောဘဲ ရယ်နေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုတန်ဖိုးထားပါတယ်။ ခိုင်ကြည် တည်တံ့တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ နောက်ထပ်ခြောက်လကြာရင် ဖွေးဦကို လက်ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ဒီမှာတင် ဖွေးနုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုက ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ဖွေးဦ ရည်းစားဘဝရောက်လာကြတဲ့အချိန်မှာ ဖွေးနုအကြောင်းကို ဖွေးဦကတစ်ဆင့် ကြားလာရတယ်။ ဖွေးနုမှာလည်း ရည်းစားရှိတယ်။ သူ့ရည်းစားက သူနဲ့ဆယ်တန်းတုန်းက အတူနေခဲ့တဲ့ ဇော်မြင့်ဆိုတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မိဘတွေက ပန်းထိမ်ဖိုထောင်တယ်။ သူလည်း သူ့မိဘ အလုပ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက် ယှက်နွယ်

လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့လည်း ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင်မှားတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေကကျွန်တော့်ကို သူတို့ရှေ့ခေါ်တယ်။ သားရေ အိမ်ထောင်ရေးကို ပြောချင်လို့ဟု အစချီပြီး ဖွေးနုမိဘတွေက ကျွန်တော်နဲ့ဖွေးနုကို သဘောတူကြောင်း၊ လက်ထပ်ပေးစားချင်ကြောင်း၊ လူကြီးချင်း ဆုံမိရာက စကား စပ်မိကြသတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်း ကျွန်တော်နဲ့ဖွေးနုကို သဘောတူတယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး ခု မင်းသဘောကဘယ်လိုလဲလို့ ကျွန်တော့် ကို မေးတာပါ။

"တို့မြင်သလောက်တော့ ဖွေးနုဟာ အင်မတန် အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ တို့တော့ သဘောတူတယ်၊ မင်းသဘော ကော"

မိဘတွေက ဒီလိုမေးရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်တယ်။ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဘူး။ ဖွေးဥနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောရင်လည်း စကားက ရှည်နေဦးမယ်။ အကျိုးအကြောင်းကို ဇာတ်စုံခင်း နေရဦးမယ်။ ဒီတော့ "ကျွန်တော်စဉ်းစားပါရစေဦး" လို့ပဲ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ရတယ်။ ဖွေးနုမိဘတွေက သူတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အဝတ်အထည်ရောင်းနေတာကို အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ (သူတို့လည်း အရောင်းအဝယ်သမားမို့) မျက်စိကျနေတာ။ ဖွေးနုနဲ့ သဘောတူတာ ဖြစ်မှာပါ။ နောက်မှ ကျွန်တော်တွေးကြည့်မိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ဖွေးဥနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်လည်း သူတို့သဘောတူမှာပါ။ ဖွေးဥဟာ ဖွေးနုရဲ့ညီမ။ သူတို့ရဲ့သမီးပဲ မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာဟာ သိပ်စိုးရိမ်စရာမလိုဘူးလို့ ကျွန်တော် ဖွေးဥကိုပြောပြမိတယ်။ ဖွေးဥကလည်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .

"အစ်မကတော့ သူ့ချစ်သူ ကိုဇော်မြင့်နဲ့ ကွဲမှာကို သိပ်ကြောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မိဘတွေက ကိုနဲ့ အတင်းစီစဉ်ရင် ငါ့ညီမလေးချစ်သူကို လုယူသလိုဖြစ်မှာလည်း သိပ်စိုးရိမ်တယ်"

လို့ပြောပြီး သူ့ရှေ့မှာတင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုတယ်လို့ ဖွေးဥက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောတယ်။

"အဲဒီတော့ ဥတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စ လူကြီးတွေကို အမြန်ဖွင့်ပြောပြီး အမြန်စီစဉ်မှကောင်းမယ်"

"ဟုတ်တယ် ဥ ဒါမှ ပြဿနာအားလုံး အဆင်ပြေသွားမယ်"

ဟုတ်တယ်။ ဒီအစီအစဉ်က ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလဲစွဲသာပဲ။အထူးသဖြင့်တော့ နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့ ဖွေးနုကို စိတ်ဆင်းရဲမယ့်ကိစ္စ မကြုံစေချင်ဘူး။ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းလို့ အထစ်အငေါ့ ကလေးတစ်ခု အဆင်ပြေ သွားတာ။ အခြေအနေကြောင့် ဖွေးဥနဲ့ မြန်မြန်နီးရမှာကြောင့် ကျွန်တော် လွှတ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝမ်းသာလွန်းရင် လုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်အတိုင်း နှစ်ရက် သုံးရက်ဆက်တိုက်ပဲ ညနေတိုင်းအရက် သောက်လိုက်မိတယ်။ အရက်မူးတော့ချစ်တဲ့ဖွေးဥနဲ့ တွေ့လိုက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဖွေးဥနဲ့ တွေ့ဖို့သတ္တိတွေလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ အမှန်က သတ္တိလို့အထင်မှားနေတဲ့ ဆင်ခြင် တုံတရားကင်းမဲ့မှုပါ။

ကျွန်တော် ဘယ်လောက်များဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းလိုက်သလဲဆိုရင် ကျွန်တော်အဝတ်အထည်ဝယ်ပြီး ပြည်ကအပြန် အရက်သောက်ပြီး ညချမ်းနာရီသောက်ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ဖွေးဥတို့အိမ်ကိုရောက်သွားတယ်။ လူမိုက်. ကံကောင်းလို့ ဆိုရမယ်။ ရောက်တော့ သူတို့အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် မှမရှိဘူး။ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့တို့အိမ်ဘေးက လှေကား

ကနေ အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် တက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် တက်နေရင်းပဲ သောက်ထားတဲ့ အမူးရှိန်က တရိပ်ရိပ်တက်လာတယ်။ လှေကားထိပ်မှာ ထွန်းထားတဲ့မီးလုံးဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မှိန်လိုက်လင်းလိုက်ဖြစ်ပြီး ချာလပတ်လည်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ကံကောင်းပြန်တာက ဖွေးဥအိပ်ခန်းဟာ ပိတ်မထားဘူး။ စေ့ရုံစေ့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိန်းပြီး အခန်းတံခါးကို တွန်းဝင်လိုက်တယ်။

ဖွေးဥကို အခန်းတွင်းက ဝပ်အားနည်းတဲ့ မီးရောင်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ရေကာတာကြီး ကျိုးပေါက်သလို ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။

ဖွေးနုအလောင်းကိုကြည့်ရင်းက ခုကျွန်တော်တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်မိသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသတိရလိုက်တာကို မဟုတ်ဘူးလို့ထင်လိုက်ပြန်တယ်။ ဖွေးနုအလောင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်နေတယ်။

ဖွေးနုခေါင်းမှာ ဝေနေအောင်ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ အခန်းထဲမှာ လေငြိမ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပန်ထားတဲ့ ပန်းတွေက ဝေ့ဝဲနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲမှာ စံပယ်နံ့ သင်းသင်းရနေတယ်။ ဘာ့ကြောင့်လဲမသိဘူး။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကလည်း စံပယ်နံ့တွေရနေသလိုပဲ။

သူသေတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်စိတ်ရောကိုယ်ပါ အတွေးလွန်နေမိတာပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ကို မိဘတွေက အတင်းပေးစားမှာကြောက်လို့ ဒီအဖြစ်မျိုးဖြစ်သွားရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဖွေးနုသေရတဲ့ကြောင်းက တရားခံရှာလို့ မရဘူး။ တွေးလေစဉ်းစားရခက်လေ အဖြေမပေါ်လေဘဲ။

♛ ♛ ♛

ကျွန်မက ကိုယ့်အစ်မအရင်းဆုံးရှုံးရတာဆိုတော့ သူတကာထက်ပိုပြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဝမ်းနည်းတာအပြင် တသသယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ကြေကွဲနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မချစ်သူ ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ အစ်မချစ်သူ ကိုဇော်မြင့်တို့ကို၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအဖေ၊ အမေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွေလို အစ်မသေရတာကို တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်နေမယ့်အစား ဘာကြောင့် သေရတာလဲလို့ အကြောင်းဖစ်မြစ်ကို မြေလှန်ရှာကြည့်ချင်တယ်။ လောကမှာ အကြောင်းတရားမဲ့တဲ့ အကျိုးတရားဆိုတာ မရှိဘူးလို့လည်း ကျွန်မတို့ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။ ခု အစ်မသေရပြီဆိုတော့ သေရတဲ့အကြောင်းချင်းကလည်း အမှန်တကယ်ရှိရမယ်၊ တွေးကြည့်ရမယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ဆုံးဖြတ်မိတယ်။

အစ်မဖွေးနုဟာ သူတကာထက်စိတ်နုတယ်။ စိတ်မခိုင်ဘူး။ ကြည်နူးလွယ် ဝမ်းနည်းလွယ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းနည်းစရာနဲ့ကြုံရရင် နှစ်ရက်သုံးရက်မျက်ရည်လည်ရွဲ ဖြစ်လို့မဆုံးဘူး။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မကိုယ်တွေ့။ ဒါကြောင့်များ ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့အစ်မကို မိဘတွေကသဘောတူပြီး အတင်းပေးစားရင် အစ်မဟာ ကျွန်မချစ်သူကို လုယူလိုက်သလိုဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ သူသိပ်ချစ်တဲ့ ကိုဇော်မြင့်နဲ့လည်းရှင်ကွဲ ကွဲရမယ်ဆိုတာတွေကိုတွေးမိလို့ တနုံ့နုံ့စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကိုခံစားရင်း အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာခံရမယ့်အလုပ်မျိုးကို မိုက်တိမိုက်ကန်းလုပ်လိုက်တာလား။

မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒီရက်တွေက အိပ်ရာဝင်ချိန်

တစ်ညမှာ အစ်မနဲ့ကျွန်မ ကျွန်မတို့အကြောင်းကိုစကားစပ်မိရင်းက...

"မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း မမရယ်၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ အဖြစ်က သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်နဲ့ တူနေတယ်"

"ဘယ်လိုအေ့"

"ဒီလိုလေ မမရဲ့ သုဝဏ္ဏသာမ မြှားပစ်ခံရတာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတစ်ခုလို့ ကျွန်မမှတ်ယူမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ဆုံးအောင်သင်ပြီးတော့ သုဝဏ္ဏသာမ ရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မိဘနှစ်ပါးစလုံး မြင်လိုက်ရတာဟာ ပီဠိယက္ခမင်းက မြှားနဲ့ခွင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်အစကြောင့်လို့ ကျွန်မတွေးမိတယ်။ ဒီတော့ သုဝဏ္ဏသာမ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် မြှားနဲ့ အပစ်ခံရတာဟာ ကြေကွဲစရာမဟုတ်တော့ဘူးလေ"

"ဘာဆိုင်လို့တုန်း ဟိုက ပါရမီအရင့်အမာကြီးလေ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ အသည်းကို မြှားနဲ့ခွင်းလိုက်သလို ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ မမကို မိဘတွေ သဘောတူကြတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်မတို့ကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပါတယ်လို့ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောရတော့မယ်၊ အဲဒီတော့ သမီးရင်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကိုလည်း မိဘတွေက ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ သဘောတူရတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုဇော်မြင့်နဲ့ မမလည်း ဟဲ. . . ဟဲ. . ."

ကျွန်မအပြောကြောင့် အစ်မက အိပ်ရာထဲက ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ အပြုံးတစ်ဝက်နဲ့ ကျွန်မမျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်တယ်။ နှုတ်ကဖွင့်မပြောပေမဲ့ "ပြောရင်လည်း မြန်မြန်ပြောလိုက်ကြအေ"ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်မက ကိုစောကျော်ရွှေ ပြည်ကို အဝတ်အထည်တွေ သွားဝယ်နေကြောင်း၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြန်ရောက်မယ် ထင်ကြောင်း၊ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုစောကျော်ရွှေနဲ့ ကျွန်မ မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်မှာဖြစ်ကြောင်း အစ်မကိုလည်း ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ရှင်းပြတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ကြေနပ်ပီတိဖြစ်နေတဲ့

အစ်မမျက်နှာကို မြင်ရတာ ဟာ ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ လမင်းကြီးသာနေသလိုပါပဲ။ နောက်တော့–

"ပြီတော့လေ. . ."

လို့ အစ်မက စကားစတစ်ခုကိုပြောရင်း ရှေ့မဆက်ဘဲနေတယ်။ ခုနက ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာဟာ တဖြည်းဖြည်းတည်လာတယ်။ ဝေရီမှုန်မှိုင်းသွားသလိုပဲ။ ပြီးတော့မှ အစ်မက–

"လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေက မမကိုခေါ်ပြီး ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်ကို သွားကြမလို့တဲ့"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကြောင်းလမ်းဖို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ညစာထမင်းစားကြဖို့တဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းတွေလည်း ပြောကြမှာပေါ့ အေ"

ပြောရင်း အစ်မအသံ တိတ်သွားတယ်။

သက်ပြင်းရှိုက်သံ တချို့လည်းကြားရတယ်။ နောက်ဆုံး 'မမတော့ လိုက်မသွားချင်ဘူးအေ'လို့ သူ့ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောတယ်။ 'အို. . . ခဏလေး ဟန်ဆောင်ရမှာပဲ မမရယ်၊ လိုက်သွားလိုက်ပါ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ မမကို ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်မှာ ထားမပစ်ခဲ့ပါဘူး ဟဲ. . .ဟဲ'လို့ ကျွန်မက အရှုံးဖောက်ပြီးပြောလိုက်မှ အစ်မမျက်နှာမှာ အပြောင်းအလဲအချို့ တွေ့ရတယ်။ စိတ်သက်သာသွားတဲ့ပုံပါပဲ။

အဲဒီတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဒီနေ့ မနက်ဖြန်ဆိုသလို ပြီးပြေသွားမယ့်ကိစ္စအတွက် အစ်မဟာ ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ရေးအကြောင်း ရှိမလဲ။

နောက်တစ်ခု အစ်မသေပြီလို့သိတဲ့မနက်က ဆရာဝန်မှတ်ချက်တွေ ရဲရဲနဲ့စမ်းဆေးချက်တွေအရ အစ်မဟာ အိပ်ဆေးတွေ အလွန်ကျွံသောက်ပြီး သေရတာလို့ဆိုတယ်။ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မပျော်ဖြစ်တတ်တဲ့ အဖေသောက်ဖို့ ဆရာဝန်

ဆောက်ခံစာနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ အိပ်ဆေးပုလင်းက အစ်မအိပ်ရာဘေး ရောက်နေလို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် အစ်မနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ခန်းတည်း။ တစ်အိပ်ရာတည်းမှာ အတူအိပ်ကြတာပါ။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ အစ်မ၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့အတူ ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်ကို ညစာထမင်းသွားစားရမယ့်နေ့။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ 'ငါလိုက်မသွားချင်ဘူးအေရယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်'လို့ ပြောလို့ 'အို . . . မမကလည်း ခဏလေးပဲဟာ'လို့ ခဏကြာအောင် ဖျောင်းဖျနေရသေးတယ်။ ညနေခြောက်နာရီကျတော့ ကျွန်မ ထမင်းမြန်မြန် စားပြီး အပြင်ထွက်ဖို့လုပ်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ဗီဒီယိုရုံမှာ ဗီဒီယိုကြည့်ဖို့ပါ။

အစ်မကိုဖျောင်းဖျပြီး အဖေနဲ့အမေအလစ်မှာ ကျွန်မ ဗီဒီယိုရုံကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဗီဒီယိုကြည့်ပြီး ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ အဖေနဲ့အမေတို့အိပ်တဲ့ အောက်ထပ်မှာ တံခါးပိတ် မီးမှိတ်ထားကြပြီ။ အပေါ်ထပ်က စေ့ထားတဲ့တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ကျွန်မ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေတဲ့ အစ်မကို အခန်းမီးရောင် မှိန်မှိန်နှင့် တွေ့ရတယ်။

'ဟယ် . . . မမ မအိပ်သေးဘူး'လို့ ကျွန်မက အဝတ်အစားလဲရင်း ပြောတော့ 'ဟုတ်တယ် အိပ်မပျော်လို့'လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မ အသံကတစ်မျိုးပဲ။ စိတ်တိုနေသလိုလို၊ ပွင့်အန်လုလု အဖြစ်တစ်ခုကို မြိုသိပ်ထားရသလိုလို။ နောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ဖျတ်ခနဲ အစ်မ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အစ်မ တစ်ခုခုစိတ် တိုနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မကျေနပ်စရာတွေ သူ့ရင်ထဲကို စုပြုံရောက်ရှိနေ တယ်။ ကျွန်မ ဒက်ခနဲ သိလိုက်တယ်။

ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်မှာ အစ်မ မကျေနပ်စရာတွေ ကြုံခဲ့ရလို့ . .

ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်မယ်လုပ်တုန်း–

'ဟင် . . တစ်အိပ်ရာလုံး စံပယ်ကုံးပြတ်တွေ ပြန့်ကျဲနေပါလား၊ အိပ်ရာတွေလည်း တွန့်ကြေလို့၊ သိမ်စိတ်မတိုပါနဲ့ မမရယ်၊ စံပယ်ပန်းလေးတွေ သနားပါတယ်'

'တော်စမ်း ဖွေးဥ'

အစ်မအသံက မာဆတ်ဆတ်ကြီး။ အိပ်ရာပေါ်မှာရှိတဲ့ စံပယ်ကုံးပြတ်တွေဆီက စံပယ်နံ့တွေကကြိုင်လို့ သင်းလို့။ ကျွန်မ မျက်တောင်တွေ စင်းလာပြီး အိပ်ချင်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းနဲ့ ခေါင်းအုံးထိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ မနက်လင်း တော့ ဟုတ်တယ် မနက်ကိုးနာရီထိ အိပ်ပျော်နေတဲ့အစ်မကို ကျွန်မနှိုးရင်းက လှုပ်နှိုးရင်း အစ်မ အသက်မရှိတော့တာ ကျွန်မသိရတယ်။ အဲဒါဟာ အစ်မ မသေခင်ညက နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်ပဲ။ အစ်မရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို တွေးမရတဲ့ နောက်ဆုံးအစ်မဟာ ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်မှာ အပြင်းအထန် စိတ်ထိခိုက်စရာတွေကြုံရလို့ နှလုံးရောဂါသည်ပီပီ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံသွားတာလို့ပဲ ကျွန်မ ကောက်ချက်ချမိတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေတို့ကပြောတော့ အဲဒီညက အစ်မ ကိုစောကျော်ရွှေတို့အိမ်ကို သူတို့နဲ့ လိုက်မလာဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထူးခြားတာ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတာက တွန့်ကြေနေတဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေနဲ့ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး ပြန့်ကျဲနေတဲ့ စံပယ်ကုံးတွေပဲ။ ကျွန်မ မတွေးတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမဲ့တဲ့ အကျိုးတရားဆိုတာ လောကကြီးမှာ မရှိဘူးလေ။

အပျိုမ (ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၃)

အသံတိတ်ကိုရီယာ

ဒါမျိုးတွေက ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗွီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလည်း တော်ဖူးကြည့်ပါတယ်။ ဘဝလမ်းကြောင်းဆိုးလွန်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ခါးပိုက်နှိုက်ဘဝ ရောက်နေတုန်းဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို နှိုက်ထားလိုက်တယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ နှိုက်ပြီးပြီးချင်း ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမယ်လုပ်တုန်း အဲဒီ ခါးပိုက်နှိုက်လူငယ်ဟာ အမျိုးသမီးကလေးကို အမှတ်မထင် ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

ချောလိုက်တာလို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်ပြီး ရင်ထဲမှာလည်း တော်တော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေးစကြတယ် ဆိုပါစို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး လို့ ကျွန်တော်တို့က ယူဆတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာ သူများအိတ်ထဲက ငွေရအောင် မတရားသဖြင့် လုပ်ရတဲ့သူ၊ အဲ ငွေရအောင် လုပ်နေတုန်း လည်း ကြောက်သန့်ရှိုးနိမ့်စိတ်တွေနဲ့ အနည်းနှင့်အများ တုန်လှုပ်

ချောက်ချား နေသူပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ အမျိုးသမီးကလေး ချောတဲ့ လှတဲ့အပေါ် စိတ်က ရောက်နိုင်မှာတုန်း ခံစားနိုင်မှာတုန်း။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ငွေရဖို့အတွက် ကိုယ်အလုပ်လုပ်မယ့် (ခါးပိုက်နှိုက်မယ့်) သူကိုင်ထားတာဟာ ခြင်းတောင်း ဒါမှမဟုတ် လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးဖြစ်နေရင် အဲဒီအိတ် ခြင်းတောင်းတွေထဲမှရှိတဲ့ အခြားပစ္စည်းတွေရဲ့ အထားအသို ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်ကြိုဘယ်ကြားမှာရှိသလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နှိုက်မယ့်သူရဲ့ ဘတ်(စ်)ကားစီးလာပုံ အနေအထားနဲ့ ခရီးသည် အနည်းအများ ဒါတွေကို သတိထားဆင်ခြင်ပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ရလို့ အမြဲ လိုလိုပါပဲ။ ကိုယ်နှိုက်လိုက်တဲ့သူဟာ ယောကျ်ားလား မိန်းကလေးလား ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။ အဟုတ်ပါ။ ငွေဇော ကြောင့်လေ။

ပြီးတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ရင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငမ်းမိတယ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်အတွေ့အကြုံနဲ့လဲ ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်သက် အနုအရင့်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ပော် စောဦးဆိုတဲ့ကောင်က အသက်သုံးဆယ်နည်းနည်းစွန်းလာပြီလေ။ ခါးပိုက်နှိုက် အဲ ဒုစရိုက်လောကထဲ ရောက်နေတာလည်း ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဒုစရိုက်လောကရဲ့ သဘာဝအရ အရက်၊ လောင်းကစားနဲ့ အထူးသဖြင့် မိန်းမ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းစားရေသောက်ပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါ မမြင်ဘူးမှုး မြစ်ထင်စရာမလိုပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က မြောက်ဒဂုံအဝင် ဘေလီ တံတားနားက ဂိတ်စထွက်တဲ့ ၄၁ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော် အလုပ် ဖြစ်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးဗျ။ ဒီလို ဘာလို့ သိတုန်းဆိုတော့ သူ့လက်ဆွဲ ခြင်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပဲ မင်္ဂလာဈေးမှတ်တိုင် မှာ ကျွန်တော်ဆင်းတော့ သူလဲ ရုတ်တရက် ဆင်းလိုက်လို့ သူ့ကိုကြည့် လိုက်မိ၊ သတိထားလိုက်မိလို့ပါ။,

ဒီတစ်ခါတော့ စောဦးတို့ အဲဒီမိန်းကလေးကို မြင်ရပြီး တကယ်ပဲ နိုက်သွားရတယ်လို့ ပြောမယ်ထင်လို့လား။ ဟင့်အင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သာမန်ပါပဲ။ တစ်ခုဝန်ခံရမှာက အမျိုးသမီးက ကြည့်လို့တော့ အကောင်းသားဗျ။ အသက်ကတော့ နှစ်ဆယ်တော်တော် စွန်းပြီး သုံးဆယ်လောက်ရှိမှာပါ။ ပြီးတော့ အသားစိုစိုဝင်းဝင်းကလေးနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ယောကျ်ားတကာရင်ဖိုစရာပါ။ အင်း . . . ဒီလောက်ပဲ စိတ်ထဲမှာ အမှတ်သညာဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးလမ်းလျှောက်သွားတဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက်အရပ်ကို ကျွန်တော် မြန်မြန်လျှောက်လိုက်တာ ခဏချင်းပဲ အဲဒီ အမျိုးသမီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

ပြဿနာစတာက ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်မှပါ။ လှိုင်သာယာမြို့ မီးခွက်ဈေးနားက ကျွန်တော့်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲပြီး လွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်လာတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အိတ်က မိန်းမကိုင်အိတ် ပုံမှန်အရွယ်အစားဖြစ်ပေမယ့် တော်တော်ဖောင်းနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အိတ်ဖောင်းနေပေမယ့် အိတ်ထဲမှာ အကုန်လုံး ငွေတွေချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်တဲ့အတိုင်း အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖွင့်ပြီးသားစာအိတ်နှစ်အိတ်၊ ဆေးခန်းလက်မှတ် တစ်စောင်၊ မိတ်ကပ်ဗူး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်၊ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်နဲ့ ငွေကတော့ တစ်ထောင်တန် အသစ်ချပ်ချွတ် ငါးရွက်အပါ အဝင် နှစ်ရာတန် တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူအချို့ကို တွေ့ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ နည်းပေမယ့် နေ့တွက်နဲ့တွက်ကြည့်ရင် မဆိုးလှပါဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က မိသားစုနည်းတယ်။ လူပျိုညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နဲ့ အမေမုဆိုးမကြီးပဲရှိတယ်။ အမေက မီးခွက်ဈေးမှာပဲ ပျံကျ ဈေးရောင်းတယ်။ ညီလုပ်သူက ဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုမှာ အလုပ် ကြမ်းဆို ပါတော့၊ ဒီတော့ တစ်နေ့ငွေတစ်ထောင်လောက်ဆိုရင် ထမင်း စားလို့ရပါ တယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်ရသလောက်ငွေကိုလည်း အမေ့ကို ဘုံးပေါ လအောမပေးရဲဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရေးလုပ်ပါတယ်လို့ဆိုထားတော့ အမေကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သံသယဝင် မှာလည်း စိုးရသေးတယ်။

ညကျတော့ အိမ်နားက ဗီဒီယိုရုံမှာ ဗီဒီယိုကြည့်အပြန် မအိပ် ချင် သေးတာနဲ့ အိပ်ရာဘေးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ကိုင် ကြည့်မိ တယ်။ ခါတိုင်းတော့ ဒီလိုနှိုက်ရာပါပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဖျောက်ဖျက် ပစ်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အိတ်ကလေးက သားရေအစစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစားအိတ်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်လေ ဘိုင်ကျရင် ရောင်းစားဖို့စိတ်ကူး နဲ့ မဖျောက်ဖျက်ပဲထားတာပါ။

အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ စာအိတ်နှစ်အိတ်က ကျွန်တော့် ရင်ဘတ် ပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲ ကျလာတယ်။ ဘာတွေများလဲလို့ အပြင်းဖြေ ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်နှင့် စာအိတ်တစ်အိတ်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စုစုခင် အမှတ် (. . .) ရွှေစွန်ညိုလမ်း၊ အေဝမ်းခြံ၊ ရှစ်မိုင်၊ မရမ်းကုန်းလို့ လိပ်စာတွေ့ရတယ်။ အတွင်းကစာကို ကျွန်တော်ထုတ်ဖတ်ကြည့်တယ်။ ဟိုး ရွှေဘိုက သူ့ရဲ့ တက္ကသိုလ်တုန်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မာမာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက စုစုခင်ဆီ ရေးထားတဲ့စာပါ။ မာကြောင်း သာကြောင်း သတိရကြောင်းနဲ့ သီတင်းကျွတ်ရင် ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့မယ့် အကြောင်း ရေးထားတာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင်းမထူး အထူးမပြောပါဘူး။

ဒါနဲ့ မီးပိတ်ပြီးအိပ်မယ်လို့ ဖျတ်ခနဲ စိတ်ကူးပြီးမှ နောက်တစ် အိတ်ထဲက စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်လို့ စိတ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ် စောင်ကို ထုတ်ဖတ်လိုက်တယ်။

စုလေး

မောင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် စုလေးနဲ့ မောင်အသဲနှင့် အောင်ချစ်ကြပြီးမှ အခုဆို စုလေးနဲ့ မောင်မတွေ့ရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် သွားပြီနော်။ ဒါပေမယ့် မောင်တို့ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံကြပြီး စုလေးနဲ့ မောင် ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းသွားကြမယ်ဆိုတာ မောင်တော့ တထစ်ချယုံကြည်နေပါတယ်။ စုလေးလည်း မောင့်ကိုယုံမှာပါ။

စုလေးရေ မောင်ပေးတဲ့စာအတိုင်း မင်းပို့ပေးလို့ စုလေးဓာတ်ပုံတွေကိုတော့ ခြောက်လတစ်ကြိမ် မောင်မှန်မှန်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စုလေးရဲ့ ရုပ်အပြောင်းအလဲအခြေအနေကို မောင်သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ ဟိုတုန်းကလို စုလေးဆီကို စာမှန်မှန်မရေးနိုင်တဲ့အပြင် မောင့်ဓါတ်ပုံ တွေကိုလဲ မပို့နိုင်ခဲ့ဘူးကွယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ စုလေးရယ် နှလုံးရောဂါသည် မေမေက မောင့်ကို သူ့အနားက လုံးဝအခွာမခံဘူး။ တစ်နေ့လုံးမောင့်ကို အမြဲသတိထားကြည့်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံပို့နိုင်အောင် ဓါတ်ပုံရိုက်ဖို့အချိန်တောင် မောင့်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။ မပို့နိုင်တာဆိုရင် နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ငွေကိစ္စ စုလေး မောင့်ဆီကို တစ်လတစ်ကြိမ် ပို့နေကျ ငွေမပို့တာ နှစ်လရှိပြီနော် မောင့်သူငယ်ချင်းလိပ်စာအတိုင်းပို့ရင် စိတ်ချရမှန်း သိလျက်နဲ့ ငွေမပို့တာဟာ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိနေလို့ဆိုတာ မောင် ခွင့်လွှတ် နားလည်ပါတယ်။

မောင်ဟာ လူဖြစ်လာကတည်းက ကံဆိုးသူပါကွယ်၊ ခုလဲ တစ်ခါ ထပ်ပြီးကံဆိုးရပြန်တယ်။ သိတဲ့အတိုင်း တစ်ညမှာ ဦးလေးဦးကျောက်ခဲမူးပြီး ပြန်လာလို့ မောင်က အပေါ်ထပ်ကိုတွဲခေါ်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး လှေကား ထိပ်က လှေကားရင်းအထိ လိမ့်ကျသွားကြတယ်။ ဦးကျောက်ခဲ ဘာမှမဖြစ် ပေမယ့် မောင့်မှာတော့ လှေကားလက်ရမ်းနဲ့ ခိုက်မိပြီး၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားတယ်။ မျက်နှာမှာ ငါးချက်တိတိချုပ်ရတယ်။ မေးရိုးကျိုးသွား တယ်ထင်တယ်လို့ မြို့ဆေးရုံကပြောတယ်။ ရန်ကုန်ကို သွားပြဖို့လည်း အကြံပေးတယ်။

အင်း အဲဒီလို ကံဆိုးရာကပဲ ကံကောင်းသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ် စုလေးရေ၊ မောင့်ဒဏ်ရာကို ရန်ကုန်ကိုသွားပြဖို့ မေမေက သဘောတူတယ်။ ဦးကျောက်ခဲနဲ့အတူ သွားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ မောင်ပြော မယ် စုလေး သေသေချာချာ နားထောင်နော်။

ဒီလ ဇွန်လ ၁၂ရက်နေ့မှာ မောင်တို့ရန်ကုန်ကို ရောက်မယ်။ လှည်းတန်းက သီတဂူတည်းခိုခန်းမှာ တည်းမယ်။ ၁၃ရက်နေ့ နာမည်ကြီး ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ မောင့်ဒဏ်ရာတွေ သွားပြမယ်။ ၁၄ရက်နေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီနဲ့နှစ်နာရီကြားမှာ စုလေးတို့ ရှစ်မိုင်နားမှာရှိတဲ့ ဂျုန်းရှင်းအိတ် အောက်ထပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မောင်နဲ့စုလေးတို့ တွေ့ကြမယ်။ မောင့်ဆီက ဓါတ်ပုံတွေလည်းမရ မတွေ့မမြင်ရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ စုလေး မောင့်ကို မှတ်မိမလားမသိဘူး။

ဒါပေမယ့် မောင်မှန်းသိသာနိုင်တဲ့ အမှတ်အသားတွေကို မောင် ပြောပြမယ်။ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပတ်တီးတွေ စည်းထားတယ်။ အညိုရောင် ယောလုံချည်နဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ထားမယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မောင်စီးနေကျ တတ္တီပါ ဖိနပ်ကျောက်စိမ်းရောင် စီးထားပြီး ကိုင်နေကျအနက်ရောင် ပိုက်ဆံအိတ် တစ်လုံး ကိုင်ထားမယ်ပေါ့။

ဒီလောက်ဆို စုလေး မောင်မှန်းသိလောက်ပါပြီ အဲဒီနေ့ မောင် ချိန်းတဲ့နေရာ ချိန်းတဲ့နာရီအတိုင်း စုလေးဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာပါ။ တည်းခိုခန်းမှာ ဦးကျောက်ခဲကြီးကို မူးအောင်တိုက်ထားခဲ့ပြီး မောင်လည်း မျက်မကွက် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မောင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖို့အတွက် ရခဲလှတဲ့ အခွင့်အရေးမို့ပါ။ ပြီးတော့ နှစ်လစာငွေ ခြောက်သိန်းကိုလည်း သေချာတဲ့ အိတ်တစ်အိတ်နဲ့ ထည့်လာပါ။ အဲဒီငွေတွေဟာ မောင်တို့ရဲ့အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ စုလေးသိပါတယ်နော်။

စုလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့
အောင်စိုးမြိုင် (ကူမဲမြို့)

ကျွန်တော် အားလုံးကို စီကာစဉ်ကာ စုန်ကာဆန်ကာ စဉ်းစားပြီး ပြီ၊ ဒီအလုပ်လုပ်ရင်း အမှားအယွင်း ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှုရှိသွားလို့ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရိုက်မှု၊ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာမှုနဲ့ ထောင်နှစ်နည်းနည်းကျ မယ်။ အဲ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အစီအစဉ်အတိုင်း ချောချောမွတ်မွတ် ဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲကို ငွေခြောက်သိန်း အလွယ်ကလေး နဲ့ ရောက်လာမယ်ပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။

နောက်ပြီး ဆယ်ရေးတစ်ရေးဆိုသလို တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် တွေး ထားပါတယ်။ စုစုခင်ဟာ အခက်အခဲတစ်ခုကြောင့် ငွေခြောက်သိန်းကို သူနဲ့အတူ ယူမလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့။ ဘာအရေးလဲဗျာ ဒီတော့လဲ ကျွန်တော့်မှာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့ ကံကောင်းရင် ဖူးစာတောင် ဆုံနိုင်သေးတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေလည်း ကျွန်တော် အများကြီးကြားဖူးပါတယ်။

သီတဂူတည်းခိုခန်းအောက်ထပ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲကိုရောက် ချိန် အခန်းထိပ်မှရှိတဲ့ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၁၁နာရီခွဲပြီ တစ် ဆက်တည်း တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ အခန်းညာဘက် ထောင့်မှ စားပွဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့သူကို ချက်ချင်းတွေ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့စားပွဲနဲ့ ဓားလွယ်ခုတ်ကျကျ စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်တယ်။ စိတ်နည်းနည်း ရဲတင်းဖျတ်လတ်သွားအောင် စားပွဲ ထိုးကို ရမ်နှစ်ပတ် မှာလိုက်တယ်။ စားပွဲထိုးလာချပေးတဲ့ အရက်နဲ့ အာလူးကြော် တစ်ပွဲရောက်လာမှ အရက်ကို ရေနှင့်မျှတအောင် ရောပြီး တော့ အာလူးကြော် ကို မြုံ့ရင်း သူတို့ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

တစ်မျက်နှာလုံး ပတ်တီးတွေစည်းထားတဲ့ စုစုခင်၏ရည်းစား အောင်စိုးမြိုင်ကို ကျွန်တော် အမိက သတိထားပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကံကောင်းသွားတယ်။ အသက်က ကျွန်တော့်အရွယ် သုံးဆယ်ကျော် ပြီးတော့ အသားလတ်ပုံချင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ အရပ် အမောင်းလဲ တူတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ပိုကျေနပ်သွား တာက အောင်စိုးမြိုင်ဆံပင်ပုံစံနဲ့ ဆံပင်ဘယ်ဘက်ခွဲပုံချင်း ကျွန်တော်နဲ့ သွားတူ နေတယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ လန်ဒန်စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဗူးထဲက ထုတ်သောက်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နှစ်ဘက် စလုံးမှာ နာရီမပတ်ထားဘူး။ စုစုခင်နဲ့တွေ့ရင် ဒီလို အသေးအဖွဲ့တွေကအစ အမှားအယွင်းမရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မဟုတ် လား။

ကျွန်တော် ရမ်နှစ်ပက်ကုန်ခါနီးမှာ ဦးကျောက်ခဲ တော်တော်မူး နေပြီ။ ယိမ်းခါနေအောင် မဟုတ်ပေမယ့် အရက်မူးသံ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဦးကျောက်ခဲ စကားပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အရက်နည်းနည်းယူပေးဖို့ ပြောနေသေးတယ်။ အကြံသမား အောင် စိုးမြိုင်က ကောင်တာဘက်ကိုလှည့်ပြီး လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီနှစ်ပက်ကုန်ရင်တော့ ဦးကျောက်ခဲ ဒေါင်ချာစိုင်းသွားတော့ မှာ ကျိန်းသေပဲလို့ ကျွန်တော် တွက်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ အရက်ကို အချိန်ဆွဲ သောက်ရင်း သူတို့ဝိုင်းအသိမ်းကို စောင့်နေလိုက်တယ်။

ထပ်ကံကောင်းသွားပြန်တယ်။ ပွဲသိမ်းမြန်သွားအောင် ဦးကျောက်

ခဲ့တာ စားပွဲထိုးလာချပေးတဲ့ အရက်ဖန်ခွက်ထဲကို ရေသန့်ဗူးထဲက ရေနွေး အပြည့်လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အရက်ဖန် ခွက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တစ်ကျိုက်ကျိုက် မော့သောက် လိုက်တယ်။

ဒီအမူအရာလက္ခဏာဟာ သေသေချာချာမူးပြီလို့ နားလည် လိုက်တဲ့ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ သူတို့စားပွဲက ကျသင့်ငွေကို ချက်ချင်း ရှင်းတယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာကထ ဦးကျောက်ခဲကိုတွဲပြီး စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ညာဘက်မှာရှိတဲ့လှေကားကနေ တည်းခိုခန်း အပေါ်ထပ်ကို သူတို့တက်သွားကြတော့ ကျွန်တော်နောက်ကနေ ခပ်ဖြည်း ဖြည်း တက်လိုက်လာတယ်။ လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကို ကျွန်တော် လက်နဲ့နှိုက်ကြည့်တယ်။ သားရေပြားနဲ့ သေသေချာချာပတ်စည်းထားတဲ့ သံတုတ်တစ်ချောင်းက အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်။ သူတို့ တည်းခိုခန်း အဝက တံခါးကို တွန်းဝင်သွားမှ ကျွန်တော်က လှေကားထိပ် ရောက် အောင် ပြေးတက်လာတယ်။ သူတို့လိုပဲ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းကို ဝင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန် ကောင်တာစားပွဲရှေ့ကဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းတွေဆီ သွားနေတဲ့ သူတို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတို့နောက်ကလိုက်လာတုန်း ကောင်တာမှ ထိုင်နေတဲ့သူက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ကိုလဲဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းမော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရှေ့က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်တယ်။

ကောင်တာက လူတွေက ဘာမှမပြောဘူး။ ဆက်လျှောက်လာ ရင်း ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်စိုးမြိုင်နဲ့ ဦးကျောက်ခဲတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားကြတာ မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် အချိန်မဆိုင်းတော့ပါဘူး။ အမူးသမားကို အိပ်ရာပေါ် တွဲခေါ်နေရလို့ အိပ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းက ပြန်မပိတ်

သောခင် ဖြိုးဖြိုး ဖျတ်ဖျတ်ပဲ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ကျွန်တော် သူတို့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

♛ ♛ ♛

သေချာပါတယ်။ အောင်စိုးမြိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သံတုတ်ရိုက် ချက်ကြောင့် ဦးကျောက်ခဲနဲ့အတူ ညမိုးချုပ်အချိန်အထိ လောကကြီးနှင့် အဆက် ပြတ်နေမှာပါ။ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်တော် အငှားကား တစ်စီးကို တားတယ်။ ကမာရွတ် မယ်ဇီကုန်းကိုသွားမယ်။ ပြီးတော့ ရှစ်မိုင် က ဂျန်းရှင်းအိတ်ကို ဆက်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ မယ်ဇီကုန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖက် တစ်ဖက်လပ် မြရွှေရှိ တယ်လေ။ သူက ခါးဘဝ မရောက်ခင် ရန်ကုန်ထဲက ဆေးတိုက်တစ်ခုမှာ ဒဏ်ရာရတဲ့လူနာတွေအတွက် ဆေးထည့်ပေးရန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။

စန္ဒာမြိုင်ရုပ်ရှင်ရုံဟောင်းဘေးက သံလမ်းအတိုင်းဝင်လာပြီး ခေါ်ကြတော့ ကားကို မြရွှေအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းတယ်။ ကားသမားကို မိနစ်ပိုင်းပဲကြာမယ်လို့ ပြောပြီး မြရွှေအိမ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ မြရွှေကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည့်အပြင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားခိုင်းတာတွေလည်း အပြည့်အစုံလုပ်ထားတယ်။

အဆင်သင့်တွေရတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေဟာ အောင်စိုးမြင့် ဆေးခဲ့မှာပါတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က သူ့အဝတ်အစားတွေကိုလဲ ဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စီးလာတဲ့ ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး အသင့်ရှိတဲ့ ကျောက်စိမ်းရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို စမ်းစီးကြည့်တယ်။ အိုကေလို့ ကျွန်တော့်နှုတ်က ရွတ်လိုက်ချိန်မှာ မြွေကြ သူ့အိပ်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဂလက်ဖီနို့မှုန့် ဗူးဟောင်းတစ်ခုကိုယူလာပြီး ဗူးထဲကဂွမ်း လိပ်တွေ ပတ်တီးတွေထုတ်တယ်။ ကျွမ်းကျင်သူဆိုတော့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ ဂွမ်းစတွေကို မျက်နှာပေါ် နေရာအနှံ့တင် ပလာစတာတွေကို ကပ်ကြေးတွေနဲ့ဖြတ်ပြီး လျှောက်ကပ်လိုက်တာ တစ်ခဏအတွင်း ကျွန်တော့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားတာကို သူ့ဗီရိုကြီးရဲ့မှန်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့ ယောက်ျားလက်ကိုင်အိတ်ကြီးကြီး တစ်လုံးကိုလာပေးရင်း "မင်းပေးတဲ့ ငွေတစ်သောင်း ပစ္စည်းတွေရတာ ကုန်ပြီနော် အလုပ်ဖြစ်ရင် ဘော်ဒါကြေးလည်း လာဦး"လို့ ပြောတော့ "အို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကို ပေးမယ်ကွာ"လို့ ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငွေတစ်ချို့ကို လက်ကိုင် အိတ်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ရင်း ပြောရတယ်။

ကားသမားဆီရောက်တော့ ချက်ချင်း ကျွန်တော် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို "ဟင်"လို့ အာမေဋိတ်သံထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကားထဲဝင်ထိုင်ရင်း 'ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာက အကြောအခြင် တွေ ထုံကျဥ်တဲ့ရောဂါရှိတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် မြန်မာဆရာနဲ့ ဆေးပတ်တီးစည်း လာရတာ'လို့ ခပ်တည်တည်ဖြေလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကပဲ 'ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲဗျ'လို့ မေးလို့ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပြီဆိုတာ ကားသမားဆီက သိလိုက်ရတယ်။

ဂျွန်းရှင်းအိတ်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ အနီးအနားက ဆေးလိပ်

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လန်ဒန်တစ်ဗူး ဝယ်လိုက်ရသေးတယ်။ ဂက်(စ်)မီးခြစ်ကတော့ အိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် ဂျွန်းရှင်းအိတ်မြေညီထပ်က ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး လူတွေပြည့်နေအောင် မများပါဘူး။ ကျိုးတိုးကျဲတဲပါ ထိုင်ခုံအလွတ်တွေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခဏနေတော့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ကိုယ်တိုင်ယူစနစ်နဲ့ ယူနေကြတာတွေ့လို့ ထိုင်ရာကထပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်သွားယူတယ်။ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ရေနွေးခွက်တစ်ခွက်ရယ်၊ နက်(စ်)ကော်ဖီတစ်ထုပ်ရယ် ပလတ်စတစ်နဲ့ ထည့်ကပ်ထားတဲ့ သကြား ထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ရယ်ရတယ်။

ကိုယ့်စားပွဲရောက်တော့ ကော်ဖီဖျော်ရင်း ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်မငြိမ်သလို ဖြစ်လာတယ်။ ကားတွေပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တုန်းကတောင် ဒီလိုခံစားချက်မျိုး မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းခံရင်း ကော်ဖီဆိုင်အနှံ့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စုစုခင့်ကို ရှာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တုန်းက တစ်ခါသာ တွေ့ခဲ့ ဖူးတဲ့ စုစုခင်ကို မျက်လုံးထဲမှာ မှန်းဆလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ စုစုခင်အရွယ် မိန်းမပျိုသုံးယောက်ကိုတွေ့ပေမယ့် စုစုခင်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေသလိုပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကော်ဖီကိုတစ်ငုံသောက်ရင်း အိတ်ထဲက စီးကရက်ဗူးကိုဖောက် တစ်လိပ်မီးညှိသောက်နေလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆိုင်နံရံမှာရှိတဲ့ နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီဆယ်မိနစ်ရှိနေပြီ လာတော့မှာပါ။ လာရင်သိသာထင်ရှားလှတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံကိုတွေ့ရမယ်။ စုစုခင် ကျွန်တော့်စားပွဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာမှာလို့လည်း ကျွန်တော် စိတ်တင်းတွေ့လိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက လူတချို့ဆိုရင် တစ်မျက်နှာလုံး ပတ်တီးစည်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းထူးဆန်းသလို ကွက်ကြည့်

ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားတာ တော့ အမှန်ပဲ။ ဒါနဲ့ စိတ်လည်း အထိုက်အလျောက် ငြိမ်သက်သွားအောင် အပြောအမှားအယွင်းလည်း မရှိအောင် သူနဲ့တွေ့ရင် ပြောရမယ့် စကားတွေကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အစီအစဉ်ချနေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငြည်းငြည်း ငုံ့ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ယူသောက်လိုက်တယ်။

"မောင်ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်"

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားရာက မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းစကားပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ပြီး မိန်းမောသလို ဖြစ်သွားတယ်။ လှလိုက်တာ စုစုခင်ဟာ ကားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တုန်းကထက် ဆယ်ဆပိုလှနေတယ်။ ဆံပင်က ခုတော့ ကုပ်ဝဲ ကလေးနဲ့ ပြီးတော့ မိတ်ကပ်နဲ့ အလှပြင်ကိရိယာတွေရဲ့ အစွမ်း ကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ နှင်းဆီဖူးကလေးတစ်ငုံလို ပြည့်ဖြိုးဝင်းပနေတယ်။

သူ့အလှကြောင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်နေတုန်းပဲ စုစုခင်ဟာ သူ့ လက်ထဲမှဆွဲလာတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာ သွားတယ်။ စုစုခင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ခုလိုအနီးကပ်တွေ့ရတာတောင် သူ့ ရည်းစား အောင်စိုးမြိုင်လို့ လုံးဝထင်နေပြီး သတ်မှတ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အေးအေးဆေးဆေး နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင် လိုက်တာ။ နောက် သူနဲ့ပြောမယ့်စကားတွေသာ အမှားကင်းအောင် ကျွန် တော်ပြောနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆက်တွေးနေလိုက်တယ်။

"ဘဏ်မှာ ငွေထုတ်နေရတာ နည်းနည်းကြာသွားလို့ မောင်ရေ အင်း . . . တစ်နာရီတောင်ခွဲသွားပြီနော်"

လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း စုစုခင်ကပြောတယ်။

"ကိစ္စမရှိဘူး စုလေးရယ်၊ မောင်ရောက်တာလဲ မိနစ်ပိုင်းလောက် ပဲရှိသေးတယ်"

"ဟင်"

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် စုစုခင်နှုတ်က အံ့ဩသံထွက်လာပြီး မြူးပိုင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာအပြောမှားသွားပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ စုစုခင်ကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ စုစုခင်က ခဏကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းက–

"တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ မောင်ဟာ ဟို ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်းချိန်းရင် ချိန်းတဲ့နေရာကို အမြဲတမ်း အချိန်စောရောက်တတ်တဲ့လူ အနည်း ဆုံးတစ်နာရီတော့ စောရောက်နေကျ ဒီထက်သာ ပိုရင်ပိုမယ်နော်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတုန်းက စုလေးက မောင့်ကို ချိန်းထားတဲ့နေရာကို စုလေးထက် အချိန်စော အရောက်ဦးလို့ ကိုစောဦးလို့တောင် နောက်ပြောင် ခေါ်ခဲ့တာလေ မှတ်မိလား၊ ခုတော့"

"ဪ စုလေးရယ်၊ အသက်တွေကကြီးလာတော့ သောကတွေ လည်း များလာလို့ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ အခုလောလောဆယ် မျက်နှာက အားရာတွေက တော်တော်အခံရ ဆိုးနေတယ်ကွယ့်၊ ဒါကြောင့် အချိန် နာရီတွေကို မောင်မေ့ရော့ကုန်တာ ထင်ပါရဲ့"

ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ ဒီလိုပြောမှ စုစုခင်ဟာ နှင်းဆီငုံတစ်ငုံ ပွင့်လာသလို သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို မပွင့်တပွင့်ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြတယ်။ အား တော်ပါသေးရဲ့ ရင်ထိတ်မိသလို အခြေအနေဆိုး မကျသေးလို့ ပြီးတော့ တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများ တစ်ချိန်က သူ့ရည်းစား အောင်စိုးမြိုင် လို ကျွန်တော်နှင့် နာမည်တူ ကိုစောဦးလို့တောင် ခေါ်ခဲ့ဘူး သတဲ့။

"စုလေး တစ်ခုခုသောက်ဦးလေ၊ အအေးလား ကော်ဖီလား၊ မောင်သွားယူပေးမယ်"

"ကော်ဖီပဲ လုပ်ပါ မောင်ရယ်"

ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထပြီး ကော်ဖီသွားယူနေချိန်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်တွေကို အပြင်းအထန်လုပ်ပေးနေတယ်၊ စုစုခင်ယူလာတဲ့ စားပွဲပေါ်က ငွေခြောက်သိန်းတန်အိတ်ကြီးကို မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် ယူပြီး စုစုခင်နဲ့ အမြန်လမ်းခွဲကြဖို့ ဟုတ်တယ်၊ စုစုခင်နဲ့ ကျွန်တော်ကြာရှည်လေးမြင့် စကား ပြောနေရင် သူနဲ့အောင်စိုးမြိုင်တို့ဘဝ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း အတိတ် အကြောင်း တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်တော်မသိတဲ့ အကြောင်း တွေပါ ပါလာမယ်။ ဒီအခါမှာ အမှားအယွင်းအထစ်အငေါ့တွေ ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းအမှားကြောင့် ငွေခြောက်သိန်း အလဟဿ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲပြန်ရောက်တော့ စုစုခင်ဟာ လက်ကကော်ဖီ ထုပ်ကို ဖောက်မယ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေမိတာ တွေ့ရ တယ်။ ကျွန်တော်သူ့ကို တစ်ခုခုပြောမယ်ကြံရင်း ကျွန်တော့်အဖြစ်က မပြောလေ ကောင်းလေမို့ သူ့ကိုတစ်ချက်သာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ် လိပ်ထုတ်သောက်နေလိုက်တယ်။

"အိတ်ထဲမှာ နှစ်လစာငွေခြောက်သိန်း စုလေးယူ လာတယ် မောင်၊ ဒီငွေပါနဲ့ဆိုရင် မောင့်ဆီကို ငွေပို့ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်လရှိသွားပြီလဲ၊ မောင်မှတ်မိလားဟင်"

"မောင် စာရင်းအတိအကျလုပ်ထားပါတယ်ကွာ"

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သဘာဝကျစွာ အဆင်ပြေ ပြေ ထွက်သွားတယ်။

"အင်းပါလေ စုလေးမှတ်ထားတာတော့ ခုနှစ်လလား၊ ရှစ်လ လား မသိဘူး၊ မောင် စာရင်းနဲ့အတိအကျမှတ်ထားရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ အဲဒီတော့ စုငွေတွေကို ယူသွားပြီး မောင်ပြန်တော့မှာလား"

ဖွာထုတ်လိုက်တဲ့ စီးကရက်မီးခိုးတန်းတွေကို ငေးကြည့်ရင်းက စုစုခင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲက ဟုတ်တယ်

ပြန်မယ်၊ တော်တော်ကြာ ဦးကျော်ခဲကြီး အိပ်ရာကနိုးလာရင် ခက်နေမယ်။ တည်းခိုခန်းမှာ မောင်ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း သူက မောင့်မမကို ပြန်ပြောနေရင် ဒုက္ခလို့ ကြံလိုက်ပေမယ့် နှုတ်က ဘာစကားမှထွက်မလာဘူး။

ဒီခဏမှာ ကျွန်တော့်ကို စုစုခင်ကလည်း ပြန်ကြည့်နေတယ်။ စုစုခင်အကြည့်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောသာလို့သာ မပြောဘဲ ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ အများ ကြီးချက်သန်းနေတယ်။ စာထဲကအတိုင်းဆိုရင် သူ့တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း မတွေ့ကြရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီပဲ။

"ကဲပါလေ မောင့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ သိပ်များနေရင်လဲ မောင် ပြန်ပါတော့၊ စုလေးလဲ ပြန်မယ်"

"စုလေး"

"ပြောပါ မောင်"

"မှောင် အချိန်ရပါသေးတယ်"

ကျွန်တော် ဒီစကားကို မှားယွင်းစွာ ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကိုက ဒီအတိုင်း ရှိနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ငွေခြောက်သိန်း ကို ခဏမေ့သွားသလိုပဲ သူ့မျက်ဝန်းမှာ တွဲခိုနေတဲ့ နူးညံ့စူးရှတဲ့အမိပ္ပါယ် တွေက အိုးအငွေ့အဖြစ် ပြောင်းလဲလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လာရိုက်ခတ် နေတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ငွေခြောက်သိန်းမရှိငတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မခံစားဘူးတဲ့ ဝေဒနာအချို့က ထိုးရှုလှုပ်ရှားနေတယ်။

"ဒါဖြင့် ညနေကျမှ ပြန်ရောက်မယ့်အကြောင်း အိမ်ကိုစုလေး ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြီး စုစုခင် ဖုန်းရှိတဲ့ ငွေသိမ်းကောင်တာဆီသို့ သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူရောငွေပါကြံတဲ့ လောဘကြီးလွန်းသူ၊ ယုတ်မာပက်စက်

သူလို့ ထင်ကြမလား။ ကျွန်တော် ကျမ်းကျိန်ပြီးဆိုဝံ့ပါတယ်။ ငွေခြောက်သိန်းနဲ့ စုစုခင်ကိစ္စက တစ်ခြားစီပါ သက်သက်စီပါ။ လောဘနဲ့ ငွေခြောက်သိန်းကိုရဖို့ကြံရင်းက စုစုခင်နဲ့ ကြုံကြိုက်လာရလို့ ရင်ထဲမှာ ဝှန်းခနဲ ပေါက်ကွဲလာရတဲ့ ချစ်စိတ်သက်သက်ပါ။ ငွေခြောက်သိန်းကို စုစုခင်နဲ့ ကောင်းကောင်းလဲဝံ့ပါတယ်။ ခါးပိုက်နှိုက်မို့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ပြောရင်တော့ ကျွန်တော့် အကျိုးပေးပေါ့လေ။

ဖုန်းပြောပြီး ရောက်လာမှ စုစုခင်က ကော်ဖီကိုစသောက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခုနကထက် ရွှန်းလဲ့တောက်ပလာတယ်။ သူ့ပြောစကား သံတွေက ပိုပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြည့်မဝနိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိတယ်။

''အဲဒီတော့ စုလေးတို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ မောင်''

''တက္ကစီတစ်စီးငှားကြမယ် တစ်နေရာရာကို သွားကြတာပေါ့''

ကျွန်တော်က ဒီလိုပြောတော့ စုစုခင်ဟာ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှေ့မှာရှိတဲ့ တံခါးဝကနေ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ကော်ဖီခန်းထဲကို ဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့အကြောင်းသူလာတာ ဖြစ်မှာပါလို့ ဆက်တွေးရင်း ကျွန်တော် အခြေအနေကို ကြည့်နေတုန်း ရဲအရာရှိက ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ နားသို့ လာရပ်သည်။ ဒီမှာတင် စုစုခင်က ''သူပဲရှင့်''လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလိုက်တော့ ဒုရဲအုပ်အဆင့်ရှိတဲ့ ရဲအရာရှိက ချက်ချင်း ပဲ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တယ်။ ကျန်တစ်ဘက်ကိုလည်း ဆက်ခတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်နှုတ်က အာမေဋိတ် သံ မထွက်နိုင်အောင် အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်တော် ဘာအမှားအယွင်းလုပ်မိလို့လဲ။ ရဲစခန်းရောက် တော့ စုစုခင်က–

''လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်က ကျွန်မငွေအပ်ထား

တဲ့ မြောက်ဒဂုံက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ငွေသုံးသိန်းသွား ယူပါတယ်၊ မင်္ဂလာဈေးမှာ ဆင်းမယ်လုပ်တော့ လက်ဆွဲခြင်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်မရှိတော့ဘူး၊ ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတယ်လို့ စဉ်းစားမိ ပေမယ့် ပိုက်ဆံ ငွေသုံးသိန်းကတော့ စက္ကူနဲ့ထုပ်လျက် နေရာမယွင်း တွေ့ရတယ်၊ ခါး ပိုက်နှိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး တစ်နေရာရာမှာပဲ ကျကျန်ခဲ့ တာပဲလို့ ကျွန်မ တွက်မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခါးပိုက်နှိုက်တာဆိုရင် ဘယ်ခါးပိုက်နှိုက်မှ ငွေသုံးသိန်းကို အားနာပြီး ကျွန်မဆွဲခြင်းထဲမှာ ချန်ထားခဲ့မှာမဟုတ်ပါ ဘူး''

စုစုခင်အပြောကို ကျွန်တော် ရူးရူးစိုက်စိုက်ကြီး နားထောင်နေမိ တယ်။

''ဒီတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကင်းကင်းပဲ ကျွန်မချစ်သူကို ချိန်းထားတဲ့ နေရာမှာ ငွေပေးဖို့သွားတွေ့တာပေါ့၊ စတွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်မ ဘာသံသယမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မချစ်သူလို့ပဲ ထင်နေပါတယ်၊ ပတ်တီးတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာကို တိတိကျကျမတွေ့ရတာကလွဲပြီး သူဟာ အသက်အရွယ် ရော အသားအရေနဲ့ ဆံပင်ခွဲပုံကအစ ကျွန်မချစ်သူပါပဲ၊ ပြောစရာက သူ့ ချစ်သက်တာဟာ အရင်တုန်းကနဲ့ နည်းနည်းကွဲလွဲတာတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါကိုလည်း ချစ်သူချင်းမတွေ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဆိုတော့ ဒီ ယောက်အပြောင်းအလဲကို ကျွန်မလုံးဝသံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်သူ ကိုအောင်စိုးမြိုင်လို့ပဲ မှတ်နေပါတယ်''

''ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဘာတွေစကားပြောမှားသွားလို့ ဒါ ခင်ဗျားက ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတာလဲ''

မေးခွင့်မရှိပေမယ့် ကျွန်တော်သိချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းမြိုသိပ် ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့လို့ အဲဒီလိုမေးလိုက်တော့ စုစုခင်က ကျွန်တော့်ကို ခနဲ့ ပြူးပြူးပြီး ကြည့်တယ်။

''ဘာပြုလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်သူမဟုတ်မှန်း သိသလဲဆိုတော့

ရှင့်စကားပြောလိုက်တာက မှားသွားလို့ပါ''

''ဘယ်လိုလဲဗျ''

''ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်လုံးဝ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့ ရှင်လုံးဝမသိနိုင်တဲ့ အချက်က ကျွန်မချစ်သူဟာ အရွယ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်လန့်စရာ (Accident) တစ်ခုနဲ့ကြုံရလို့ လုံးဝစကားမပြောနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ၊ မပြောနိုင်ရုံ မကဘူး သူ့ပါးစပ်က အသံလုံးဝမထွက်နိုင်ဘူး''

''ဗျာ''

ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖြေဆည်မရအောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေလည်းစို့လာတယ်။ ကျွန်တော် မှန်တဲ့စကားကိုပြောပါရစေ အခု ကျွန်တော် ဖြေဆည်မရအောင် ခံစားနေရတာက ကျွန်တော် လောဘထွက်ခဲ့တဲ့ ငွေခြောက်သိန်းဆုံးရှုံးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေခြောက်သိန်းကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။

ယုံကြည်ကြပါဗျာ၊ ခုတစ်ခါတော့ ခါးပိုက်နှိုက်စကားကို ယုံကြည်ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။

မှူခင်းစုံ (ငှန် ၂၀၀၄)

မိန်းမယူပြီ

မိန်းမဟူဘိ

အစက သည်ကိစ္စအတွက် မမကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်သိပ် မဖြစ်မိ။ ကိုယ့်ညီမလေး၏ အရေးကိစ္စပဲဟု သဘောထားကာ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ နံနက်ဈေးသွားချိန် ဈေးထဲမှာ၊ ရုံးသွားချိန် ရုံးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယုတ်ဆွအဆုံး ရုံးပိတ်ရက် ရပ်ကွက်ထဲမှ အသိအိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားလည်စဉ် လမ်းပေါ်မှာ စိုးကျော်က မမကြီးနှင့်တွေ့ရန် ကြိုးစားသည်။ တွေ့လျှင် 'မလေး ကို ပေးပေးပါ' ဟု နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးပြောကာ စာအိတ်နှင့်ထည့်ထားသော စာတစ်စောင်ကိုပေးတတ်သည်။ မမကြီးအိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ထို စိုးကျော်ပေး လိုက်သောစာကို မမလေးအား လက်ဆင့်ကမ်းရသည်။

ဖေဖေတို့ မေမေတို့က မမလေးနှင့်စိုးကျော်ကို လုံးဝသဘောမတူ။ အတန်းပညာဆယ်တန်းပင်မအောင်၊ အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ မိဘချမ်း

သာသဖြင့် မိဘလုပ်စာထိုင်ဖြုန်းကာ ရပ်ကွက်ထဲ၌ လပ်ယားလပ်ယားလုပ်နေသော စိုးကျော်နှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်စေလိုသဖြင့် မမလေးကို အိမ်၌ အကျယ်ချုပ်ချုပ်ထားသည်။ အိမ်မှ အဖော်တစ်ဦးဦး မပါဘဲ မည်သည့်နေရာမှ မသွားရ။ ဗွီဒီယိုကြည့်လိုလျှင် အခွေငှားပေးပြီး အိမ်၌ကြည့်စေသည်။ စာအုပ် ဖတ်လိုလျှင်လည်း တစ်ဦးဦးက စာအုပ်ငှားပေးရသည်။

"မမလေးရယ် ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကလည်း သဘောမတူ၊ သူ့ အခြေအနေကလည်း ဟန်တာမဟုတ်တော့ အဆက်ဖြတ် လိုက်ပါတော့လား။ ပြီးတော့လေ မိဘတွေအလစ်မှာ အခုလိုချိန်းချိန်း တွေ့နေကျရင် တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ"

"ဟာ အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ မမကြီးရယ်၊ သူ မမလေးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါတယ်၊ နောက် သူကပြောတယ် မမကြီးရဲ့၊ သူဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်တဲ့၊ အောင်ရင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး ဟင်း . . ဟင်း . . နှစ်ယောက်အတူနေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်တဲ့"

မမကြီး ဟင်းခနဲနေအောင် သက်ပြင်းဆွဲချလိုက်သည်။ ဖေဖေတို့၌ သုံးနှစ်ကြီး၊ သုံးနှစ်ငယ်သည့် သမီးနှစ်ယောက် သာထွန်း ကားခဲ့သည်။

မမကြီးက ဘွဲ့ရပြီး . . မြို့ကုန်သွယ်လယ်ယာရုံး၌ အလုပ်လုပ်သည်။ မမလေးမှာ ဆယ်တန်းသုံးနှစ်ဆက်တိုက်ကျကာ မိဘအရိပ်တွင် ခိုလှုံနေသဲ သူတို့မိဘများက အကြီးမကို မမကြီး၊ အငယ်မကို မမလေးဟု ခေါ်ဝေါ် နှုတ်ကျိုးခဲ့သလို ရပ်ကွက်ထဲကလည်း သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို မမကြီး၊ မမလေးဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ နာမည်အရင်းများမှာ မမကြီးနာမည်က ခင်စန်းမြင့်ဖြစ်၍၊ မမလေး နာမည်မှာ ခင်စန်းတင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိုးကျော်ကိုယ်တိုင်ကမှ

ခင်စန်းတင့်ကို မမလေးဟုမခေါ်ဘဲ 'မလေး' ဟုသာ ခေါ်ခဲ့သည်။ မလေးဟုသာ နှုတ်ကျိုးနေသည်။

မိဘတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အကြီးနှင့်အငယ်တွင် အငယ်မကို ပိုချစ်ကြသည်။ အလိုလိုက်ကြသည်။ ထို့ပြင် အစစအရာရာပို၍လည်း စိုးရိမ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မမလေးနှင့် စိုးကျော်ကိစ္စ သရိုးသရည် ကြားရသောအခါ မမလေးကို အကြီးအကျယ်ချုပ်ချယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် မမကြီးသည် မမလေး၏အဖြစ်ကို သနားသဖြင့် မမလေး ကလည်း ငိုယိုသည့်အထိ တောင်းပန်လွန်းသဖြင့် စိုးကျော်နှင့် မမလေး ကြားတွင် စာပေးစာယူ လုပ်ပေးခဲ့သည်။ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့သည်။

ကြာတော့ ဤအဖြစ်မှာ မမကြီးအတွက် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်လာသည်။ သူ့လုပ်ရပ်သည် မမလေးအတွက် လမ်းကောင်းမညွှန်ဘဲ မကောင်းရာသို့ အားပေးအားမြှောက် ပြုသလိုဖြစ်နေပြီလား။ တစ်ခါ တစ်ခါ ထိုသို့တွေးမိသည်။ သူ့စိတ်ရင်းအမှန်ကို ပြန်၍ကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ညီမအတွက် သနားစိတ်ကြောင့် ထိုသို့ပြုမိသည်မှန်သော်လည်း မမကြီးထံ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော တချို့စေတသိက်ကလေးများမှာ ဆန်းကျယ် နေသည်။ စိုးကျော်နှင့်မမလေးကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းထဲမှ ဗွီဒီယို ဇာတ်လမ်းမှ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးလို တစ်ခါတစ်ခါ မြင်မိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကွဲကွာမသွားစေလို လွမ်းခန်းမရောက်စေလို အမြဲတစေ ချစ်စိတ်ချစ်ရည်လွှမ်းကာ သာယာကြည်နူးစေလိုသည်။

"ဟို . . ဟိုလေ မောင်ကပြောတယ် မမကြီးရဲ့ ရန်ကုန်ကို သူ့အဖေနဲ့ လိုက်သွားရမယ်တဲ့၊ သူ့အဖေကိုယ်စားလှယ်ယူတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ငွေကြေးကိစ္စ ကုန်ပစ္စည်းတွေအတွက် ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမယ်တဲ့ အဲဒါ"

မမလေးက မမကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖက်ထားသည်။ ကလေး ငယ် တစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲ၌ မျက်နှာအပ်ထားသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှ

မကြီးကို မော့ကြည့်နေသော မမလေး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်အချို့ ချက်နေ့ဟန် အချို့နှင့် တောင်းပန်ဟန်အချို့ ပေါ်လွင်နေသည်။ သည် တစ်ခါ စိုးကျော် မမလေးအားချိန်းသည်မှာ ညအချိန် ချိန်းသည့်နေရာမှာ ရွှေကုန်းဘုရား၏ နောက်ဘက် ဆည်းဆာပန်းခြံထဲမှာ စိုးကျော်က ရန်ကုန်သို့ သူ့အဖေနဲ့အတူ ရက်ကြာမြင့်စွာ လိုက်သွားရမည်မို့ ခရီးထွက် ခါနီး မမလေးနှင့်သွားတွေ့ချင်ပါသည်ဟု မမကြီးယူလာသောစာထဲ၌ ရေးထားသည်ဟု မမလေးကပြော သည်။

"အဲဒါ အဲဒါ မမလေး သူနဲ့ သွားတွေ့ပါရစေနော် မမကြီး"

မဆီမဆိုင် မမကြီးကျောရိုးတစ်လျှောက်၌ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလည်း သည်လိုမိဘများမသိအောင် မမလေးစိုးကျော်နှင့် ချိန်းတွေ့ သည့် ကိစ္စ၌ မမကြီးခွင့်လွှတ်လိုက်လျှောစမြဲ သို့သော် ယခင် ယခင်အခါ များကမူ နံနက်ခင်းနေ့လယ်ခင်းချိန်၊ ယခုအခါတော့ ညအချိန်၊ နေနှင့်ညသည် အခြေအနေချင်းများစွာ ကွာခြားလှသည်ကို မမကြီး တွေးမိသည်။ ညအချိန်မို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် မသင့်လျော် ချိန်းဆိုရာသို့ မလာရောက်နိုင်ဟု စာပြန်ရေးလိုက်ရန် မမလေးကို တိုက်တွန်းမည်ဟု နှုတ်မှပြင်လိုက် သေးသည်။ သို့သော် ထိုခဏ၌ မမကြီးရင်ထဲသို့ သေးငယ်စူးရှသော ခံစားချက်တစ်ခုက စစ်ခနဲ စူးဝင် လာသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှ ချစ်ခန်းကိုတွေ့ကြုံ ကြည့်ရှုလိုသော ရုပ်ရှင်ကြည့်သူ တစ်ဦး၏သရိုးသရည်ဆန္ဒပေလား။ သို့မဟုတ် ညီမလေးအပေါ်ထားသည့် သနားစိတ်၊ သနားစိတ်ပေလား။ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုသောအရာတစ်ခု ကြောင်ခဲ့တစ်ခု ပြောင်းလဲပျက်စီးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့် စိတ်ပေလား မချိုသာတတ်၊ မမကြီးမျက်လုံးထဲ၌ လရောင်မှုန်မှုန် သာနေသော ဆည်းဆာပန်းခြံ၏မြင်ကွင်းသည် တားမနိုင်ဆီးမရ တိုးဝင်လာ သည်။

"သွားတွေ့မယ်ဆိုလည်း မမကြီးပါ လိုက်မယ်"

"ဟာ . . ဘာဖြစ်လို့ မမကြီးလိုက်ရမှာလဲ စိတ်ချပါ"

“စိတ်မချနိုင်ဘူးအေ့”

မမကြီးအငေါ်တူးသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို မမလေးတအံ့တသြပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော် ချစ်သူနှင့်ညအချိန်တွေ့ရန် မမကြီးသည် သူ့အပေါ်၌ မည်သို့မှ လိုက်လျောမည်မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ထားရင်းမှ ယခု လိုအခြေအနေမျိုးဆိုတော့ တော်သေးသည်ဟု တွက်မိသည်။ သို့သော် မမကြီးအား သူနှင့်အတူမလိုက်ခဲ့ရန် အကြိမ်ကြိမ်ပြောမိသေးသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှပြော၍မရ ဤသို့ဖြင့် ညဦးပိုင်းတွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ခပ် စောစော အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ညှော့်ခန်း၌ ဖေဖေ မေမေနှင့် ဒေါ်လေး ထက်အပါအဝင် အိမ်နီးပါးချင်းများ ဗွီဒီယိုကြည့်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

ချစ်သူနှင့်ချိန်းတွေ့သည်မှာ ‘မမလေးလား ငါလား’ဟု မမကြီး လမ်းလျှောက်ရင်းတွေးမိသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်တော့ မဟုတ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို စိတ်ထဲက ကြောက်လန့်နေသည်လည်း မဟုတ်၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ကိုယ်နဲ့မှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်ဘဲဟု စိတ်ထဲမှ အသံထွက်လာအောင်ပင် သူတွေးလိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စိတ်အခြေအနေသည် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာမရှိသည်ကို သတိထားမိသည်။ တစ်ခုခုကြောင့် ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်သော ဝေဒနာအစုများက သူ့အပေါ်ကျရောက်နေသည်ဟု သူသိနေသည်။ လမ်းလျှောက်နေသော ခြေထောက်တွေပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသလို။

“ညည်းလူက အရင်ရောက်ပြီးစောင့်နေမှာလား”

ပိန္နဲကုန်းဘုရားအလွန်တွင် မမကြီးနှုတ်မှ ထိုစကားကို လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

“တွေ့ချင်တဲ့လူက အရင်စောင့်နေမှာပေ့ါ မမကြီးရဲ့”

“ညည်းကရော မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“ဟာ မမကြီးကလည်း ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ပြောရင်း မမလေးက အသံလွင်လွင်ဖြင့် ရယ်သည်။ မြို့၏ [illegible]ည်း ဆာပန်းခြံကို သူတို့လှမ်းမြင်ရပြီ။ သို့သော် ယခုအချိန်သည် [illegible]ချောင်မှုန်မှုန်သာနေသော သန်းခေါင်ကျော်အခါဖြစ်သည်။ ညီအစ်မ [illegible]ယောက် ယှဉ်တွဲလှမ်းလျှောက်ရင်း မမကြီးသည် ပန်းခြံအနံ့ကို မျက်လုံး [illegible]ကြည့်သည်။ ပန်းခြံ၏လက်ျာဘက် ခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် လူတစ် [illegible]ယောက်ထိုင် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရိုက် သူ့ရင်ထဲ၌ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွား [illegible]ည်ကို သတိထား လိုက်မိသည်။

“ညည်းလူ ဟိုမှာ”

“တွေ့ပါတယ် မမကြီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါက ဘယ်နေရာက စောင့်နေရမှာလဲ”

“အဝေးကြီးမှာ သွားစောင့်နေစရာမလိုပါဘူး မမလေးတို့ [illegible]မှာပဲ စောင့်နေပေ့ါ”

“ဟို ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလည်း မမကြီးရဲ့”

မမလေး ပြောစကားကြောင့် မမကြီး မလုံမလဲ ခေါင်းညိတ်ပြ [illegible]ည်။

“ဟုတ်တယ် ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ” ဟု မမကြီး သူ့ကိုယ်သူပြန် [illegible]ည်။ “ငါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟုလည်း အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ [illegible] မကြည့်ဝံ့မကြည့်ရဲသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ [illegible]ကြည့်ချင်သောဆန္ဒများ ပေါ်နေသယောင် သူ့စိတ်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ [illegible]ထဲမှ ရင်ဖိုစရာပြကွက်တစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ကြည့်လိုသော [illegible]သတ်၏ အဖြစ်မျိုးပေလား။ သူမသိ။ သို့သော် တစ်ကိုယ် [illegible] သိသိသာသာကြီး တုန်ယင်နေသည်။

မမကြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ သူထိုင်ချလိုက်သည်ကို သတိထား [illegible]ည်။ နားထဲ၌ “မောင်ရယ်” ဟု ခေါ်လိုက်သော မမလေး၏အသံကို

လေအဟေ့တွင်ကြားလိုက်ရသည်။ သူက တောင်မြောက်ဝဲယာသို့ မကြည့်ဘဲ ငိုက်စိုက်ငုံ့ထားသည်။ ယခုနက ညင်ညင်သာသာ တိုးဝှေ့လာသောလေသည်။ ခဏအကြာ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာသည်။ စိတ်က ကောင်းကင်မှတိမ်တိုက်လို လေပြင်းကြောင့် ကသုတ်ကရက် ပြေးလွှားနေကြမှာပဲဟု ထင်လိုက်သည်။ တစ်ခါ တိမ်ညိုအုပ်အချို့ လမင်းကို ဖုံးအုပ်သွားခဲ့လျှင် ဟု ဆက်၍တွေးမိသည်။ ထိုခဏ၌ မမကြီးသည် ငုံ့ထားသောခေါင်းကို မော့ကာ မမလေးတို့ ထိုင်နေရာသို့ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ပူးကပ်နေသောမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ သူ့မျက် လုံးအစုံကို ကပျာကယာပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရေထဲ၌ အရာဝတ္ထုတစ်ခုမျောပါနေသလို မမကြီး၏ စိတ်တွေမှာလည်း နေရာအနှံ့မျောပါနေသည်။ မမလေးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဟိုတွေးသည်တွေး၊ အာရုံထဲမှာလည်း မြင်ကွင်းစုံ 'မမကြီးပြန်ကြစို့' ဟူသော မမလေး၏ အသံကိုကြားလိုက်ရမှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်ကာ နှုတ်မှ အင်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။ သူ့ထိုင်ခုံဘေးတွင် တစ်ယောက်ပခုံးကို တစ်ယောက်ဖက် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိသော မမလေးတို့ နှစ်ယောက်ဆီသို့ မမကြီးမျက်လုံးက အလိုလိုရောက်သွားသည်။

"မမကြီးကို အားနာတယ်ဗျာ၊ နည်းနည်း ချမ်းနေမလား မသိဘူး၊ ရော့ ကျွန်တော့်ဂျာကင်ယူဝတ်ထားလေ"

စိုးကျော်က ဝတ်ထားသည့် ဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးမည်လုပ်ရင်း ပြောသည်။

"အို. . . အို နေပါစေ မ. . . မချမ်းပါဘူး" ဟု သူချက်ချင်း တုန့်ပြန် မိသည်။ ထိုအခါ မမလေးက. . ."

"ယူဝတ်ထားပါလား မမကြီးရဲ့ ချမ်းရင် မမလေးလို အချမ်းပြေအောင် ထွေးပိုက်မယ့်ချစ်သူမှ မမကြီးမှာ မရှိသေးတာ ဟင်း. . .ဟင်း"

"အို"

နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံတိုးတိုးထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် [illegible] တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်ကာ သဘောကျရယ်မောရင်း [illegible] လျှောက်သွားကြသည်။ ရှက်စိတ်ပဲထင်သည်။ မမလေး၏ အပြောင်[illegible] စကားကြောင့် မမကြီးမျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်းသွားသည်။ [illegible]ထွေးပိုက်စရာချစ်သူ' တဲ့ ထိုစကားကို စိတ်ထဲမှ သံယောင်လိုက်[illegible]သည်။ ထိုအခါ မမကြီးအတွက် လစ်ဟာနေသောအကွက်တစ်ခုကို [illegible]နဲ့လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ခြေထောက်တွေ မသယ်ချင်[illegible] ဖြစ်လာသည်။ မမလေးတို့နှင့် အတန်ငယ်ကွာလှမ်းကာ [illegible]ခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်[illegible]သာလျက်ရှိသည်။ ထွေးပိုက်သူမဲ့နေ သည့်မိမိအဖြစ်ကို သိလိုက်ရမှ [illegible]နေသောလေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက် ၍ လာသည်။ မမကြီးသည် [illegible]ပိုက်လျက် ကိုယ်ကိုကျုံ့ကာအချမ်းဒဏ်ကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် [illegible]ယ်လိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့အဖြစ်က အိုးကမပူ စလောင်းကပူသော [illegible] ပေလားဟု မမကြီးတွေးမိသည်။ စိုးကျော်နှင့်ပတ်သက်၍ [illegible]ကိုယ်စား အစစအရာရာစိုးရိမ်နေရသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် [illegible]သတင်းတို့ကို စနည်းနာရသည်။ ကြားရသမျှ သတင်းတို့မှာမူ [illegible]နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းသတင်းမရှိ၊ "အမလေး မမကြီးရယ်၊ [illegible]ဆိုတဲ့ကောင်က ရည်းစားသက်စေ့ ထားတဲ့ကောင်ကွ၊ မင်းညီမ [illegible] ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မြန်သာဖျက်လိုက်၊ ပြီးတော့ [illegible]လေ ဟင်း. . . ဟင်း မပြောချင်ပါဘူးဟယ်" ဟုဆိုကာ [illegible]သောစကားတို့ကို ခင်ခင်ဝင်းက မမကြီးအား နားနားသို့ကပ်၍ [illegible]ပြောသည်။ မမကြီးမျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ "ဟုတ်လား" ဟု [illegible]န့် ခင်ခင်ဝင်းကို ပြန်မေးရင်း စိတ်ထဲမှ ဘုရားတမိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုအကြောင်းကို မမလေးအား

စိုးရိမ်တကြီး ပြောပြမိသည်။

"ညည်းနဲ့ကော လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရှိရဲ့လားဟင် မမလေး အား မမကြီးကိုပြောစမ်း၊ မမကြီးကို မှန်မှန်ပြောစမ်း" ဟု မမလေးပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ကာ အလောတကြီးမေးမိသည်။ ထိုအခါ မမကြီးတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်နေသလောက် မမလေးမှာ အပြုံးမပျက် ထိုကိစ္စမှာ အရေးမကြီး၊ စိုးရိမ်စရာမရှိလေဟန် မမကြီးပြောသမျှကိုသာ အေးဆေးစွာ နားထောင်နေသည်။ မမကြီးက ထိုအကြောင်းကိုပင် ဆက်တိုက်မေးလွန်း မက မေးသောအခါမှ. . .

"သူနဲ့ မမလေးက ချစ်သူတွေဆိုတော့ ဒီကိစ္စဘယ်ကင်းနိုင်မလဲ မမကြီးရဲ့ ဒါပေမယ့် မမကြီးမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာအေ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်" ဟုဆိုကာ မမလေးက မမကြီးမျက်နှာကို မချိုမချဉ်နှင့် ကြည့်နေပြန်သည်။ သည့်တစ်ခါလည်း မမကြီးကသာ မမလေး အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဤကိစ္စမျိုးအတွက် ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုကာ ဒူးနှင့်မျက် ရည်သုတ်ကြသည်ဟု မမကြီးနားလည်မိသည်၊ ယခု မမလေးကမူ ထိုကိစ္စ ကို အလေးထားစဉ်းစားဟန်မတူ။ နောက်ဆုံး မမကြီးက. . .

"နောက်နောင်သာ ညည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေပါလို့ မမကြီးပြော ချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကမိန်းကလေး၊ ဆူးနဲ့ဖက်လို"

"အို ရပါတယ်၊ မမကြီးရဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ပြီးတော့ အဲဒါတွေက အရင်တုန်းက အဖြစ်တွေပါ၊ ခု မမလေးနဲ့တွေ့တော့ သူခြေငြိမ်သွားပါပြီ"

"ဩော်"

မမကြီး မမလေးအား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိ

[illegible]။ ဘာကြောင့်မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်နေရတာလဲဟု မမကြီးဆက်၍ [illegible]ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ပေါ်နေသော မမလေးအပေါ်စိုးရိမ်စိတ်၊ ပြီး [illegible] မမလေးနှင့်စိုးကျော်တို့၏ အခြေအနေကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးအား [illegible]စွာ လက်ထပ်လိုက်စေလိုသည့် ဆန္ဒတို့သည် မမကြီးစိတ်ထဲ၌ [illegible]ကြာမြင့်လာသည့်အလျောက် ကြီးထွားရင့်သန်လာသည်။ အလိုဆန္ဒ [illegible]နိုင်ဆီးမရဖြစ်လာသည်။ စိုးကျော်နှင့် မမလေးတို့ လက်ထပ် [illegible] ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ရှိနေမည့်အချိန်သည် မမကြီးအဖို့ ပီတိဝေစရာ [illegible]များ ဖြစ်လာမည်ဟု တွေးထင်မိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မမကြီးစိတ်ထဲ၌ စိုးကျော်က အချိန်ပြည့်လိုလို [illegible]နေသည်။ စိုးကျော်သည် တည်ရှိနေဆဲတစ်နေရာမှ အဝေးသို့ [illegible] တုန်ထိုးထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ညအခါ၌ ချောက်ချောက်ချားချား [illegible]မြင်မက်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ စိုးကျော်အား လက်လွှတ် [illegible]မှာ မည်သူ ဖြစ်သည်ဟု မကွဲပြား၊ မသဲကွဲသော်လည်း [illegible]ထွက်ပြေးကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားခြင်းအတွက်မူ မမကြီး [illegible]ပက်လက်ဖြစ်နေမိသည်။

ကြာတော့ မမကြီး၏ စိတ္တဇဝေဒနာသည် တဖြည်းဖြည်းလွန်ကဲ [illegible]။ ထိုကိစ္စ မမလေးနှင့်စိုးကျော်တို့ လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ခဲ့သော [illegible] စိုးကျော်အားသူကိုယ်တိုင် နှုတ်မှဖွင့်ပြောချင်လာသည်။ သတိပေး [illegible]သည်။ မမလေးနှင့် အဆောတလျင် လက်ထပ်လိုက်ပါဟုလည်း [illegible] တိုက်တွန်းရုံမက အတင်းအကျပ်ပင် ပြောချင်လာသည်။ [illegible] ဤဆန္ဒများဖြင့် ရက်လကြာမြင့်စွာပင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့ [illegible]။ ကြာတော့ သူ့ဆန္ဒကို သူကိုယ်တိုင်မလွန်ဆန်နိုင်တော့။

[illegible]နှင့်တွေ့စဉ် တွေ့လိုကြောင်းကို နှုတ်မှပင် မမကြီးကဖွင့် [illegible]။ နေ့ရက်နာရီကိုပြောကာ 'ဆည်းဆာပန်းခြံက မောင်စိုး [illegible] စောင့်နေပေါ့"ဟု ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ လူတွေရှုပ်ထွေးနေသော

ဈေးထဲမို့ စိုးကျော်က စကားအရှည်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ တစ်ဘက်သို့ထွက်သွားသည်။ မမကြီးရင်ထဲ၌သာ မောဟိုက်နွမ်းနယ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စွန့်စားမှုတစ်ခုကို အကြိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် သူတစ်ဦး ကဲ့သို့လည်းဖြစ်သွားသည်။ နဗိုနေမဟုတ် ရင်ထဲ၌ တလှပ်လှပ်ဖြစ်နေသည်။

ဆည်းဆာပန်းခြံသို့ မမကြီးရောက်ချိန်မှာ နေ့လယ်ခင်းချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေမသာဘဲ မိုးအုံ့၍နေသည်။ ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်၌ မိုးသားအချို့ လေတိုက်ရာတစ်ဘက်သို့ လွင့်မျောနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ ပန်းခြံ၏ထောင့်တစ်နေရာ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်၌ စိုးကျော်ကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသည်။ လျှောက်လာသော မမကြီးကို ပထမ အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် စိုးကျော်က လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ပြုံးပြသည်။ သို့သော် မမကြီးက သူ့အား ပြန်ပြုံးပြမိ၊ မပြမိကို သတိမထားမိ၊ စိုးကျော်ကို တွေ့လိုက်စဉ် ခဏ၌ပင် မမကြီးရင်ထဲ၌ တစ်ခုခုပြောင်းလဲသွားသည်။ ရင်ခုန်သည့်အထိ မဖြစ်သော်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု သူ့ကိုယ်သူသိလိုက်သည်။ မမကြီး စိုးကျော်နားသို့ ရောက်လာသည်။

"ထိုင် မမကြီး၊ ဟို မမလေးကော ဟင်"

မမကြီး စိုးကျော်ဘေးသို့ ဝင်ထိုင်သည်။

"သူ မပါဘူး၊ ပြောစရာစကားတွေရှိလို့ မင်းကို မမကြီး တမင်ချိန်းတာ"

"မမကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချိန်းတာဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ပြီးလျှင် မမကြီးအဝေးသို့ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ပထမ၌ စိုးကျော် သူ့ကိုအံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေမည်။ ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာ ဆက်လက်ငေးမောနေမည်ကို မမကြီးအလိုလို သိနေသည်။ ထိုအခါ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အကြည့်ခံရသော အပျို

ကလေးလို မမကြီးရင်သည် သိသိသာသာပင် တဖျတ်ဖျတ် ခုန်လာသည်။ သက်ပြင်းရှိုက်ကာ လှုပ်ရှားစိတ်တို့ကို ချိုးနှိမ်ပစ်သည်။ စိုးကျော်အားပြောရန် စကားတို့ကို အစီအစဉ်နှင့်တွေးနေသည်။

"မမကြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်"

စိုးကျော်အသံကြားလိုက်ရာ မမကြီး စိုးကျော်မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ "မမလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ"ဟု စကားစလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မမလေးနှင့်စိုးကျော်တို့၏ သူသိသမျှဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ စိုးကျော်သည် မမကြီးစကားပြောစဉ် ဘာစကားမှ ကြားဝင်မပြော ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည်။ မမကြီးပြောပြသော စကားများကို အဆုံးစုံလိပ်ပတ်လည်သွားသောအခါမှ စိုးကျော်သည် မမကြီးကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ "စိတ်ချပါ မမကြီးရယ် ကျွန်တော် မမလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ တကယ်သစ္စာရှိမှာပါ"ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ဝန်ခံကတိပေးသည်။

မမကြီးရင်ထဲ၌ မည်သို့ရှိသနည်း။ ကျေနပ်အေးမြသွားသလား။ ငြိမ်းချမ်းဆိတ်ငြိမ်သွားသလား မသိပေ။ သို့သော် စိုးကျော် မမလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဝန်ခံကတိတွေပေးနေသည့်ကြားကပင် မမကြီးသည် မမလေးအကြောင်း စိုးရိမ်တကြီးစကားတို့ကို အထပ်ထပ်ဆက်၍ ဆိုနေမိသေးသည်။ တစ်နေ့တချိန် ချိန်မကြာမြင့်မီ မမလေးအား လက်ထပ်ရန်လည်း အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းနေသည်။ ပြောရင်းမမကြီးမှာ စိုးကျော်အား သူကိုယ်တိုင် ဆက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သူလို ဖြစ်လာသည်။ ခံစားလာရသည်။ စိုးကျော်နှင့်ဝေးချင်သည်။ စိုးကျော်အဝေးသို့ ရောက်မသွားစေလို။ မည်သူနှင့်ပတ်သက်၍ပဲ ဖြစ်စေ၊ စိုးကျော် သူ့အနားမှ ရှိစေချင်သည်။

မိုးချုန်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ လေကြမ်းနှင့်အတူ မိုးရေစက်များကျလာသည်။ ထိုအခါ မမကြီးသည်ထီးမပါလာသည့် သူ့အဖြစ်ကို သတိရလိုက်သည်။ မိုးမသည်းမီ အိမ်သို့အမြန်ပြန်ပြေးမှဟု သတိဖြစ်

လိုက်စဉ် 'မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမကြီးရဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ထီးပါပါတယ်'ဟု စိုးကျော်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးမှ ခေါက်ထီးကိုဆွဲယူလိုက်ရင်း ဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ''မိုးပက်မယ်၊ ဒီဘက်တိုးလေ'ဟု ပြောသည်။ မမကြီးက ထီး အောက်ရောက်ရန် သူ့ကိုယ်ကို စိုးကျော် ဘက်သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သားကိုယ်ခန္ဓာချင်း ထိကပ်သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစကားမှမဆက်ကြဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ပြီးလျှင် နှစ်ဦးစလုံးပူနွေးလာကြသည်။ ပန်းခြံတစ်ဝိုက်လေပြင်းများ တိုက်ခတ်နေသည်။ လေပြင်းကြောင့် သည်းထန်စွာကျလာသော မိုးရေစက်များသည် ဟိုမှသည် ယိမ်းထိုးရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိုမိုအေးမြလာသည်။ သို့သော် ယခုမှ သူတို့အဖြစ်မှာ ပိုမိုငြိမ်သက်သွားကြသည်။

''ဟင် ဟုတ်လား''ဟု ပထမ အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသည်။ နောက်မှ ခင်ခင်ဝင်း၏ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောစကားများကို အကုန်အစင် ကြားရမှ ရင်ထဲမှဒေါသမီးက ဟုန်းခနဲတောက်လာသည်။ မမကြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

''စိုးကျော် အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မြို့ထဲက ပန်းဟောဝန်တည်းခိုခန်းမှာ ချိန်းတွေ့ကြတာ နှစ်ခါသုံးခါရှိပြီတဲ့၊ အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ တို့သူငယ်ချင်း ကိုလှမော်က ပြောပြတာ မမကြီးရဲ့''

ခင်ခင်ဝင်း ဆက်ပြောသောစကားတို့ကို မမကြီး နားမထောင်ချင် တော့။ နားမထောင်ဝံ့တော့။ သည်တစ်ခါတော့ မမကြီးရင်တစ်ပြင်လုံး သိသိသာသာပင် တုန်ယင်လာသည်။ နာကြည်းခံပြင်းလာသည်။ 'ထုံရက် လေခြင်း'ဟု အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်ကာ စိုးကျော်အပေါ် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ် လာသည်။

''အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်ကတဲ့လဲကွ''

မမကြီး စိတ်ထိန်းကာမေးသည်။ ခင်ခင်ဝင်းက လက်ကာ ခေါင်းခါ ပြကာ။

''အို မေးမနေပါနဲ့ကွာ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ မင်းညီမအဆက်ဖြတ် ထိုက်လို့ တို့အစောကြီးကတည်းက ပြောသားပဲ ခု ဒီသတင်းကိုလည်း

မင်းညီမ ကြားပြီးရောပေါ့၊ အဲဒီတော့ အလိုလို အဆက်ဖြတ်ပြီး သားဖြစ်သွား တာပေါ့''

ခင်ခင်ဝင်းရှင်းပြသည်မှာ သဘာဝကျသည်။ မမကြီး မမလေးနှင့် တွေ့သောအခါ ခင်ခင်ဝင်းနိမိတ်ပေးသည်မှာလည်း သွေးထွက်အောင်မှန်ကန်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ မမလေးအနည်းငယ် မျက်နှာညှိုးနေသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ငိုထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ မမလေး မျက်လုံးတို့ အနည်းငယ်နီမြန်းနေသည်။ သို့သော် ကယောက်ကယက်ဖြစ်လောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသည့် အမူအယာအများမတွေ့ရ။

"ခု သူနဲ့ ဖြစ်နေတာက ဖြူသက်ဝင်းတဲ့ ဟိုကန်ကြီးထောင့် သုံးလမ်းထဲက ဆိုက်ကားထောင်တဲ့ ဦးသက်မောင်ရဲ့ သမီးလေ၊ ကဲပါ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မမကြီးဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူက မချစ်လို့ပစ်သွားတော့လည်း နောက်အသစ်ပေါ့ ဟဲ. . . ဟဲ. . ."

"ဘာ မမလေး"

"အဖြစ်ပြောတာပါ"

"ဘာ အဖြစ်ပြောတာလဲ၊ ညည်းဒီလိုပဲ ငြိမ်ခံနေတော့မှာလား"

"ဟောတော့"

မမလေး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ မမကြီးကို ထူးဆန်းသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုသဖွယ် အကြာကြီးငေးကြည့်သည်။ မမလေး၏ အကြည့်က ရူးရူလွန်းသဖြင့် ဒေါသစိတ် နာကြည်းစိတ်တို့ အတောမသတ် ဖြစ်နေသော သူ့အဖြစ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိထားလိုက်မိသည်။ သတိနှင့်အတူ အသိတရားတစ်ခု၊ သို့မဟုတ် ပဟေဠိတစ်ခုကလည်း မမကြီးခေါင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

စိုးကျော်အပေါ် နာကြည်းစိတ်တို့သည် ဘယ်သူ့အတွက် ဖြစ်ပေါ် နေရသည်။ မမလေးအတွက်ဟု သူ့စိတ်ကပြန်ပြောမိသည်။

[illegible] ယခု မမလေးအဖြစ်သည် စိုးကျော်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြီးကြီး [illegible] ထိခိုက် တုန်လှုပ်နေပုံမရ ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိတ်တလင်သဘော [illegible] ထားသည်။ ဤ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ဇာတ်လမ်းက ဤတွင်ဆုံးပြီး [illegible] ဆက်၍ ဇာတ်ကြော ရှည်နေစရာမလို သမီးရည်းစားဘဝတွင် [illegible] ချစ်ကြပြီးနောက် ကွဲကြ သည့်အဖြစ်မျိုးတွေမှာ လောက၌ ဒုနဲ့ဒေး [illegible] ပါလား။

မမကြီးတွေးရင်းမောလာသည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူရိပ်မိသလိုလည်း [illegible] သည်။ စိုးကျော်နှင့် မမလေးကွဲကွာသွားခြင်းကို မမကြီးက မမလေး [illegible] ပိုခံစားနေရသည်။ စိုးကျော်ကို မမကြီးကိုယ်တိုင်လက်လွှတ်ဆုံး [illegible] လိုပင် ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် စိုးကျော်သည် မမကြီးနှင့် [illegible] သော မမကြီးနှင့်ပတ်သက်သော လူတစ်ယောက်လား ထိုအခါ [illegible] သည် ခေါင်းတဖျတ်ဖျတ်ရမ်းကာ ထိုအတွေးတို့ကို ခါထုတ်ပစ် [illegible] ထိုသို့မတွေးရဲ တွေး၍ ပေါ်လာမည့်အဖြေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲ [illegible] ဝံ့။

ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရပင် ဖြူသက်ဝင်းကို မုန်းတီး [illegible] သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မုန်းရသလဲလို အဖြေရှာသောအခါ မမကြီး [illegible] တောင်ဖြစ်သွားသည်။ စိုးကျော်သည် မမလေးနှင့် တရားဝင်လက် [illegible] သည့် ယောကျ်ားမှမဟုတ်ဘဲ။ ဖြူသက်ဝင်း သူများလင်ကို ခိုးယူ [illegible] ဟု စွပ်စွဲ၍မရ သို့ဖြစ်လည်း မမကြီး ဖြူသက်ဝင်းကို ဘာကြောင့် [illegible] လည်း မုန်းချင်းမုန်းလျှင် မိန်းမထည်လဲပြောင်း ဝတ်ဆင်နေသူ [illegible] ကိုသာ မုန်းတီးရမည်။ စက်ဆုပ်ရမည်။ နာကြည်းရမည်။ [illegible] ဒါဟုတ်သည် ဟု မမကြီးမှန်မှန်ကန်ကန် နားလည်လိုက်သည်။ [illegible] ခုသေချာစွာ တွေးမိလျှင် စိုးကျော်သည် မမလေးအပေါ် [illegible] တာ၊ မွေးတုန်းပန်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။ လူမသိသူမသိ၊ နစ်နာ [illegible] သည်မှာ မမလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

"သင်းတော့လား၊ ငါလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ချင်တယ်၊ ငါ့အပေါ် ဒီလိုသာလုပ်သွားရင်လား ဟင်း"

မမကြီးနှုတ်မှ ထုတ်၍ပင်ကြုံးဝါးလိုက်ရင်း သူစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်သည်။ စင်စစ် ယခုအချိန်ထိ သူနှင့်စိုးကျော် ဘာမှ မဟုတ်ကြမှန်း သိကြသောအခါ စိတ်ကဆက်၍ သိလိုက်သောအခါ မမကြီးရင်တပြင်လုံးမှာ သိသိသာသာကြီး ဟာ၍သွားသည်။

♛ ♛ ♛

ဈေးထဲမှ ဟင်းချက်စရာဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဈေးပေါက်ဝမှ ဈေးထဲသို့ဝင်လာသော ဖြူသက်ဝင်းကို မမကြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်မြို့တည်းသူချင်းမို့ မရင်းနှီးသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိနေကြသည်။ မည်သည့်စေ့ဆော်မှုကြောင့်လည်း မသိ၊ ဖြူသက်ဝင်းနှင့် မျက်နှာခြင်းဆိုင် မိကြသောအခါ မမကြီးကပင် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဖြူသက်ဝင်း ကလည်း လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက်ကာ မမကြီးကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြသည်။

"ဖြူသက်ဝင်း ခဏလောက်အချိန်ရမလား"

ထိုစကားကို မမကြီးနှုတ်မှ အလိုလိုပြောထွက်သွားသည်။

"ရပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ ဟင်"

"မမကြီး မင်းကို စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့"

ပြောရင်း မမကြီးက ဦးဆောင်ကာ ဈေးထောင့်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဈေးစည်ချိန်မို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူတွေပြည့်ကျပ်နေသည်။ စားပွဲထိုးက ကြဲဖန်၍နေရာချပေးသော ဈေးခြေပုနှစ်လုံးပေါ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်ချလိုက်စဉ် မည်သို့မျှစကားပြောရန်မဖြစ်တော့ဟု မမကြီးနားလည်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး ပြည့်နေသော လူများထံမှ စကားပြောသံတို့သည် စည်စည်ညံနေသည်။ ဖြူသက်ဝင်း၏ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ ပြီးနောက် စိုးကျော်နှင့် မမလေးတို့၏ အတိတ်ဖြစ်စဉ်စသည် တို့ကို ဤဆူညံသော အသံပလံများကြား၌ မည်သို့ ပြောဆိုကြမည်နည်း။ သို့သော် သူတို့သည် ထိုင်လက်စနှင့်မို့ စားပွဲထိုးအား လက်ဖက်ရည်နှစ် ခွက်မှာလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သူတို့စားပွဲပေါ်သို့ လာချသည်။ ဖြူသက်ဝင်းက မမကြီး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ခဏမျှအကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်၊

"သူနဲ့ ကျွန်မကွဲသွားကြပြီး မမကြီးရဲ့"

"ဘယ်လို ပြန်ပြောပါဦး"ဟု မမကြီးက အသံထိန်းကာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးသည်။ ထိုအခါ ဖြူသက်ဝင်းက စိုးကျော် သူ့ကိုပစ်သွားသည့် အကြောင်း အတိုချုံးကာ ပြောပြသည်။ စိတ်သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်သည့်အကြောင်း အကြမ်းဖျဉ်းရှင်းပြသည်။ မမကြီးက ဖြူသက်ဝင်းပြောပြသည်ကို နားထောင်အပြီး စိုးကျော်နှင့် မမလေးတို့အကြောင်းကို ပြောပြမည်

လုပ်စဉ်''

"ရှိပါစေတော့ မမကြီးရယ် သူ ခု. . . ဟို . . . ဟိုလေ အလက(၂) က ကျောင်းဆရာမလေး မခင်ဥနဲ့ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒါပါပဲ ကျွန်မပြန်မယ်''ဟု စကားကို အလောသုံးဆယ်အဆုံးသက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ကသောကမျောထွက်သွားသည့် ချက်ချင်းပင် ဖြူသက်ဝင်း အလျှင်အမြန် ထွက်သွားသည့် အကြောင်းအရင်းကို မမကြီးသိလိုက်သည်။ စိုးကျော်သည် ဖြူသက်ဝင်းထွက်သွားရာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖြူသက်ဝင်းကို မသိကျိုးကျွံပြုကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။ မမကြီးကို လှမ်းမြင်သောအခါ တစ်ချက်ပြုံးပြသည်။ မမကြီးကလည်း စိုးကျော်အား ပြန်ပြုံးပြကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက် သည်။ စိုးကျော် မမကြီး ထိုင်ရာစားပွဲနားသို့ ရောက်သောအခါ အတော်ဖြစ် သွားသည်။ လူအချို့ ထိုစားပွဲမှ ထသွားကြသည်။

"ထိုင် မောင်စိုးကျော်''

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး''

စိုးကျော် ခွေးခြေပုတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မမကြီး မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသည်။ မမကြီးကလည်း စိုးကျော် အကြည့်ကို ရဲရဲပင် တုန့်ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံကြအခိုက်၌ပင် 'မောင်စိုးကျော်' မမကြီးက သံမှန်ဖြင့်ခေါ်သည်။

"ပြောပါ မမကြီး''

"မင်းနဲ့ မမကြီး နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တယ်''

"ဗျာ''

"ဟုတ်တယ် ခုကိုးနာရီ ပန်ဟောဝန်က စောင့်နေပါ''

ပြောပြောဆိုဆို မမကြီးထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ဖွင့်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖိုးငွေများ စားပွဲပေါ်သို့

ထစ်တင် လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စိုးကျော်အား ဖျတ်ခနဲ့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်လာမိသည်။ ယခုအခါ မမကြီးရင်သည် ဟာ၍မသွား၊ မုန်တိုင်းတိုက်သလို ရောက်ရက်ခတ် လျက်ရှိသည်။

♛ ♛ ♛

ဘယ်လိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်၍ မရသည့် သူ့ဆန္ဒ သူ့စိတ္တဇဟု မမကြီး သူ့ကိုယ်သူသိနေသည်။ မမလေးနှင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် စိုးကျော်၊ ဖြူသက်ဝင်းနှင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် စိုးကျော်၊ ယခုအခါ မခင်ဥနှင့် သမီးရည်စား ဖြစ်နေပြန်ပြီ တဲ့။ ထိုအခါ မမကြီးစိတ်ထဲ၌ စိုးကျော်အား သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မှာ သုံးကြိမ် သုံးခါရှိပြီဟု သိလိုက်သည်။ နောက်ထပ် စိုးကျော်အား တစ်ပါးသူထံသို့ အရောက်မခံ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့။

သို့သော် စိုးကျော်သည် သူမဟုတ်၊ သူပိုင်မဟုတ်၊ သူနှင့်ဘာမှ

ဆိုင်သူမဟုတ်၊ သူနှင့်နီးသူမဟုတ် သို့သော် စိုးကျော်နှင့် ပတ်သက်သ
သူ့ထံ၌အားလုံး ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ စိုးကျော် သူ့ထံ၌ရှိသည်။ သက်ဝ
နေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် စိုးကျော်ကို သူပိုင်ဆိုင်လိုပါသလား။ စိုးကျော်နှ
တစ်ထပ်တည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်လိုပါသလား။ မမကြီး ယဲ့ယဲ့ပြ
မိသည်။ မိန်းမလက်ကိုင်အိတ်ရှည်ထဲသို့ ခြောက်လက်မအရှည် မောင်း
ဓားတစ်ချောင်းကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ၊ လက်
နာရီကိုကြည့် လိုက်သောအခါ ညရှစ်နာရီခွဲတိတိရှိပြီ။ အိမ်ရှေ့၌ ညီမလေ
နှင့်တကွ ဖေဖေ မေမေတို့ ဗွီဒီယိုကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မကြားအော
ခြေဖော့နင်းကာ အိမ်နောက်ဘက်လမ်းကြားမှ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လ
သည်။

ပန်းပေါဝန်သို့ ဆိုက်ကားစီးသွားလျှင် အမြန်ရောက်နိုင်သည်
သို့သော် ဆိုက်ကားမစီး လမ်းလျှောက်သွားချင်သည်။ လမ်းတစ်လျှော
မမကြီးတွေးသွားချင်သည်။ အတွေးစများစွာမှတစ်ဆင့် နိုင်မာသေ
ဆုံးဖြတ် ချက်များကို ချသွားလိုသည်။ ခြံခုန်စရှိသောနွားလို စိုးကျော်သည
ဤသို့ပင် အမြဲတစေ ခြံခုန်နေမှာပဲ၊ ယခု မခင်ဥ၏ခြံအတွင်း၌ရှိ
နောက်တစ် ခြံပြောင်းခုန်ကာ နောက်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံကြဦးမှာပဲ
သို့ဖြစ်လျှင် စိုးကျော်အား သူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပါမလာ
အဓိပ္ပါယ်မဲ့စိတ် ကူးယဉ်ဆန်းလွန်းလှသည်။ စိုးကျော် နောက်တ
ယောက်ထံ ရောက်မသွား ဘဲ သူထံ၌ရှိနေစေရန် ဤသို့မဖြစ်နိုင်လျှ
သူစိတ်အတွင်း၌ အမြဲတစေ သန့်သန့်စင်စင်ရှိနေစေရန်မှာ စိုးကျေ
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မှ မတွေ့နိုင်သော နေရာလောက၏အပြင
ရှိနေမှုဖြစ်သည်။

မမကြီးက တွေးရင်း မခိုးမခန့်ပြုံးသည်။ ပြီးနောက် ပန်းပေါ
အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာတွင် အားနည်းသေ
မီးလုံးတစ်လုံးထွန်းထားသည်ကို မြင်ရသည်မှအပ မည်သူမှ မတွေ့

ယခုအခါ တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာရသည့်ကိစ္စ သိက္ခာနှင့်အရှက်ကြောက်ဖွယ်ရာ ကိစ္စအားလုံး မမကြီးထံ၌ တစ်ခုမှမရှိ၊ သူ့စိတ်အစဉ်၌ စွမ်းပကားတစ်ခုက စိုးမိုးနေသည်။ သူသည် တည်းခိုတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်သို့အရောက် ညာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အတွင်းဘက်၌ အစီစဉ်အရီခွဲထားသည့် အိပ်ခန်းသုံးခန်းကို တွေ့ရသည်။ မမကြီးအတွင်းသို့ ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ အခန်းသုံးခန်းအနက် အတွင်းဘက် အစွန်းဆုံးအခန်း၌ မီးလင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မမကြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ကို ပြင်းပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ မီးလင်းရာ အခန်းအရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

"ကျွန်တော် ဒီမှာ မမကြီး ဝင်ခဲ့ပါ"

စိုးကျော် အသံကိုကြားရသည်။ မမကြီးသည်။ စေ့ထားသော တံခါးကို အသာဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သတိတရ တံခါးပြန်ပိတ်ကာ ဂျက်ထိုးထားလိုက်သည်။ စိုးကျော်အိပ်ရာ ခုတင်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့စားပွဲပုတစ်လုံးရှိသည်။ သူ့ဘေး၌ ထိုင်ခုံအပိုတစ်လုံးချထားသည်။ မမကြီးက စိုးကျော်ထံသို့ မနှေးမမြန် လျှောက်လာကာ စိုးကျော်ဘေးမှ ထိုင်ခုံလွတ်ပေါ်တွင် မနီးမဝေးရှိ ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင် ချလိုက်သည်။

မမကြီး၏အပြုအမူကြောင့် သည်တစ်ခါတော့ စိုးကျော် အံ့သြရသောမက စိတ်ထဲမှအနည်းငယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ကျေနပ်၍သွားသည်။ မမကြီး၏အပြုအမူသည် မမကြီး၏ သဘောထားကို ပြည့်စုံစွာဖော်ပြနေသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခါတစ်တော့ လောကကြီး၌ အဆန်းတကာ့အဆန်းဆုံးအရာမှာ မိန်းမများပင် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

"မမကြီးက လုလိုက်တာဗျာ" ဟု စိုးကျော်က တောက်ပစွာ

ပြုံးရင်း ဆိုသည်။ မိန်းမတိုင်း သည်းခြေကြိုက်သည့်စကား မမကြီး ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိမ့်အေးစူးရှသော ခံစားချက်အချို့ သွေးကြောတစ်လျှောက် စီးဆင်းသွားကြသည်ဟု သိလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ် သူ ဖျတ်ခနဲ ပြန်၍ကြည့်မိသည်။ မမကြီးသည် ဆံပင်ကို တစ်ပတ် လျှိုတစ်ပတ်ရစ် ထုံးကာ ဆံပင်ကိုအဖျားစများကို ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ ဖြာချထား သည်။ တီရှပ်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီပေါ်မှ ဆံနွယ်စများသည် လှိုင်းပေါ်မှ အစအနများလို တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်နေသည်။ မမကြီး ရင်ခုန်နေပြီလား သို့သော် မမကြီးသည် စိတ်ကို ချက်ချင်းတင်းလိုက်သည်။

"လှတော့ ဘာဖြစ်လဲ မောင်စိုးကျော်ရဲ့"

"လှတော့ ချစ်တာပေါ့ဗျာ"

ရင်ထဲမှ ဒိန်းခနဲမြည်သံကို မမကြီးကိုယ်တိုင် ကြားလိုက်ရသည်။ သူသည် လက်ထဲမှပိုက်ဆံအိတ်ကို အလိုအလျောက် ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ် ကိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ အသွားခြောက်လက်မရှိသော မောင်းချဓားကို စမ်းမိသည်။ စိုးကျော်အား သူ့အနားသို့ အမြန်ရောက် လာရန် ကြိုးစား ကြံဆောင်ရမည်ဟု သူချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။ မမကြီးသည် အံမိပွါယ် တစ်မျိုးတည်းသာရှိသော အပြုံးဖြင့် စိုးကျော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အပြုံး၌ စွမ်းအားလွှန်ဆွဲငင်အား အချို့ပါဝင်သွားပြီ ထင်သည်။ စိုးကျော်သည် သောက် လက်စ စီးကရက်ကို နှစ်ချက် သုံးချက်ဖွာရှိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ ထိုးချသည်။ ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထကာ မမကြီး ထိုင်နေရာခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

မမကြီးစိတ်ထဲ၌ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း စိုးကျော် သူ့အနားသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ဓားကိုထုတ်ကာ သူ့ဝမ်းဗိုက်သို့ တစ်ချက်တည်း ထိုးစိုက်လိုက်မည်လား။ သို့မဟုတ် မိန်းမ မာယာဖြင့် အချိန်အတန်ကြာ ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ရင်း အခြေအနေ အလွန်ကောင်းသောအခါမှ သူ့ကို တမလွန်သို့ ပို့ရမည်လားဆိုသည်ကို

ဆုံးဖြတ်ရခက်ခွဲမရအောင် ရှိနေသေးသည်။

"ရင်ထဲက အချစ်ဖြစ်ပေါ်တဲ့နေရာမှာ အခြေခံချင်း မတူကြပါဘူး မမကြီး၊ ခုနက မမကြီးကို လှတော့ချစ်တာပေါ့လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် အမှန်တော့ မမကြီးကို လှလို့ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟို ဘယ်လို ပြောရမလဲဗျာ၊ ကျောင်းတုန်းကသင်ရတဲ့ အရှိန်နဲ့တုံ့ပြန်အားဆိုတဲ့ ရူပဗေဒ သဘောတရား အတိုင်း မမကြီး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့အချစ်တွေက အရှိန်ပြင်းလွန်း တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်ပြီး ဟဲ ဟဲ"

စိုးကျော်က ရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း မမကြီးဘေး၌ ဝင်ထိုင် သည်။ မမကြီး ငြိမ်သက်ဆဲရှိသည်။ ငြိမ်သက်ခြင်းသည်။ ရူပသဘောအရ ဘာစွမ်းပကားမှမရှိ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံဆိုသည့် သဘောမျိုးသာ သက်ဝင်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် မမကြီးဆန္ဒအမှန်က ခုလိုပင် အချိန်တန်ကြာထိ ငြိမ်သက်ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်ချင်သည်။

"လူတိုင်းဟာ အကောင်းဆုံး တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ အမွန်မြတ်ဆုံး ပြောရရင် မမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ စွမ်းအင်အရှိဆုံးအရာ ကိုမှ ကြိုက်တတ်ကြတာ မဟုတ်လား။ စိုးကျော်ဆိုကဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စွမ်းအားနည်းနည်းသာရှိတဲ့ အချစ်တွေကို ကြုံခဲ့ရပြီးပါပြီ၊ မမကြီးနဲ့ တွေ့တော့ လူ့သဘာဝအတိုင်း အဲဒီတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ မမကြီးအချစ် ကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မိတယ်"

မမကြီး သာယာနေမိပြီလား၊ မိန်းမောသွားပြီးလား၊ မိန်းမဝမ္မတာ သာယာလိုက်မိသည်ကိုတော့ မမကြီးမငြင်းချင်။ သို့သော် မိန်းမောသွားမိ သည်ကို အလွန်စိုးရိမ်လာသည်။ စိုးကျော် စကားဆက်မပြောအောင် မည်သို့ ထုပ်မည်နည်း။ ယခု သူပြောသောစကားတို့မှာ မမကြီးအဖို့ နူးညံ့၍ ရှုရှ နေသည်။ မမကြီးဒဏ်မခံနိုင်၊ မမကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

"မင်းချည်းပြောနေ မမကြီးလည်း တစ်လှည့်ပြောပါရစေဦး"

စိုးကျော်က ချက်ချင်းခေါင်းခါသည်။

''သိပြီးသား အကြောင်းတွေကို ဘာလို့ ထပ်ပြောချင်နေရတာလဲ မမကြီးရယ်။ မမကြီးအချစ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် မမကြီးကို တစ်ခုပဲပြောချင်တယ်။ လေးလေးနက်နက် ပြောမှာနော်။ မမကြီး အချစ်မျိုး လောကကြီးမှာမရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နောက်ထပ်အချစ် တစ်ခုခုပြောင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မမကြီး အချစ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကြီးမားဆုံးပါ။ အဲဒါ မမကြီး စိတ်ချ လက်ချ ယုံလိုက်ပါတော့''

မမကြီး စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုငိုချင်လာသည်။ ဝမ်းနည်းလို့လား၊ ဘာလို့ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းသာလို့လား၊ ဘာလို့ ဝမ်းသာရမှာလဲ စိုးကျော်က မေးသည်တစ်လှည့် ဖြေသည်တစ်ခါ လုပ်နေသည်။ သို့သော် စိုးကျော်၏ နောက်တစ်ချစ် မပြောင်းနိုင်တော့ပါဘူးဟူသော စကားတို့ကို မူ သူယုံချင်လာသည်။ ယုံလိုက်ချင်သည်။ မောင်ချ မားကိုင်ထားသောလက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ စိတ်ကမသိလိုက်ဘဲ မားထည့်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ဇစ်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ဇစ်အဆုံးမဖွင့်နိုင်မီ မမကြီးလက်က တစ်ဝက်တပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။

''မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ မောင်စိုးကျော်''

မမကြီးနှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သော စကားသံတို့မှာ သိသိသာသာ ငိုသံပါနေသည်။ မမကြီးမျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ ဝိုင်းနေပြီးလားဟု စိုးကျော်က လှမ်းကြည့်သည်။ ''မမကြီးရယ်'' ဟုဆိုကာ စိုးကျော်က မမကြီးရင်ညွန့်ပေါ်မှ ဆံနွယ်စများကို ကျောပြင်ပေါ်သို့ ဖြန့်တင် ပေးသည်။ ပြီးမှ မမကြီးနဖူးနှင့် နသယ်စပ်မှ ဆံယဉ်များကို သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ သပ်တင်ပေးသည်။ မမကြီးပခုံးတစ်ဘက်ကို လှမ်းဖက်ထား လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသည် မမကြီးရင်ထဲသို့ အတင်း

ပြေးဝင်လာသည်။ ထိုအရာသည် အေးမြပူနွေးစွာ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲနေသည်။ ရင်ထဲက တလှပ် လှပ်။

''မင်း တကယ်ပြောတာလား မောင်စိုးကျော်'' ဟု မမကြီးက ပြန်မေးသည်။

''တကယ်ပြောတာပါ မမရယ် ကျွန်တော် တကယ်ပြော့တာပါဆိုပါ''

စိုးကျော်က မမကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ မမကြီးလက်မှ လက်ကိုင်အိတ်သည် လက်တွင်းမှ ခုတင်အောက်သို့ ထွက်ကျသွားသည်။ မမကြီးက စိုးကျော်ရင်ခွင်ထဲမှပင် စိုးကျော်တစ်ကိုယ်လုံး ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ နွေးအေးမြခြင်းများသည် မမကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့သွားကြလေပြီ။ ထိုအရာကို 'အချစ်'ဟု ခေါ်ကြမည်လား။

မှုခင်းစုံ (စက်တင်ဘာ-၂၀၀၃)

ချစ်ရန်ပြီး

အောက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့ကို ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကိုယ်တိုင် ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အထက်တန်းကျောင်းသားဘ၀ ဆယ့်လေးငါးနှစ် သားက ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေသည်မှာ ထိုအကြောင်းကို စတင်ပြော ပြမည်လုပ်စဉ် ဖခင်၏မျက်နှာသည် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ စိတ်ခံစားချက် တစ်ခုခုကြောင့် အမျိုးအမည်ဖော်ပြရန် ခက်ခဲသောအမူအရာများ ဖြစ်ပေါ် နေသည်။ ပြီးတော့. . .

"ဒါပေမယ့် ခုပြောမှာတွေဟာ အဖေ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်တွေမဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ အဖေ့ရဲ့ အဖေ၊ မင်းရဲ့ဘိုးအေက အဖေ့ကို ပြောပြ တဲ့အဖြစ်တွေ"

ဟုပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က. . .

"ဒါဖြင့် အဘိုးကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေပေါ့နော်"

"မဟုတ်ဘူး သားရဲ့. . . မင်းဘိုးအေရဲ့ ဖခင်၊ မင်းနဲ့ ဘေးတော်သူက မင်းဘိုးအေကို ပြောပြသွားတာလို့ မင်းဘိုးအေက အဖေ့ကို ပြောဖူးတယ်"

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"ဒီလိုဆိုရင် အဘေးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလား အဖေ"

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က တို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တစ်ခုမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပြောပြဖောက်သည်ချလာတာကို မင်းတို့ ဘိုးအေက အဖေ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြသွား တယ်"

သည်နေရာတွင် ကျွန်ုပ် စာဖတ်သူအား ရေးသားတင်ပြမည့် ဖခင်ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟိုးရှေး အတီအတင် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တစ်ခုမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါဟု ဆိုလိုက်လျှင် အလွယ်တကူနားလည် သိရှိနိုင်မည်ကို ကျွန်ုပ် သဘော ပေါက်ပါသည်။သို့သော် ဖခင်ကိုယ်တိုင် သူ့ဖခင် (ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးအေ) ပြောပြသော အဖြစ် အပျက်တို့ကို စတင်ပြောပြပြီးနိဂုံးကမွတ် အဆုံးသတ်လိုက်သောအခါ ကြားရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကြောင့် ကြီးစွာဝမ်းနည်း ကြေကွဲသွားရသည့်ပြင်–

"ဟာ... အဘိုးပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက အဘေးရဲ့ ဇနီးနာမည်က ခင်လေးဝေဆိုတော့ ကျွန်တော့် အမေနာမည်နဲ့ တူနေတယ်နော်"

ဟု အံ့သြတကြီး မေးမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ဖုံးကွယ်လျှိုဝှက်ထားသော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ဟန်ဖြင့် ခဏတာ မျက်နှာပျက် သွားသေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းမျက်နှာပြင်လိုက်ကာ အရေးမကြီးဟန် လေသံဖြင့် 'ဟုတ်တယ်' ဟု တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုသာ ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်း ပြောလိုက်တော့သည်။

အတိတ်မှ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်မှာ ကျွန်ုပ်မိခင်အမည်မှာ ခင်လေးဝေဖြစ်ကာ တစ်ဦးတည်းသောသား ကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားအပြီး နှစ်နှစ်ခန့် အကြာ၌ ရောဂါတစ်ခုဖြင့် ကွယ်လွန်သွားကြောင်းလောက်သာ ကျွန်ုပ်၏

...င်နှင့် ဖခင်၏ အသိုင်းအဝိုင်းတို့၏ ပြောပြချက်ကြောင့် သိရပါသည်။ ...ဆက်ပို၍ မသိရ၊ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မိခင်ကွယ်လွန်ချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ ...လေးအရွယ်သာ ရှိသေး၍ မိခင်ကို ဖြူသလား၊ မည်းသလား မမှတ်မိ ...ည့်ပြင် မိခင်၏ဘဝအကြောင်း တို့ကိုလည်း ဘာမျှမသိရ။ ထိုသို့ ...ရသည်မှာ ဖခင်ကိုယ်၌လည်းကောင်း၊ ဖခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးသား ...တို့ကလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်မိခင်၏အကြောင်း ကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ...ပြောခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်ုပ် မသိသေးပါ။ ...င်ကိုမူ ကျွန်ုပ် အသက်အတန်ငယ် ကြီးပြင်းသည်အထိ နောက် ...ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝနှင့်ရှိနေခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် ...ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘဝ၌ ပြည်ဖုံးကားကျသွားပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒတို့ ကြာညောင်းလာခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ...ည် (ကျွန်ုပ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်အတွင်း ရန်ကုန် ...စီတီမှ ဘီအေတန်းအောင်မြင်ခဲ့သည့်နှစ်) အသက်ငါးဆယ်ကျော် ...ဆယ်တွင်း၌မင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ...င်က ဖခင်ဖြစ်သူ ရာထူးကြီးကြီးဖြင့် အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှ အစပြုကာ ...လုပ်ခဲ့သော ရန်ကုန် ရှိ အေဂျီ (ခေါ်) ငွေစာရင်းမင်းကြီးရုံးတွင် ...ယ်တန်းအရာရှိ (ဝန်ထောက် ကလေး) အဖြစ် အလုပ်လုပ်ကိုင် ...ပြီ။ ကျွန်ုပ်အမည်မှာ မောင် ကောင်းမြတ်ဟုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ...မြို့ရှိ ဂိုးလ်ဒင်းဘယ်လီဟု ခေါ်သော ရွှေတောင်ကြားလမ်း၌ ...ကြီးအတွင်း တိုက်တစ်လုံးနှင့် နေထိုင်ပါသည်။

♛ ♛ ♛

အဖေ ပြောပြခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့၏ မျိုးဆက်တစ်ခုထဲမှ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်တင်ပြရန် ကျန်နေသေးသည်ကို သတိမမေ့ပါ။ အဖေပြောသော ဇာတ်လမ်းအစမှ အဆုံးတိုင်ပြန်လှန်စဉ်းစား တွေးခေါ်မိလေတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ချစ်သူကို သွားသတိရမိသည်။ ထိုအခါ စဉ်းစားစရာ တွေလည်း ကျွန်ုပ်ထံ တစ်ပြုံကြီးရောက်လာပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ယခု ကျွန်ုပ်ပြောပြပါမည်။

သူသည် အထက်အညာရွှေဘိုမြို့မှ ကျောင်းလာတက်သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ ရတနာဆောင်၌နေကာ ကျောင်းတက်သည်။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်တွေ့သည်မှာ ကျွန်ုပ် ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ်၊ သူက အိုင်အေဒုတိယနှစ်၌ တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု၌ သူနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော သူတို့မြို့သား ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်းအောင်ဆွေက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အောင်ဆွေက ကျွန်ုပ်နှင့် သူ၏နာမည်တို့ကို ပြောပြရင်း မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩမှုဖြစ်ရင်း နှုတ်မှ သတိလက်လွတ် ဟင်ခနဲ အာမေဋိတ်သံထွက်သွားသည်။

"ဘာပြုလို့လည်း ကောင်းမြတ်"

ဟု အောင်ဆွေက မေးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဘာစကားမျှ မပြောသေးဘဲ သူ့ကို ခေတ္တမျှ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ . .

"ယုံကြမလားတော့ မသိဘူး၊ ခင်ဗျာ. . . ကျွန်တော့် အမေနာမည်လည်း ခင်ဗျားနာမည်လိုပဲ ဒေါ်ခင်လေးဝေတဲ့"

ကျွန်ုပ် အပြောကြောင့် ခင်လေးဝေသည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေသည်။ ထူးထူးထွေထွေ ဘာစကားမှတော့ ပြန်မပြော ထိုစဉ်က ခင်လေးဝေနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ချစ်သူဘဝ မရောက်ကြသေးသဖြင့် အံ့ဩမိသော်လည်း ကိုယ့်မိခင်နာမည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နာမည်တူသည်မှာ ဘာမှ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စမဟုတ်ဟု တွေးရင်း အမှတ်မထင်ပင် နေခဲ့သည်။

သို့သော် မှန်တာဝန်ခံရလျှင် ခင်လေးဝေကို တွေ့စကပင် ကျွန်ုပ်ထံ၌ သရိုးသရီစိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်မိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်တို့မှာ နောင်အခါ ခင်လေးဝေအပေါ်၌ ထားရှိသော ချစ်စိတ်တို့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တဖြည်းဖြည်းသိလာရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ချစ်သော ခင်လေးဝေကို ချစ်ရေးဆိုရာ၌ များစွာအခက်အခဲ ရှိပါသည်။

ထိုအခက်အခဲမှာ ခင်လေးဝေသည် အခြားမိန်းကလေးများထက် အရှက်ကြီးကာ စကားလည်းအလွန်နည်းသူဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူနေသော ရတနာဆောင်သို့ သူနှင့်သွားတွေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်သွားမှ တစ်ခါသာ တွေ့ရသည်။ တွေ့ရစဉ်၌လည်း

"ဩော် . . .ကိုကောင်းမြတ်" ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောဘဲ အချိန်အတန်ကြာကြီး နေတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း စကား မရှိစကားရှာ "နေကောင်းရဲ့လား၊ အောင်ဆွေနဲ့ကော တွေ့သေးသလား" ဟု မေးလျှင် ကျွန်ုပ်မေးသမျှ မေးခွန်းလောက်သာ ခေါင်းငုံ့လျက် တစ်လုံး ချင်းဖြေပါသည်။ ကျွန်ုပ် အပိုမပြောပါ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့စဉ်၌ ခင်လေးဝေ၏

ကိုယ်လုံးကလေးမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် မသိမသာ တုန်ယင်နေပါသည်

ခင်လေးဝေ ဤသို့ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်စိတ် တို့မှာ သူ့အပေါ်၌ ပို၍ပို၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မိန်းမကလေးထိန်းသိမ်းရင် ရှက်နေသောစိတ်၊ ရိုးသားစိတ်၊ ပြီးတော့ စကားအပိုမပြောတတ်သော စရိုက်တို့ကို ကျွန်ုပ်လေးစားနေမိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ချစ်စိတ်တော မအောင့်နိုင်သော တစ်နေ့တွင် ရတနာဆောင်သို့ သူနှင့် သွားတွေ့ကာ သူ့ကို ချစ်ရေး ဆိုလိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ခင်လေးဝေသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကာ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးသွား တော့သည်။ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဟူသော မေးခွန်းများနှင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

သို့သော် ခင်လေးဝေ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဟူသော မေးခွန်း ၏ အဖြေကို ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ခန့်အကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သိ လိုက်ရပါသည်။ အောင်ဆွေသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည် အတူသောက်စဉ် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်ုပ်အား ထောင်ပြသည်။

"ဒီစာကိုဖတ်ချင်ရင် ဂလုပ်ရုံမှာ အင်္ဂလိပ်ကားပြရမယ်" ဟု ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ကာ စာအိတ်ကိုဆွဲယူပြီး အလောတကြီး ဖောက်ဖတ် လိုက်တော့သည်။

"ပါးစပ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်မပြောရဲမှာလဲ ကိုကောင်းမြတ်၊ ခုလိုစာနဲ့ ပြောရတာတောင် ကျွန်မလက်တွေ တုန်နေလို့တော်တော်နဲ့ စာရေးလို့မရဘူး ဒီလောက်ဆို ကိုကောင်းမြတ်သိလောက်ပါပြီလေ၊ ဒီထက် ကျွန်မ ပိုမရေးရဲဘူး၊ ကျွန်မရှက်တယ်"

ခင်လေးဝေ၏ ထိုစာပိုဒ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်ဖတ်ရင်း ရင်ထဲမှ

သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲနေအောင် ကြည်နူးမိသွားသည်။ ချစ်စိတ်နှင့် အနှိုင်းအဆ မရှိသော မြတ်နိုးစိတ်တို့သည် ရေကာတာမှ ရေများ ကျိုးပေါက်လာသလို ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ တဝုန်းဝုန်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကိုယ်ရယူလိုသော အချစ်ပန်းကလေးကို ကျွန်ုပ် အရဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

♛ ♛ ♛

ကျွန်ုပ်သည် အစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ်လုပ်ကိုင်ပြီး ခြောက်လ ခန့်ကြာသောအခါ ချစ်သူခင်လေးဝေနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအဖြစ် ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျိုးဆက်တစ်ခုမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ် ဘိုးအေလက်ထက်မှစ၍ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆဦးတော့. . . ကျွန်ုပ်အပါအဝင် မျိုးဆက်သုံးဆက်တိုင် ထိုအဖြစ်အပျက်မှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇနီးသားမယားများသည် နာမည်ချင်းတူနေကြသည်။ ဤသည်မှာ သာမန်တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုနိုင် ပါမည်လော။

ပြီးတော့. . . အဖေ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြခဲ့သော ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းသည်လည်း အဖေက အဘိုးပြောပြသည်။ တစ်ဖန် အဘိုးက

အဘေးပြောပြသည်ဟု ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြောခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ အမှန် တကယ် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ မည်သူဖြစ်သနည်း။

စင်စစ် ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ မပြောမီ ပြန်ပြောပြနိုင်ရန် စဉ်းစား သည်ကပင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ပညာတတ် ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ထိုကိစ္စကိုများစွာ ဥပါဒါန်မထား တော့ပါ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် နာမည်တူနေခြင်းသည်လည်း တစ်ခါတစ်ခ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်ဆိုင်တတ်သောလောကဓမ္မတာကြောင့်ဟု သဘော ပိုက်လျက် လှစ်လျူရှုထားလိုက်ပါတော့သည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချစ်စခင်စအခါဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ကြာ လေသွေးသည်ကို မခံနိုင်သည့်ကာလဖြစ်သည်။ ခင်လေးဝေမှာ ဆီးဖြ ဖန်ခါး မဟုတ်၍ ငုံထားလို့မရသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ညားခါ ဖနီးလေးကို မျက်စိအောက်ကအပျောက်မခံဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်တစ်ဖဝါးမခွာ ရှိစေချင်ပါသည်။ ဆိုရသော်. . .

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ထံ၌ တခြားကိစ္စတို့ ဘာမှမရှိ။ ခင်လေး ဝေနှင့် ခင်လေးဝေအပေါ်ထားရှိသော အချစ်တို့သာရှိသည်။ ခင်လေးဝေ လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်သော အချစ်ပြိုင်ပွဲ၌ ဘယ်အခါမှ နောက်ကျန် ရစ်ခဲ့သည်မရှိ။ ကျွန်ုပ်နှင့်တန်းတူရည်တူ တုဖက်ပြိုင် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည် သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အဖေပြောပြခဲ့သော အတိတ်ဇာတ် ကြောင်းများကိုအချိန်ကြာမြင့်လာသည့်အလျောက် နွေလာနှင်းပျောက် ဆိုသလို တစ်စတစ်စ မေ့လျော့ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

သို့သော် တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ရုံးမှအပြန်တွင် ခင်လေးဝေသည် ကျွန်ုပ် ကို ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခုပြောသည်။

"မောင် မှတ်မိသေးလား. . . ကျွန်မနဲ့မောင် တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာစတွေ့တော့ ကိုအောင်ဆွေက မိတ်ဆက်ပေးတာ လေ"

"မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"အဲဒီတုန်းက မောင်ပြောခဲ့တယ်လေ. . . မောင့်အမေနာမည်နဲ့ ကျွန်မနာမည်နဲ့ တူနေတဲ့အကြောင်း"

"အင်းလေ"

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ပြောကာ ခင်လေးဝေ၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ခင်လေးဝေကလည်း စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က "အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောလေ ဝေရဲ့"ဟု ဆက်မေးလိုက်သောအခါ ခင်လေးဝေသည် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးဆွဲချရင်း. . .

"နေဦး. . . နာမည်တူကိစ္စမပြောခင် နေ့လယ်ကအဖြစ်ကိုပြောပြ မယ်၊ နေ့လယ်က ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတယ်၊ ခဏကြာတော့ အိပ်ချင်တာလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး၊ ခေါင်းထဲက တရိပ်ရိပ်မူးလာပြီး မျက်လုံးတွေလည်း ဝေလာတယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်း ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲသတိ မေ့သွားတယ်၊ ကျွန်မနားထဲမှာ ခင်လေးဝေ. . . ခင်လေးဝေပြန်တော့ဆိုတဲ့ စကားသံတွေ ကြားရပြီးသတိပြန်ရလာတော့. . ."

"အင်း. . . ပြောပါဦး၊ ဘာဖြစ်လဲ ဝေ"

ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်တကြီးမေးမိသည်။

"ခု ကျွန်မနေတဲ့ အခန်းဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါက အင်း. . .ဘယ် တုန်းကလည်းတော့ မသိဘူးနော်၊ ကျွန်မနေဖူးခဲ့တဲ့အခန်း ဖြစ်နေတယ်"

"ဘာ"

ကျွန်ုပ်နှုတ်မှ အော်သံထွက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို သတိဖြင့် ပြန်ထိန်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်မှာ ယခု ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်လေးဝေတို့ အိပ်သောအခန်းမှ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်မိခင်နှင့် ခင်တို့၏ အိပ်ခန်းဖြစ်သည်ဟု အဖေ့ညီတော်သူ ဦးလေးတိုးကြီးက ကျွန်ုပ် ကို ပြောပြဖူးကာ ထိုအကြောင်းကို ခင်လေးဝေကိုလည်း ကျွန်ုပ်က

ပြောပြ ထားဖူးပါသည်။

"ပြီးတော့လေ မောင်ရဲ့၊ ကျွန်မလိမ်မပြောပါဘူး၊ ခုနေတဲ့ ကျွန်မတို့ အခန်းဟာလေ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ နေဖူးခဲ့တဲ့အခန်း ဆိုတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သေသေချာချာကြီးကို သိနေသတိရနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတွေးမိတာက ကျွန်မဟာ မောင့်အမေဝင်စားတဲ့ လူဝင်စား ခင်လေးဝေများ ဖြစ်နေမလားလို့"

ကျွန်ုပ်သည် ခင်လေးဝေ၏ပခုံးကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

"ခုဆိုရင် . . . ဝေ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ဟာ အစားအသောက် မမှန်လို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ရေးပျက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို စိတ်ကယောင် ချောက် ချား ဖြစ်ပြီးထင်မိထင်ရာ၊ မြင်မိမြင်ရာကို တွေးတတ်ပြောတတ်ပါတယ်၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဝေရယ် . . . မေ့ပစ်လိုက်ပါ"

ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သော ခင်လေးဝေကို ကျွန်ုပ် သည် တယုတယပွေ့ပိုက်ကာ အချိန်အတန်ကြာ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲကမူ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်မိခင် ဝင်စားသော လူဝင်စားခင်လေးဝေဖြစ်လျှင်ကော . . ဘာဖြစ်မည်နည်းဟု တွေးနေမိသည်။ အဖြေက ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုအခါ၌ အဖေ ပြောခဲ့ဖူးသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်တို့က ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထဲ၌ ကွင်းခနဲကွက်ခနဲ ပေါ်လာပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ဦးလေးတိုးကြီးအား ပြောပြ တိုင်ပင် ကြည့်သည်။

"မင်းတို့အဖေနဲ့အမေ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ဒီခြံနဲ့တိုက် ကိုဝယ်နေ ကြတာ၊ အဲဒီတုန်းက ဦးလေးတို့က ဗန်းမော်မှာအိမ်ထောင်နဲ့ နေတယ်လေ၊ အိမ်ထောင်ပျက်မှ မင်းအဖေနဲ့အတူလာနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကွာ . . ."

"ဒါပေမယ့် . . . ဘာဖြစ်လဲ ဦးလေးတိုး"

"မင်းအဖေ မသေခင်က သူတို့ရဲ့အတိတ်ဖြစ်စဉ်တွေကို မင်းကို ပြောပြသွားဖူးမှာပေါ့"

ကျွန်ုပ်က မြန်မြန်ထက်ထက် ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဦးလေးတိုးလည်း ဒါမျိုးတွေသိပ် အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ မင်းအဖေပြောပြခဲ့တဲ့အဖြစ်ဟာ မင်းတို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က ဘယ်သူ့ အဖြစ်လဲဆိုတာ မသိရပေမယ့် မဖြစ်သင့်တဲ့အဖြစ်ဆိုတာတော့ နားလည် ထားရမယ်၊ ဒီတော့ကွာ . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက် တဲ့နေရာမှာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့အရေးကြီးပါတယ်"

ဦးလေးတိုးကြီး၏စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်တို့ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ပုံကို ရည်ညွှန်းပြောနေမှန်း ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ် ၏မျက်လုံးထဲတွင် အတိတ်ဖြစ်ရပ်အချို့သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပါ သည်။ (ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အဘိုးဖြစ်သူ အဖြစ်အပျက်မှ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းကို အဘိုးက အဖေ့အားပြောပြသည့် စကား ပြောပုံစံအတိုင်း ရေးသားတင်ပြပါမည်။)

"အဲဒီတုန်းက . . လူကလေးမယ်မယ် ခင်လေးဟာ လူလေးကို တွေ့ပြီး အခါလည်သားလောက် ရတဲ့အချိန်ပေါ့၊ လူလေးမယ်မယ်ဟာ လူလေး ကိုမွေးပြီးကတည်းက အိပ်ရာထဲမှာ တရှောင်ရှောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သမားတော်တွေနဲ့ကုသနေရတယ်၊ အဖေ့အသက် အစိတ် ကျော်ကျော် သုံးဆယ်တွင်းဆိုပါတော့၊ သီပေါအရှင် လက်ထက်တုန်း ကအဖေဟာ စာပေကျွမ်းကျင်လို့ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ တိုင်တားမင်းကြီး ရဲ့စာတော်ဆင့် စာရေးတော်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ အင်္ဂလိပ် လက်ထက် ရောက်တော့လည်းအဖေ့ကို မန္တလေးက နယ်ပိုင်ကြီးစတီဗင်ဗရန့်ရဲ့ရုံးမှာ စာပို့နေတဲ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရတယ်"

ပြောရရင် အဖေဟာ မင်းမယ်မယ်ကို မြတ်နိုးပါတယ်။ အစဉ် မပြတ်တဲ့ ပြုစုယုယမှုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခေတ်ကလည်း မြို့ပိုင်ရုံး

မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ၊ အင်္ဂလိပ်မတွေနဲ့ ရောနှော လုပ်ရတဲ့အလုပ်။ ပြီးတော့ အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးတော့ အဖေဟာ အတုမြင်အတတ်သင်ဆို သလို အတတ်မျိုးစုံတတ်လာတယ်။ အတတ်ကြူးလာတာကတော့ အရက်သောက်တတ် တာပဲ။

အင်္ဂလိပ်တွေ အင်္ဂလိပ်မတွေနဲ့ အရက် အတူသောက်ကြရင်း သူတို့ ဓလေ့အတိုင်း ဘာပါတီ၊ ညာပါတီဆိုတာတွေ တက်ကြရင်းက တစ်နေ့တော့ အဖေတို့ရုံးက ရုံးစာရေးမ မေရီနူရှိုင်းဆိုတဲ့ ပြင်သစ် တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက် မှားယွင်းခဲ့ကြတယ်။ အဖေကတော့ သောက် ရင်းစားရင်း ခဏပဲတွေ့ကြတာလို့ သဘောထားပေမယ့်မေရီဟာ အဖေ့ အပေါ်မှာ တော်တော် စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်ခြောက်လ ကြာသွားတယ်။

လူလေးမယ်မယ်ဟာ ဒီအကြောင်းကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် သိသ လား မသိဘူးလားဆိုတာ မသေမချာပေမယ့်တစ်ခါတစ်ခါမှ ကိုကောင် ထွန်းရယ် အိပ်မက်ရာမက်တွေ မကောင်းဘူး၊ သံသရာအဆက်ဆက် ရန်ငြိုးပွားနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ပါနဲ့လို့တော့ မယ်မယ်က အဖေ့ကို သတိပေးဖူးတယ်။ ဒါကို အစကတော့ အဖေနားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့. . .

''အဲဒီနေ့က မန္တလေးမြို့တော်တစ်ခုလုံးမှာ မိုးတွေ သည်းကြီး မည်း ရွာပြီး လျှပ်စီးတွေလက်၊ မုန်တိုင်းတွေကျနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေနဲ့ မေရီတို့က မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို မမှုဘဲတစ်နေရာမှာ ချိန်းတွေ့ နေတယ်။တွေ့ကြရင်း မေရီက ခင်လေးဝေကို ကွာပြီးသူ့ကိုယူဖို့ပြောတယ်၊ အရက်မူးပေမယ့် အဖေဒီလောက် အသိဉာဏ်မမဲ့ဘူး၊ သူ့ဆန္ဒကို အပြင်းအထန် ငြင်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မုန့်တစ်ခုထဲကို နှစ်ယောက် စေစားလို့ မဖြစ်နိုင်။တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မစားဘဲနေကြမှလို့ မေရီကပြောပြီး ချုံးပွဲချငိုတယ်''

''အဲဒီညက တစ်ညလုံး ဒေးဗစ်ဆိုတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ အဖေအရက်သောက်နေလိုက်တယ်၊ လင်းအားကြီးတော့ အရက်မူး နေရင်းကပဲ ခင်လေးဝေကို သတိရတာနဲ့ အရှေ့ပြင်မှာရှိတဲ့ အဖေ့အိမ်ကို ပြန်လာတယ်၊ အိမ်ရောက်လို့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ခင်လေးဝေဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်လုံးကြီးတွေပြူးထွက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သေနေတာကိုတွေ့ရတယ်''

''နေပါဦး အဖေ၊ ဒီလို မယ်မယ်က ဘာကြောင့်သေရတာလဲ၊ အဲဒီမေရီဆိုတဲ့ မိန်းမက သတ်သွားတာလား''

''မသိဘူး လူလေး၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ မေရီဟာ သူ့ ကိုယ်သူ ရင်ဝဓားနဲ့ထိုးပြီး သတ်သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုတော့ အဖေ ကြားရတယ်''

ဤသည်မှာ အဘိုးဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်ဖခင်အား ပြောပြသော အဖြစ်ထဲမှာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဖြစ်သည်။ ဦးလေးတိုးကြီးဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တစ်လျှောက် ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ဘယ်ကာတစ်လဲလဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက် ၍ ဆင်ခြင်စေလို သည့်သဘောဖြစ်သည်။

ဦးလေးတိုးကြီး၏စကားမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ပြောသော စေတနာ စကားများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ခင်လေးဝေ အပေါ်၌ အတိတ်ကချစ်ခဲ့ပြီး ယခုပစ္စုပ္ပန်၌ ချစ်မဝဖြစ်ကာ လာမည့် နောင်အနာ ဂတ်ကာလ တွင်လည်း ချစ်လက်စမကုန်ဘဲ တိုး၍ချစ်နေဦးမည့်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ပြောရသည်မှာ အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး စလုံးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်လျှင် ''ခင်လေးဝေ'' တွေချည်းထွက်လာမည် ထင်ပါသည်။

တချို့က လူမတန်လျှင် ကံကိုချတတ်ကြသည်။ အမှန်မှာ များယွင်းသော ကိစ္စရပ်များစွာသည် ကိုယ်ကိုယ်၌က ညံ့ဖျင်းသဖြင့် ဖြစ်ကြရသည်က များပါသည်။ ကျွန်ုပ် မရှက်မကြောက်ဝန်ခံရလျှင် သူနှင့်တွေ့လိုက်စဉ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်စိတ်တို့သည် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ တစ်ခုံ တစ်ရာသော စိုးမိုး စေ့စော်မှုကို ခံလိုက်ရသလို မှိုင်ဝေ၍သွားသည်။ ကိုယ်တိုင်မကြုံဖူးသော် လည်း စာတွေ့အရ စိတ်ညို့ခံရသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်ထင်ပါသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့ပါတီတစ်ခု၌ဖြစ်သည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်၌ရှိသော အအေးခွက်ကို ငုံ၍သောက်မည်ပြုစဉ် ခွက်ထဲ၌ အမှုန် အမွှားတစ်ခုကိုမြင်ရဟန် သေချာစွာပြန်ကြည့်သည်။ နှစ်ခါသုံးခါပြန်ကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်စဉ် ထူးထူးခြားခြား ရှည်လျားလှသော သူမ၏မျက်တောင်ကော့ကြီးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်။

သူနှင့်အနီးကပ်စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်သည် ယမကာခွက်ကိုကိုင်၍ သောက်မည်လုပ်ရင်းမှ မသောက်နိုင်ဘဲ စိတ်ညို့ခံရသူလို သူ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတကာပြောသလို ရင်တွေခုန်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်သွားခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်အဖြစ်မှာ ယမကာခွက်ကိုကိုင်ရင်း မိန်းမောငြိမ်သက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး

ပေါ်သို့ ထူထဲသောပိုက်ကွန်တစ်ခု အုပ်ချလိုက်သလိုခံစားရပါသည်။

ထိုနေ့က မွေးနေ့ပွဲလုပ်သော မိတ်ဆွေအား သူ့နာမည် မည်သူဖြစ်သည်ကိုပင် မမေးခဲ့ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ 'ငါ အရူးထတာပဲ' ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် အပြစ်တင်လျက် ထိုကိစ္စကို မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူနှင့်ကျွန်ုပ် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံကြပြန်သည်။ ပါတီပွဲတစ်ခု၌ပင် ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစအချိန်ဖြစ်သဖြင့် အထက်လွှာ အသိုင်းအဝိုင်းအချို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဓလေ့စရိုက်အငွေ့အသက်မကုန် သေးဘဲ အခါအားလျော်စွာ ပါတီပွဲများ ပြုလုပ်ကျင်းပနေချိန်ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်သည် မျက်တောင်ကော့ကော့ကြီးများပေါ်တွင်သာ မိန်းမောမနေဘဲ သူ၏အလှအားလုံးကိုပါ သိမ်းကျုံးငေးမောကြည့်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အလှနှင့်ပတ်သက်၍ အသားအရေဝင်းစိုရွှန်းလဲ့ပုံ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်အချိုးကျပုံလောက်သာ ပြောပြနိုင်ပါသည်။ သူ့အလှကို စေ့စေ့ငုငုမဖော်ပြတတ်ပါ သို့သော် ကျွန်ုပ်ပြောပြနိုင်မည့်အချက်တစ်ခုမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှအလှတို့သည် ဆွဲငင်အားများဖြင့် ပြောင်းလဲကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့နာမည်ကို တင်မလတ်ဟု မိတ်ဆွေဖြစ်သူက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

"သူက မက်ထရစ်အောင်ပြီးသား ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပါ၊ တက္ကသိုလ်လည်း မသွား၊ အလုပ်လည်းမလုပ်ဘဲ၊ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေသူပေါ့"ဟု မိတ်ဆွေကပြောပြလျှင် . .

"ခုလို မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကောင်းမြတ်"ဟု တင်မလတ်က ပြုံးကာပြောသည်။

သည်မှာတင် တင်မလတ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကာ စကားပြောကြရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဒင်နာပွဲတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်နှင့်

သူတွဲ၍ ကဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ညံ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ယောကျ်ားကောင်း ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ ရှိအပ်သောစိတ်ကို နိုင်းနင်းစွာ အုပ်ချုပ် နိုင်သည့် အရည် အချင်းမျိုးမရှိပါဟု ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော် ထိုညံ့ဖျင်းသော ကျွန်ုပ်၏ တင်မလတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားရသောဝေဒနာတို့ကို အနည်း အငယ်စာနာ ကြည့်စေလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်းထန်လှသော ရှားထင်းမီးပုံ ထဲသို့ ကျသွားသော ချိပ်တစ်ခဲနှင့်တူနေပါသည်။

တင်မလတ်သည် မီးခြစ်ဆံသုံးချောင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ့ မျက်တောင်များပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

"ကဲ ပြောပါဦး၊ ကိုကိုက မကိုချစ်တာလား၊ မရဲ့ မျက်တောင် ကော့ကြီးတွေကို ချစ်တာလား" ဟုမေးသည်။

"မရဲ့ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မျက် တောင်ကော့ကြီးတွေရှိတဲ့ မကိုလည်းချစ်တယ်"

တင်မလတ်သည် ရယ်သံသည် ခိုင်းနှိုင်းစရာမရှိအောင် နားဝင်ချို လှသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရှယ်နယ်ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့နေသော သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် နီထွေးထွေး သူ့နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် မေ့မသွားပါ။

ထိုနေ့က မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်စဉ် ခင်လေးဝေသည် ခါးတိုင်းလို အိမ်တံခါးဝမှ ကျွန်ုပ်ကိုကြိုမနေဘဲ အိပ်ခန်းထဲအတွင်း မှိန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"မောင်ပြန်လာပြီလား၊ မိုးချုပ်လိုက်တာနော် ကျွန်မသိပ်နေမကောင်းဘူး"ဟု လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

"ဩော် . . . သူမွေးဖွားချိန်တောင် ရောက်နေပါပေါ့လား" ဟုသိလိုက်ရသည်။ သတိမေ့လျော့နေစဉ် ဖျတ်ခနဲ သတိလိုက်ရလိုက်ပုံမျိုး

သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အမှားအတွက် ကြီးစွာနောင်တ နိုန်သည်။ ခင်လေးဝေအပေါ် သစ္စာဖောက်မိသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ည်း ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခဏ၌ တင်မလတ်နှင့် မတွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိသည်။

သန္နိဋ္ဌာန်သည် အပြည့်အဝမအောင်မြင်သော်လည်း တစ်ဝက် မျှက်တော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်၏မွေးဖွားခါနီး ချိန်မှ မွေးဖွားပြီးအချိန်အထိ ဇနီးသည်၏ကျန်းမာရေးကို အကြောင်း ပြကာ တင်မလတ်နှင့် မတွေ့ဆုံဘဲ နေလာခဲ့သည်။ အကြောင်းပြချက်က ည်း ခိုင်လုံသဖြင့် တင်မလတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် စောဒကမ တ်နိုင် ပါချေ။

စင်စစ်မီးနှင့်နီးသော ဖယောင်းတိုင်သည် အရည်ပျော်တတ် သို့ မီးနှင့်ဝေးသွားလျှင် ပြန်လည်မာကျောခိုင်မာလာစမြဲဖြစ်သည်။ နုပ်သည် ရှေ့ရေးနောက်ရေး အစခပ်သိမ်းအရေးတို့ကို အကုန်အစင် ားတောကာ ပြတ်လက်စနှင့် ပြတ်ပါစေဟူသောသဘောဖြင့် မလတ်နှင့် မတွေ့ကြ မဆုံကြရန် သတိထားရှောင်ရှားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြစ် ကျွန်ုပ်၏သားဦးကလေး မောင်ကောင်းမွန်မှာ နှစ်နှစ် နှံ့ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်မလတ် မွေးခဲ့သောမီးသည် ငြိမ်းသက်သွားပြီ။ အေးဆေးငြိမ်သက်သွားပြီ။ ကြွင်းမီးကျန်ပင် မကျန်တော့ဟု စိတ်ထဲကထင်နေမိသည်။ သို့သော် နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းလာသဖြင့် နားထောင်ကြည့်သောအခါ ပ်နှင့် အဖြူအမည်း သဲကွဲရန် အပြတ်ရှင်းလိုသဖြင့် တွေ့နေကျ ာသို့ လာခဲ့ပါဟု ပြောနေသော တင်မလတ်အသံကို ကြားရသည်။ ားကြည့်လျှင် တင်မလတ်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်ုပ်ခုလို ပုံမှာ မပြတ်မသား ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားပုံဖြစ်သည်။ ပြတ်ပြတ်

သားသား နှစ်ယောက်သားလမ်းခွဲ ကြရန်ယတိပြတ်ပြောဖို့လိုသည် ထို့ကြောင့် သူနှင့်တွေ့လျှင် ပြောဖို့စကား တို့ကိုအစီအစဉ်ချသည် သူနှင့်တွေ့လျှင် မီးနှင့်နီးသော ဖယောင်းဖြစ်မသွားရန်လည်း စိတ်ကို တင်းထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် တင်မလတ်နှင့် တွေ့နေကျ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

♛ ♛ ♛

ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် တင်မလတ်သည် ''ကိုကိုရယ်''ဟု နှုတ် ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ဖက်လိုက်သည်။ ပြီးနော ရှိုက်ကြီးတငင်ချုံးပွဲချ ငိုတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် ဆို့ဆို့နင့်နင့် နာနာ ကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှ သူ့ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွ လိုက်ချင်သည်။ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ကာ နှလုံးသ တို့သည် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်ုပ်က လက်တစ်ဖက်

ကိုင်ကာ မော့လိုက်သည်။

“မပြောနဲ့ . . . ကိုကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ မပြောဘဲနဲ့ သိရမယ့် အရာတွေကို ဘာကြောင့် ထပ်ပြောနေမှာလဲ၊ မ, နဲ့ ကိုကိုတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်ပါ၊ ကြည်ကြည်နူးနူး ချစ်စကားတွေ ပြောကြရအောင်ပါ၊ နော် . . . ကိုကိုနော်”

ပြောရင်း တင်မလတ်သည် မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်သည်။ ငိုပြီးစ သူ့မျက်လုံး အစုံတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ ဘာမှမပြော လိုက်ရပါ။ တင်မလတ်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပ်တို့၏ အချစ်နိဂုံးကို အလုံးစုံသိရှိ နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် အလိုကျနောက်ဆုံးစကားတို့ကို အဆုံးသတ်ပြောပြီး မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်မှာ အခံရဆိုးလှသည်။ ချစ်သူကို မုန်းလိုက်ပါတော့ဟု စိတ်တင်း၍ ပြောလိုက်ရလျှင် ခံသာသေးသည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မပြောမိ အသည်းတဆတ်ဆတ် နာကျင်နေသည်။

ထိုနေ့က တင်မလတ်နှင့်ရှိစဉ် သူ၏တားမြစ်ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ပါ။ ချစ်ရေလျှဉ်ကြောတွင် အတန်ကြာ မျောနေ ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိန်းချုပ်မြိုသိပ်ထားရသော ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှ ခံစားချက် များမှာ ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေသော သားကောင်လို တဝုန်းဝုန်း ကန်လှုပ် ရှားနေပါသည်။ ထိုခံစားချက်တို့သည် ပေါက်ကွဲလုလု ဖြစ်လာပါသည်။

ထို့နောက် တင်မလတ်နှင့်တွေ့ဆုံအပြီး ကျွန်ုပ်သည် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ရင်တံခါးကို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်အောင် ,ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ညအတော်နက်ချိန်ရောက်မှ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ချက် ရှိသော အိမ်ရှေ့တံခါးမှ တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို

တွေ့လိုက်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားမှ တစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်း ဖွင့်ဝင်ကာ အိပ်ရာခုတင်ရှိရာသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

"ဟင်"

ခင်လေးဝေကို ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်အနေအထားမြင်ရသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြူးထွက်လျက် ပါးစပ်အ ဟောင်းသားရှိသည်။ ကျွန်ုပ်က သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ "ဝေ ဝေ"ဟု အော်ခေါ်ကာ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍လှုပ်သည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ခင်လေးဝေခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျသွားသည်။ ခင်လေးဝေ သေဆုံးသွားပြီတည်း။

မကျေနပ်၊ အကြောင်းမရှိဘဲသေရသဖြင့် ကျွန်ုပ် လုံးဝမကျေနပ်။ ကျွန်ုပ်သည် ညတွင်းချင်းပင် ရဲဌာနသို့ အကြောင်းကြားသည်။ ရဲများရောက် လာကြသည်။ သူတို့သည် လိုအပ်သောစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ခင်လေးဝေ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ယူဆောင် သွားကြသည်။ သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းကို မှုခင်းဆရာဝန်စစ်ဆေးပြီးမှ အကြောင်းကြားပါမည်ဟု ပြောကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ရုံးမှ ရုံးသူရုံးသားအချို့သည် သတင်းကြားဖြင့် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် တင်မလတ်နှင့် သိသော ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်းပါသည်။ သူက "ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ဖြစ်အောင် ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကောင်းမြတ်၊ မပြော မဖြစ်လို့ပြောရတာပါ၊ တင်မလတ်လည်း မနေ့က ဘဲ အိပ်ဆေးတွေအလွန် အကျွံသောက်ပြီး သေသွားရှာတယ်"

"ဘာ"

ကျွန်ုပ် မိုက်ခနဲဖြစ်တာ သတိလစ်မတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးလေ

ဆိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ဖြစ်ပုံကြောင့် ကျွန်ုပ်ပခုံးကို အသာအယာပုတ်၍ ချောင်းဖျ သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာပင်ရှိသည်။ ညနေခင်း လောက်တွင် ခင်လေးဝေသေဆုံးရခြင်းအဖြေကို ရဲဌာနမှ ကျွန်ုပ်သိရသည်။ (သေဆုံးရခြင်းမှာ ရိုးရိုးသေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာဖွယ်ရာမတွေ့ရှိပါ။ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေသော်လည်း လည်ပင်းပေါ်၌မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်၍ သေဆုံးရခြင်းလည်း မဟုတ်၊ သေဆုံးသူသည် မသေဆုံးမီ ကြောက်လန့်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု ကိုမြင်တွေ့ရင်း နှလုံးခုန်ရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် ရူးချင်ပြီ၊ ဖြေဆည်၍မရအောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် တင်မလတ်၏နာရေးကြော်ငြာကို သတင်းစာ၌ တော်လိုက်ရပြန်သည်။ မေရီ(ခေါ်)တင်မလတ် (အသက် ၂၆နှစ်)တဲ့။ ကျွန်ုပ်ဆောက်တည် ရာမရဖြစ်ရင်းကလည်း သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွား တော့မလို ဖြစ်လာသည်။ သံသရာအဆက်ဆက်မှ ဤချစ်ရန်ငြိုးတို့သည် အဘယ်ကာလမှ ပြေပျောက် ချုပ်ငြိမ်းကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ထဲမှ အားကလေးမောင်ကောင်းမွန်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်မိ တော့သည်။

မနုစာရှိ (ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၄)

ဆေးပြင်းလိပ်တစ်တို

နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ စားပွဲပေါ်မှ ...လိပ်ခွက်ထဲတွင် သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကျန်သော သောက်လက်စ ဆေးပြင်း... တစ်တိုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးမိုးဟိန်းသည် ရုတ်တရက် တွေခနဲ ...သွားသည်။

"ညက. . . ညက" ဟု ညကအကြောင်းကို ပြန်တွေး...ည့်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင်မနေ့က တစ်နေ့လုံးအဖြစ်ဆီသို့ ...ကရောက်သွား သည်။

မနေ့က မနက်စာစားပြီးမှ ဧွးနီကို အပြင်ထွက်၍ သူသောက် ... ဆေးပြင်းလိပ်ဝယ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

"ငါ သောက်နေကျ ရွှေကြာတံဆိပ် နော်" ဟုပင် သတိပေး...က်သည်။ ထို့နောက်ဝယ်လာသော ဆေးပြင်းလိပ် ကို ခဏသောက် ...ည်။ ထို့နောက် သောက်လက်စဆေးပြင်းလိပ်ကို လက်မှ ကိုင်လျက်ပင်

အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်၌ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သွားစရာရှိသည်များက
သွား၍၊ တွေ့စရာရှိသော လူများနှင့်တွေ့သည်။ ထို့နောက် ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေ ကိုမြစိန်နှင့်စကားကောင်းနေသဖြင့် သူ့အိမ်၌ပင်ညစာစားက
ညဆယ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ဦးမိုးဟိန်း ကောင်းကောင်
မှတ်မိနေသည်မှာ ကိုမြစိန်အိမ်၌ထမင်းစားပြီး 'လက်နှစ်လုံးလောက်ရှိ
ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ဘာကြောင့်မက်နေတာလဲ၊ လွှတ်ပစ်လိုက်စမ်းပ
ရော့ ဒီစီးကရက်သောက်' ဟု ကိုမြစိန်ကပြောကာ သူ့ကို စီးကရ
တစ်လိပ် ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

''ခင်ဗျား ဘာသိလို့လဲ မယားမှာ အပျို၊ ဆေးလိပ်မှာအတို
အဲဒီအတိုထဲမှာတောင် ဆေးပြင်းလိပ်တိုက သောက်ရတာ အရသ
အရှိဆုံး''

ထိုသို့ပြောကာ သူ့စီးကရက်ကိုမသောက်ဘဲ ကိုယ့်ဆေးပြင်းလိ
တိုကိုသာ သောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်တော့လည်း မှတ်မှတ်ရရ ကုန်
ကုန်ခင် ထိုအတိုကလေးကိုပင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးခဲလာခဲ့သည်
ပြီးတော့ အိမ်ရောက်ခါနီးမှ ရေမြောင်းတစ်ခုထဲသို့လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်
သူကောင်းကောင်း သတိရနေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် သူတို့လင်မယားအိပ်သောအိပ်ခန်းထဲ၌ ဘ
ကြောင့် သည်ဆေးပြင်းလိပ်တိုက ရောက်နေရသနည်း။ ဆေးပြ
လိပ်ဆိုသည်မှာ ခုခေတ်တွင်ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး ယောကျ်ားများသာသော
ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် သူအပြင်ထွက်နေစဉ် တစ်ချိန်ချိန်၌ သူ
အိပ်ခန်းထဲသို့ ယောကျ်ားတစ် ယောက်ယောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်
သေချာသွားသည်။

''ဘုရား . . ဘုရား''

ညက သူပြန်လာစဉ် အိမ်တံခါးကို အောက်ထပ်၌အိပ်သေ

မီးကြီး သန်းသန်းအေးက ဖွင့်ပေးသည်။

''သန်းသန်းထွေး ဗွီဒီယိုကြည့်နေတုန်းအဖေ၊ ကျွန်မက
ကြည့်ချင်တာနဲ့ ပြန်လာတာ''ဟု သမီးကြီးက သမီးငယ် သန်းသန်း
ထွေးအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ စေ့ထား သောအိပ်ခန်း
တံခါးကို သူ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ မမျိုးအိပ်နေပြီ။

ဦးမိုးဟိန်းသည် တွေးရင်းက သူ့အတွေးတို့ကို ဆက်မတွေးရဲ၊
သို့သော် မတွေးဘဲလည်း မနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်
မျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးစရာရှိနေပြီလား။ သူနှင့်အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ်
အတွင်း မမျိုး၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာနှင့်ပတ်သက်၍ တွေ့မြင်ရသမျှ
အားလုံးသည် ဘာမှ သင်္ကာမကင်းစရာမတွေ့ရ။ သို့သော် အခြေအနေ
တစ်ခုကိုမူ စဉ်းစားစရာရှိသည်။ ထိုအခြေအနေမှာ ဦးမိုးဟိန်း၏ဒုတိယဇနီး
မျိုးမျိုး(ခေါ်) မမျိုးမှာ ဦးမိုးဟိန်း၏ အသက်ထက် ထက်ဝက်မျှငယ်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤအချက်တစ်ခုတည်းနှင့် မဟုတ် မတရားထင်မြင်၍
မရ။ ဦးမိုးဟိန်းသည် အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းထဲမှအောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်အရောက်၌ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲမှ
ဈေးခြင်းဆွဲ ထွက်လာသော မမျိုးကိုတွေ့ရသည်။

''မမျိုး မနေ့က တို့အိပ်ခန်းထဲကို ဘယ်သူဝင်သလဲ''

''ရှင်''

ဦးမိုးဟိန်း၏ မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် မမျိုး အံ့အားသင့်ကာ
မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

''ဘာပြုလို့လဲ ဦးဦး''

''ဘာပြုလို့လဲ ငါ့ကိုမမေးနဲ့ ဘယ်သူဝင်သလဲသာပြော''

ထိုအခါ မမျိုးသည် ခေတ္တစဉ်းစားဟန်လုပ်သည်။

''ပြော် ကျော်စိုးဝင်တယ်၊ အခန်းထဲက မီးခလုတ်ကျပ်နေလို့

ခေါ်ပြင်နိုင်းတာ''

ထိုသို့ပြောပြီး မမျိုးက ဦးမိုးဟိန်းကို မဝေခွဲတတ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် ဦးမိုးဟိန်းက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောသဖြင့် မမျိုးသည် ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲလျက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးမိုး ဟိန်းက မမျိုးကျောပြင်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

♛ ♛ ♛

တော်တော်စဉ်းစားရကျပ်သည်။ ဦးမိုးဟိန်း၏ 'မိုးဟိန်း' တွင်ခုံတွင် ကျော်စိုး၊ ကျော်မိုးဟုခေါ်သော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အပြင် ဦးချစ်နှင့်ခွေးနီတို့ ပါအလုပ်သမားလေးယောက်ရှိသည်။ ဦးချစ်မှာ အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး၊ ခွေးနီမှာ အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ် လောက်ရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ကျော်စိုးနှင့်ကျော်မိုး တို့သာ လူပျိုလူရွယ်များဖြစ်သည်။

သို့သော် အလုပ်သမားအားလုံးမှာ မည်သူမျှ ဆေးပြင်းလိပ်မ သောက်ကြ။ ပြီးတော့ တစ်ခုသတိထားမိသည်မှာ အိပ်ခန်းထဲမှ တွေ့ရသော ဆေးပြင်းလိပ်သည် ဦးမိုးဟိန်းသောက်နေကျ ရွှေကြာဆေးပြင်းလိပ်မဟုတ် ရန်ကုန်ဆေးပြင်းလိပ်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ယခုခေတ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ် သောက်သူတော်တော်နည်းသွားပြီး၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်ပင်ရှိ တော့မည်မထင်။ ထို့ကြောင့် ဤမျှဆေးပြင်းလိပ်သောက်သူ နည်းပါးခြင်း ကြောင့် ဦးမိုးဟိန်းနေထိုင်သည့် ကျောက်မြင့်တောင်မြို့တွင် ဆေးပြင်းလိပ် သောက်သူ ဘယ်နှစ်ဦးရှိသည်ကို ဘယ်သူ ဘယ်တံဆိပ်သောက်သည် ခွဲခြားမသိသော်လည်း အရေအတွက်နှင့်တကွသိသည်။

ခုအဖြစ်က ဆေးပြင်းလိပ်သောက်သူ တစ်ယောက်သည် မနေ့က သူတို့အိပ်ခန်းထဲရောက်လာကာ မမျိုးနှင့်တွေ့ကြမည်။ ပြီးနောက် သောက် လက်စဆေးပြင်းလိပ်ကို စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ အမှတ်မထင် ချထားလိုက်သည်။ အခန်းတွင်းမှ ပြန်သောအခါ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ သူ့ဆေး ပြင်းလိပ်ကို မေ့ကျန်ခဲ့မည်။ ဤသို့ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသို့ပင် တွေးလို့ ရသည်။

"တောက်"

ဦးမိုးဟိန်းသည် တောက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။ ဖြစ် နိုင်ခြေတို့ကို ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်၍ တွေးမိပြီးအဖြေပေါ်လာမှ သူ့ဒေါသ သည် ဖွဲမီးလိုတမြေ့မြေ့တောက်လောင်လာသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် အိပ်ခန်းထဲမှာ မမျိုးနဲ့တွေ့တဲ့ကောင် ဘယ်ကောင် ဖြစ်နိုင်မလဲ''ဟု မေးကြောကြီးများ ထောင်အောင်အံကြိတ်ရင်း ဆက်တွေး သည်။ သည်အဖြစ်မျိုးက နီးစပ်မှ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြိုးချင်းနီးမှ ငြိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အနီးစပ်ဆုံးသူနေသော ဈေးကွင်းရပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ် သောက်သူများကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

ငှက်ပျောတောလမ်းမှ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ စည်ပင်ရုံး

အုပ်ကြီး ဦးဘစီ၊ ပြီးတော့ ဈေးကွင်းရပ်သုံးလမ်းထဲမှ ဆိုက်ကားနင်းစားသူ မြသောင်း။ သည်နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ သည်နှစ်ယောက်ထဲမှ မြသောင်း၏ရုပ်သွင်က ဦးမိုးဟိန်း မျက်လုံးထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မြသောင်းမှာ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိသည့် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးဖို တစ်ယောက် ဟုတ်သည်။ တစ်ခါက မြသောင်းကို သူ့တွင်ခုံထဲတွင် တွေ့ရဖူးသည်။ ကျော်စိုးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဟု သိရသည်။

ထိုမြသောင်းသည် သူ့တွင်ခုံသို့ သူမရှိစဉ် ဘယ်နှခေါက်လာခဲ့သနည်း။ မမျိုးနှင့်ဘယ်လိုအဆက်အစပ်ရှိသနည်း ခုမှရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ခုမှဦးမိုးဟိန်း၏ ရင်ထဲ၌ မီးကျီးခဲတစ်ခဲလို မျိုထားရသလို တနင့်တနည်း ကြီးခံစားလာရသည်။ ဦးမိုးဟိန်းသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ကာ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရ။ သူ့ဘေးမှ မမျိုးသည် အိပ်ပျော်သွားပြီထင်သည်။ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ့ဇနီးကြီး မပြည့်ကွယ်လွန်ပြီးတစ်နှစ်အကြာတွင် သမီးတွေ အပြင်းအထန် တားသည့်ကြားမှ ချစ်လွန်းမြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် မမျိုးကိုယူခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ မမျိုးထံ၌ ချစ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ နုပျိုတက်ကြွသော အရွယ်နှင့်လိုက်လျောစွာ သူ့အပေါ်၌ချစ်သည်။ ပြီးတော့ အသက်ကြီး သူ ဦးကြီး၊ ဦးလေးကဲ့သို့လည်း ဂါရဝတရားဖြင့် ပြုစုယုယ၍ ချစ်သည်။ မယားဝတ္တရား အားလုံးပြည့်စုံကာ ခြောက်ပြစ်ကင်းနေခဲ့သည်။ ခုတော့–

"ဟင်း"

ဦးမိုးဟိန်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ မမျိုး၏ လွန့်ခနဲလူပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ "ဟင် ဦးဦး မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဘာပြုလို့လဲဟင် နေမကောင်းလို့လား"

မမျိုးသည် ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ်ပင် အိပ်ရာမှထထိုင်သည်။ ပြီးနောက် ဦးမိုးဟိန်း၏နဖူးကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သည်။

"နေကောင်းပါတယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

ဦးမိုးဟိန်းက လေသံပြတ်ဖြင့်ပြောသည်။

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဦးတစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ပါ၊ မမျိုးသိပါတယ် ဦးဦးမှာ အိပ်မပျော်နိုင်လောက်အောင်၊ ဘာ စိတ်ဆိုးစရာ မကျေနပ်စရာတွေ ရှိနေလို့လဲဟင်"

"အင်း"

"ဘာအင်းလဲ၊ ပြောလေ ဦးဦး၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် မမျိုးမနေတတ်ဘူး"

"မမျိုး"

ဦးမိုးဟိန်းက အသံထိန်းကာခေါ်သည်။ မမျိုးသည် ဦးမိုးဟိန်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

"ဦးဦးမနက်က မေးတာကို မမျိုးပြန်ဖြေပါဦး၊ တို့အခန်းထဲကို ဘယ်သူ့ဆေးပြင်းလိပ်တိုက ရောက်နေတာလဲ"

"ဆေးပြင်းလိပ်တို ဟုတ်လား၊ ဦးဦးသောက်တဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တို ပဲဖြစ်မှာပေါ့"

ဦးမိုးဟိန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ပြီးနောက် နောက် ဆေးပြင်းလိပ်တိုတွေ့ပုံကအစ။ အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်း အစုံကို အစ မှအဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။

"အဲဒီတော့ အဲဒီတော့ ဦးဦးက"

မမျိုးစိတ်ထဲ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ စကားမဆက်နိုင်အောင် ရှိသည်။

"ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဦးဦးမပြောတတ်ဘူး၊ ဦးဦးမှာ ပြဿနာရဲ့အဖြေကို တွေးလို့မရဘူး၊ အဲဒီတော့ မမျိုးက [illegible]အတိုင်း ဦးဦးကို ပြောပြပါ၊ ဦးဦးကြိုးစားခွင့်လွှတ်ပါ့မယ်"

"မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး"

မမျိုးအသံက အတော်ကျယ်သွားသည်။ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဦးမိုးဟိန်းကို ပြူးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်သည်။

''မနေ့က နေ့လယ်က ကျော်စိုး မမျိုးတို့အခန်းထဲကို ရောက် လာတာကလွဲပြီး မမျိုးဘာမှ မသိဘူး၊ ဘာမှလဲမပြောတတ်ဘူး ဦးဦး ဒါ မမျိုးရဲ့ အမှန်စကားပါ၊ ဦးဦးရယ် မမျိုးတို့က ဆင်းရဲပေမယ့် ဦးဦး ထင်သလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး''

ပြောရင်း မမျိုးသည် ဦးမိုးဟိန်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာ အပ်ချလိုက်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်းပင် ငိုချလိုက်တော့သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုဆေးပြင်းလိပ်တိုက ဘယ်ခြေထောက်ပေါက်၍ သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက် လာသနည်း။ ဦးမိုးဟိန်းသည် မမျိုး၏ ကျောပြင်ကို ပုတ်ကာ ''တိတ်ပါ တိတ်ပါကွယ်'' ဟု ဖျောင်းဖျချော့မော့နေရသော်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်တို ပဟေဠိပုစ္ဆာမှာ သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ ဖြေဖျောက်၍မရဘဲ တစ်ရစ်ဝဲဝဲသာရှိနေ သည်။

♛ ♛ ♛

ဦးမိုးဟိန်း သူ့အပေါ် သက်သာမကောင်းဖြစ်စရာအကြောင်းအချက် တို့ကို မမျိုးသည် ကြိုးစားစဉ်းစားကြည့်သည်။ အမှန်က အခန်းထဲ၌ ဆေးပြင်း လိပ်တိုတွေ့သည်ဟုဆိုခြင်းမှာ ယခင့် ယခင်က သူ့အပေါ် သက်သာမကောင်း ဖြစ်ရာက ဦးမိုးဟိန်းက အကြောင်းတစ်ခုရှာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မမျိုးတွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမိုးဟိန်း သူ့အပေါ်သက်သာ မကောင်းဖြစ်နိုင်သည့် အချက်ကို သိရှိအောင် စဉ်းစားရမည်။ သိရှိမှ မျိုးအနေဖြင့် သည်အထင်လွဲနေသည့် ပြဿနာကို မှန်ကန်ပြတ်သားစွာ ဖြေရှင်းနိုင်မည်။ ဤသို့ပင် နားလည်သည်။

ထိုအခါ မမျိုးသည် စိုးဟန်၏မျက်နှာကို ပြေးမြင်သည်။ စိုးဟန် သည် တစ်ချိန်က မမျိုးတို့နေထိုင်ခဲ့သော ရွှေဟင်္သာရပ်ကွက်မှဖြစ်သည်။ အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်သည်။ မမျိုး ဦးမိုးဟိန်းနှင့် အိမ်ထောင်မကျခင်က စိုးဟန်၏ အရက်သောက်ဖဲရိုက်တတ်သော စရိုက်ကြောင့် မမျိုးက လက်မခံခဲ့။ သို့သော် စိုးဟန်သည် မမျိုး၏အချစ်ကိုရရန် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြိုးစားသည်။ မမျိုးကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းခဲ့သည်။

''မင်းငွေမက်လို့ ကိုယ့်အဖေလောက်ကြီးကို ယူသွားပေမယ့် ကိုယ်ကတော့မင်းကို တစ်သက်လုံးချစ်နေမှာပဲ''

မမျိုး ဦးမိုးဟိန်းနှင့် ယူလိုက်သည့်အချိန်အထိ ထိုသို့ပင် စိုးဟ
က ကြိမ်းဝါးသည် မမျိုးက "နင်မိုက်ရိုင်းလှချည့်လား၊ ငါဟာလင်
မယား ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား" ဟ
တနင့် တပိုးပြောပစ်သည်။ စိုးဟန်ကလည်း အရက်မူးမူးဖြင့် မမျိုးကို
ရိုင်းပျပျ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ မမျိုး
ဈေးဝယ်အပြန် အိမ်နားသို့ ရောက်သည့်အထိ မမျိုးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်
လျှောက်ကာ သူပြော ချင်ရာတို့ကို မရှက်မကြောက် ပြောတတ်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ဦးမိုးဟိန်းမြင်သွားဟန်တူသည်။ ထိုမြင်ကွင်း
ကြောင့် ဦးမိုးဟိန်းသည် သူ့အပေါ်တွင် အထင်လွဲနေဟန်တူသည်ဟု
မမျိုးသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မမျိုးသည် ရက်မဆိုင်းတော့ဘဲ
ထိုအကြောင်းကို ဦးမိုးဟိန်းအား ပြောပြလိုက်တော့သည်။

"ဦးဦးနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက မမျိုးကို သူကလိုက်
နှောင့်ယှက်နေတာလေ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လည်း၊ မရှက်မကြောက်
လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ မမျိုးက ရှက်လို့သူကို
ဘာမှပြန်မလုပ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ရန်မီးပွားမှာ ကြောက်လို့လဲ ဦးဦးကို
ပြန် မပြောခဲ့တာ"

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုကိစ္စတို့ကို ဦးမိုးဟိန်းဘာမှ မသိပါ။
ထို့ကြောင့် မမျိုး၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်တို့သည် အနာတခြားဆေးတခြား
ဖြစ်နေသည်။

"အဲဒီတော့ ဦးဦး မမျိုးကိုယုံပါ၊ မမျိုး သေတဲ့အထိ ဦးဦးအပေါ်
သစ္စာမဖောက်ပါဘူး"

နားလည်ခွင့်လွှတ်ဟန် ခေါင်းဖြည်းဖြည်းညိတ်ပြလိုက်ရသော်
လည်း ဦးမိုးဟိန်း၏ရင်ထဲတွင် မရှင်းမလင်းကြီးဖြစ်နေသည်။ လိပ်ခဲတင်း
လင်းဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဘယ်လို
အကြောင်းနှင့်ရောက်လာကာ ဆေးပြင်းလိပ်တို ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်

သော တိကျသည့်အဖြေကို လိုချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမိုးဟိန်းအဖြစ်က နေမြင့်လေ အရှုးရင့်လေ ဆိုသလို
ဆေးပြင်းလိပ်လက်သည် တရားခံရှာမရလေ ဒေါသမှာ ဒီရေလို တရိပ်ရိပ်
တက်လာလေသည်။ ဆင်ခြေရာတွေ့ပါလျက် ဆင်ကောင်ကြီးရှာမရသော
အဖြစ်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မမျိုးအား နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မက မေးသော်
လည်း မမျိုးသည် ဘူးခံမြဲခံနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမိုးဟိန်းမှ တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်လာသည်။

"ဆေးပြင်းလိပ်ဆိုတာ ယောကျ်ားသောက်တာကွ၊ ယောကျ်ား
တစ်ယောက်အခန်းထဲဝင်လာလို့ ဒီဆေးပြင်းလိပ်က ကျန်ခဲ့တာပေါ့။
ပြောစမ်း ပါ အခန်းထဲမှာ မင်းဘယ်ကောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲ"

"အို မသိဘူး မမျိုးဘာမှမသိဘူး၊ မမျိုးကို ဒီလိုအရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့"

"မသိဦးကွာ . . မသိဦးကွာ"

အပေါ်ထပ်မှ အဖေနှင့်မမျိုးတို့ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်သံကို ကြားရသည်။ တွန်းထိုးလိုက်သဖြင့် လဲကျသွားသံ၊ ထိုင်ခုံများရွှေ့လျားပြိုလဲသွားသံတို့ကို ဆက်တိုက်ကြားရသည်။

''သေချာတာက ငါမရှိတုန်း အခန်းထဲကို ယောကျ်ား တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်ဆိုတာပဲ၊ မင်း ပြောင်လိမ်မနေနဲ့'' ဟူသော အဖေ၏ ဒေါသတကြီးအသံကိုလည်းကြားရသည်။

သန်းသန်းအေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုနေ့က အဖေသည် မနက်စာစားပြီးကတည်းက အပြင်ထွက်သွားသည်ဟု သူတို့ညီအစ်မ ကျောင်းမှအပြန် မမျိုးကပြောပြသည်။ ပြီးနောက် မမျိုးပါသုံးယောက်သား မနက်စာ စားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ဗွီဒီယိုနေ့လယ် ကားကြည့်မည်ဟုဆိုကာ မမျိုးနှင့်သန်းသန်းထွေးတို့ အပြင်ထွက်သွားကြသည်။

အိမ်ကြီး၏ တစ်ဘက်ခြမ်းရှိအလုပ်ရုံမှာ အလုပ်ပါးသဖြင့် အသံဗလံတို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သန်းသန်းအေးက အောက်ထပ်မှ

စာကြည့်စားပွဲ တွင်ထိုင်နေသည်။ ထိုစဉ် မိုးကလေးတစ်ဖျောက်ဖျောက် ကျလာသည်။ ခဏကြာတော့ တဖွဲဖွဲရွာရာမှ မိုးသည်းလာသည်။ သန်းသန်းအေးသည် ကျောင်းစာဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ ဝတ္ထု ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် အုပ်ကို ဖတ်လိုစိတ်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုများ၊ မဂ္ဂဇင်းများထား သောအိမ်ပေါ်ထပ်မှ အဖေတို့အခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထောင့်ရှိ စာအုပ်စင်မှ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်မည်လုပ်စဉ်။

''ဟင်. . . ဟာ ကိုမောင်''

အခန်းဝတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုမောင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမိုးရေတွေရွှဲနေသည်။ သန်းသန်းအေး အံ့အားကြီး သင့်နေစဉ် ကိုမောင်သည် သန်းသန်းအေးကို ပြုံးပြကာ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသည်။

''အို ကိုမောင် အောက်ထပ်ကို ဆင်းပါ၊ လာပါ. . . အို''

သန်းသန်းအေးစကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ခင် ကိုမောင်သည် အနားသို့ရောက်လာကာ သန်းသန်းအေးတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်မိုးတွေရွာပစ်လိုက်သည်။

''အို မတော်ပါဘူး၊ လာပါ အောက်ထပ်ကို သွားကြမယ်'' ဟုပြောကာ သန်းသန်းအေးသည် ကိုမောင့်လက်ကို အတင်းဆွဲလျက် အောက်ထပ်သို့ နှစ်ယောက်သားဆင်း လာသည်။

''ဒီနားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်လာတာ၊ အေးတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ မိုးတွေရွာလာတာနဲ့ မိုးခိုဖို့ဝင်လာတာပါ၊ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့တာနဲ့''

သန်းသန်းအေးရှိမည်အထင်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်ဟု ကိုမောင်က ရှင်းပြသည်။

''တကယ်လို့ ကိုမောင်အိမ်ထဲဝင်လာတုန်း အဖေတို့နဲ့ တွေ့နေရင်ကော''

"ဩော် သန်းသန်းအေးရဲ့ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းပါ၊ မိုးခိုဖို့ ခဏဝင်လာတာပါလို့ ပြောမှာပေါ့"

ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုခဏသာစကားပြောအပြီး ကိုမောင်ပြန် သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေပြောသလို သူ့အခန်းထဲသို့ ယောကျ်ား တစ်ယောက်ဝင်ခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။ အဖေတို့ရန်ဖြစ်သံအရ ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်းမှ သောက်လက်စ ဆေးပြင်းလိပ်မေ့ကျန်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

သို့သော် သန်းသန်းအေးချစ်သူ ကိုမောင်မှာ ဆေးပြင်းလိပ် အလျှဉ်း သောက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကိစ္စသည် ကိုမောင်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်မသက်ဆိုင်ဟု သန်းသန်းအေးသိသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကိုမောင်မဟုတ်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ယောက်သာ အခန်းထဲဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမျိုးသည် ထိုယောကျ်ားနှင့်များ။

သန်းသန်းအေးတွေးရင်း ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ ကြာတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း အဖြေရှာ၍မရဘဲ အတွေးဝက်ပါတို့ ချာချာလည် နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေယောကျ်ားတစ်ယောက်ယောက်တော့ အဖေတို့ အိပ်ခန်းထဲသို့ မုချဝင်ခဲ့သည်ဟုတော့ သန်းသန်းအေး ကောင်းစွာ သိလိုက်သည်။

သန်းသန်းအေးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကျောင်းမှပြန်လာစဉ် ကျော်စိုးသည် အလုပ်ရုံမှ အိမ်မကြီးဘက်သို့ ကူးလာသည်။

"ဦးလေးနဲ့ မမျိုးတို့ ရန်ဖြစ်ပြီးဦးလေးက မမျိုးကိုရိုက်လို့ ခေါင်းကွဲ သွားတယ်၊ အဲဒါမမျိုးကော ဦးလေးပါ ရဲတွေက ခေါ်သွား ကြတယ်" ဟု ကျော်စိုးက စိုးရိမ်တစ်ကြီးဖြင့် ပြောပြသည်။ သန်းသန်း အေးသည် ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ပြဿနာပဲဟု သိလိုက်ရသည်။ ထမင်းပင် မစားနိုင်တော့ဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင်ရဲစခန်းသို့ လိုက်သွားကြသည်။

စခန်းသို့ ရောက်သောအခါအဖေ့ကိုသာတွေ့ရပြီး မမျိုးကို တွေ့ရ မမျိုးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရန် ဆေးရုံသို့ နေကြသည်ဟု သိရသည်။ အဖေသည် ရဲအရာရှိ၏ စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံ ထိုင်ကာ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ရှင်းပြနေသည်။

"ခုကိစ္စက ကျွန်တော့်ဇနီးကို မဟုတ်မတရားမစွပ်စွဲသေးပါဘူး၊ သမယ့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို တွေ့ရပြီး ယောကျ်ားတစ် ယောက်အခန်းထဲဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာလို့ဘယ်သူဘယ်ဝါဝင်တာလဲ၊ ကိစ္စလဲဆိုတာ မေးနေတာပါ၊ ဒါဆို သူက ဘူးကွယ်နေတော့"

ခင်ဗျားတွင်ခုံအလုပ်သမားထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဝင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

ဒုရဲအုပ် တင်မောင်ဝေက မေးသည်။

"ဒါတော့ အိပ်ခန်းထဲက မီးခလုတ်ပျက်နေလို့ အလုပ်သမား ကျော်စိုးကို ခေါ်ပြင်ခိုင်းတယ်လို့ မမျိုးက ပြောပြပါတယ်၊ အဲ. . . အင်း သမယ့် ကျော်စိုးက ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ"

ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေသည် လင်မယားချင်း ထိခိုက်အနာတရ အောင် ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို ရိုက်မှုနှင့်အမှုဖွင့်၍လည်းကောင်း၊ မဟုတ် လင်မယားချင်းကျေအေးကြရန် ဖျောင်းဖျ၍လည်းကောင်း ထိုကိစ္စ အပြီးသတ်လိုက်လို့ရပါသည်။ သို့သော် အမှုဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းက ည်းငယ်ဆန်းနေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ထို့ပြင် တင်မောင် စေတနာက ဦးမိုးဟိန်းကိုယ်တိုင်လည်း အဖြစ်အမှန်ကို သိသွား ချင်သည်။

"ဒီတော့ ဦးလေးအနေနဲ့ ကျော်စိုးအပေါ်မှာတော့"

"ဟာ မသင်္ကာမဖြစ်မိပါဘူး၊ ခုပြောနေတာက ကျွန်တော့် ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေတယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောနေတာ ပါဘူး၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်ခဲ့တာ သေချာလို့

မေးနေတာပါ''

''ဒါကို မမျိုးက ဖုံးကွယ်နေတယ်လို့ ထင်သလား''

''ထင်လို့ ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ကို ရိုက်လိုက်တာပါ''

ကိုမောင် အဖေတို့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်ကို ဖွင့် ပြောလိုက် ရမလား။ သူမသိရဘဲ ကိုမောင်နှင့်ဆေးပြင်းလိပ်ကိစ္စသည် ဆက်စပ်မှုတစ်ခုခု ရှိနေသလား။ ယခု အဖြစ်မှာ မမျိုးသည် ရိုးသားသူ ဖြစ်ကာ ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက် ထားစရာ မည်သည့်ကိစ္စမျှ မရှိဘဲသိသမျှ အမှန်အတိုင်းပြောနေသည်ဆိုလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်တို့နှင့် ပတ်သက်နိုင်သူမှာ ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်မည်သို့ဆိုစေ ကိုယ် သည့်ထိုကိစ္စကို သန်းသန်းအေးသည် ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် အဖေ့ရှေ့တွင် ရည်းစားကိစ္စပြောရမည်ကို ကြောက် နေသည်။ သို့သော် အဖေတို့ကိစ္စမှ သဲလွန်စတွေ့တုန်း မင်းက အဲ ဆေးလိပ် ခွက်ထဲထည့်ထားခဲ့တာပေါ့။

''ဟုတ်ပါတယ်''

''ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ''

''ကျွန်တော်က ဂီတာတီးဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဂီတာမရှိ ဂီတာတစ်လက်အရမ်းလိုချင်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှိလို့ မဝယ်နို ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဈေးနားက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ ကိုစိုးဟန်နဲ့တွေ့ပါတယ် ဂီတာတစ်လက်လိုချင်တဲ့အကြောင်း စကားရိပ်မိရင်းက မင်းငါခိုင် တဲ့အလုပ် တစ်ခု လုပ်ပေးမလား၊ လုပ်ပေးရင် ငါမင်းအတွက် ဂီတာတ လက်ဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောလို့''

မောင်မောင်သည် ရဲစခန်း၌ အစစ်ခံနေရသဖြင့် ကြောက်စိ ဝင်နေသည်။ သူ၏ မဟုတ်မဟတ်လုပ်ခဲ့သောအလုပ်ကြောင့် ဘာဖေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟုလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်တွေးနေ သည်။

''ဒါနဲ့ပြောပါဦး''

တင်မောင်ဝေက ဆက်မေးသည်။

''သူခိုင်းတဲ့အလုပ်က သန်းသန်းအေးတို့ အဖေအိပ်တဲ့ အိပ်ခန်း ထဲကို ဆေးပြင်းလိပ်တစ်တိုသွားထားရမယ် ဒါပဲ၊ ဘာမှ မခဲယဉ်းဘူးလို့ ပြောပါတယ်''

ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေက ဖြစ်ပုံဆန်းကြောင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက် သည်။

''နေပါဦး အဲဒီလို ပြောတာကို မင်းက လက်ခံရအောင် အရင်က ကော သန်းသန်းအေးတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိခဲ့သလား''

''အဲ အင်း ကျွန်တော်နဲ့ သန်းသန်းအေးက ဟိုဟာ အဲဒီ ဟိုဖြစ်နေတော့ တစ်ခါနှစ်ခါတော့ သူတို့အဖေမရှိတုန်း သူတို့အိမ်ကို ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အပေါ်ထပ်အထိ မတက်ရဲဘူးလို့ ကိုစိုးဟန်ကိုပြောတော့၊ နောက်ဆုံးကျွ မင်းအနေနဲ့ သန်းသန်းအေးကို ညှိပတ်ပြောပြီး သွားထားခိုင်းပေါ့လို့ ပြောပါတယ်''

''သန်းသန်းအေးနဲ့ မင်းရည်းစားဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း စိုးဟန်သိ နေတယ်ပေါ့''

''ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါက တစ်နေ့ကမ်းနားဘက်က ပန်းခြံမှာ သန်းသန်းအေးနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ကြတုန်းကိုစိုးဟန်က တွေ့ခဲ့ဖူးလို့ပါ''

''ကဲ ထားပါတော့ စိုးဟန်က မင်းကို ဘာပြုလို့ အခန်းထဲမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ထားခဲ့ခိုင်းတာလဲဆိုတာ မင်းသိသလား''

''ဟင့်အင်း မသိပါဘူးခင်ဗျ''

တင်မောင်ဝေက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကြံရာပါလို့ သိရပြီးနောက် တွင် ကြိုးကိုင်သူကို ဖမ်းဆီးလိုက်ရန်သာရှိတော့သည်။ စိုးဟန် ဘာကြောင့် ထိုသို့လုပ်ရသည်ကိုလည်း တွေးရှိရလာသည်။ ဤကဲ့သို့ သူတစ်ပါး အကျိုးယုတ် ရာယုတ်ကြောင်းကို အစီအစဉ်တကျ ကြံစည်လုပ်ဆောင်သူကို

ရာဇသတ်ကြီး စာအုပ်လှန်ကာပုဒ်မရှာ၍ အမှုဖွင့်လိုက်ချင်သည်။ ဦးမိုးဟိန်း ရိုက်မှု လောက်ဖြစ်သည်မှာ တော်သေးသည်။ ကံဆိုးလျှင် လက်လွန် ခြေလွန်ဖြစ် ကာ လူသတ်မှုပင်ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။

တင်မောင်ဝေရှေ့သို့ စိုးဟန်ရောက်သောအခါ၊ တင်မောင်ဝေ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်တို့ကို ကွယ်ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားခြင်း အလျင်းမရှိပေ။

"အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးဆိုတာလို ပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် မမျိုးကို သိပ်ချစ်တာ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ သူအိမ်ထောင် မကျခင်က တည်းကပါ၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်အချစ်ကို လုံးဝလက် မခံဘူး၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စာနာစိတ်လုံးဝမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း သူ့အပေါ် လုံးဝ မမုန်း နိုင်ဘဲ၊ သူ့ အပေါ်ချစ်မြဲချစ်နေတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်လိုချင် ပိုင်ဆိုင်ချင် လာတာပေါ့"

တစ်နေ့ ဖဲဝိုင်းတစ်ခုမှ ဖဲဝိုင်းပြီးအပြန် အရက်ဆိုင်တွင် ဈေးကွက်ရပ်မှ ဆိုက်ကားနင်းသူ မြသောင်းနှင့်တွေ့ကြသည်။ အရက်သောက်ရင်း စကားစမြည်းပြောရင်းက မမျိုး၏အကြောင်းကို စကားရောက်သွားကြသည်။ မြသောင်းက သူသည် မမျိုးတို့အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိကြောင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးသော်လည်း မမျိုးမှာလှတုန်း၊ ချောတုန်းပင် ရှိသေးကြောင်း သူလည်း တစ်ခါတစ်ခါ မမျိုးအပေါ်၌ ချစ်စိတ်တွေပေါ်ခဲ့ကြောင်း ခပ်မူးမူးနှင့် ပြောပြသည်။

"မြသောင်း စကားပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း မြသောင်းလက်မှာကိုင်ပြီး သောက်နေတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကျွန်တော် သွားသတိထား မိတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးမိုးဟိန်းလည်း ဆေးပြင်းလိပ် သောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားတယ်လေ"

"ဆေးပြင်းလိပ်သောက်သူဟာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို သတိထားမယ်၊ ထူးထူးခြားခြားအိပ်ခန်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကို

တွေ့ရင်းက ဦးမိုးဟိန်းဟာ သံသယတွေပွား၊ သူ့တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တတ်တဲ့ မြသောင်းနဲ့ မမျိုးကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စကြောင့် လင်မယားချင်းကွဲကြမှ မင်းက"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် မမျိုးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်လွန်းလို့ပါ"

တင်မောင်ဝေသည် စိုးဟန်ပေါ်ပုဒ်မတပ်၍တော့ အမှုမဖွင့်လိုက်ပါ။ သို့သော် ဤသို့အောက်တန်းကျယုတ်မာပတ်စက်သော အကြံအစည် အလုပ် မျိုးနောက်နောင်မလုပ်ရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုအကြောင်းကိုလည်း ဦးမိုးဟိန်းနှင့် မမျိုးတို့အား တင်မောင်ဝေ က အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဦးမိုးဟိန်းရင်ထဲတွင် ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးဖြူဖြူစည်းလျက် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော မမျိုးကို ဦးမိုးဟိန်းသည် ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်ကြည့်သည်။

"သွားပါ ခုမှ ပြုံးပြမနေပါနဲ့ အစကတော့ မမျိုးကို အထင်သေးပြီးပြောလိုက်ဆိုလိုက် စွပ်စွဲလိုက်တာ ရစရာကိုမရှိဘူး"

"ကွာ အဲဒါ မမျိုးကို ဦးဦးက တကယ်ချစ်လို့ပါ၊ ဝန်တိုမှုကင်းတဲ့အချစ်ဆိုတာ တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်စစ်မဟုတ်ဘူးတဲ့"

ပြောရင်း ဦးမိုးဟိန်းသည် မမျိုးအနားသို့ ကပ်သွားသည်။ မမျိုးက ချက်ချင်း မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

"သွားပါ အနားမကပ်ပါနဲ့"

မှူခင်းစုံ (ဒီဇင်ဘာ ၂၀၀၃)

အဆုံး၌အချစ်သည်

လုပ်ချင်တာကို လက်ငင်းချက်ချင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တတ်သော အကျင့်ဆိုးက ဇော်သီဟ၏စိတ်ထဲတွင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ပြည်မြို့ရှိကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရာမှအပြန်တွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ခရီးသွားအတွေ့အကြုံရလိုသဖြင့် ကားမစီးဘဲ မီးရထားစီး၍ လာခဲ့သည်။ အမြန်ရထားသည် ပြည်မြို့မှနံနက်စောစော ခြောက်နာရီတွင် ထွက်သည်။ နံနက် ကိုးနာရီကျော်ကျော်တွင် လက်ပံတန်းမြို့သို့ ရောက်သည်။ ထိုမြို့၌ မီးရထားသည်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် ရပ်နားမည် ဖြစ်သည်။

ခရီးသည်အချို့ နံနက်စာ စားကြသော်လည်း ဇော်သီဟသည်ထမင်းမဆာသေးသဖြင့် ရထားပေါ်မှာပင် ဈေးသည်ဆီက ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာယူသောက်သည်။ ကော်ဖီသောက်နေစဉ် ဇော်သီဟ ကော်ဖီသောက်နေစဉ် . . .

မိန်းကလေးတစ်သိုက်သည် ဇော်သီဟရှိသော တွဲဆီသို့ရောက်လာကြသည်။ အားလုံး လေးယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မှအပ ကျန်မိန်းကလေးများသည် ခရီးဆောင်အိတ်များ ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့သည် တွဲပေါ်သို့ မတက်ကြသေးဘဲ ရထားနား၌ရပ်ကာ စကားပြောနေကြသည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် စကားပြောသံနှင့် ရယ်မောသံတို့သည် စီစီညံလျက်ရှိသည်။

''သူသူ. . . တို့သွားမယ်နော်၊ သီတင်းကျွတ်မှ တို့တစ်ခါလာဦးမယ်၊ ဟုတ်လား''

မီးရထား ဥသြတစ်ချက်ဆွဲအပြီး တစ်ယောက်က သူသူဆိုသူမိန်းကလေးကို အော်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူသူသည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍ ခေါင်းးညိတ်လိုက်သည်ကို ဇော်သီဟသည် တွဲပေါ်မှ မြင်လိုက်ရသည်။ သူသူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးကို ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇော်သီဟ စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုပြုံးပြ လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသူ့အပြုံးသည် ဇော်သီဟရင်ထဲသို့ စူးခနဲ တိုးဝင်လာသည်။ သို့သော် ပူလောင်နာကျင်ခြင်းမရှိ၊ အေးမြသာယာ၍သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်သီဟသည် သူသူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် သိမ်းကျုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ''ဟုတ်တယ် သူဟာ အလှဆုံးပဲ''ဟု ဇော်သီဟ စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဇုပ်ချင်တာကို ချက်ချင်းဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တတ်သော သူ့အကျင့်ဆိုးသည် ဇော်သီဟရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ဝုန်းဆန်သွားသည်။ မီးရထားက ဒုတိယအကြိမ် ဥသြဆွဲ လိုက်သည်။ ခဏနေလျှင် မီးရထားထွက်တော့မည်။ သူသူ၏ သူငယ်ချင်း တွေ တွဲပေါ်သို့ တက်လာကြသည်ကို မြင်ရသည်။ တွဲနားမှ လူသွားစင်္ကြံပေါ် တွင် သူသူတစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက်။

ဇော်သီဟသည် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ ပစ္စည်းတင်စင်ပေါ်မှ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူသည်။ ထို့နောက် တွဲထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်လာသည်။ မီးရထားသည် တတိယအကြိမ် ဥသြဆွဲရင်း စထွက်သည်။ ဇော်သီဟ ရထားပေါ်မှခုန်ချလိုက်စဉ်တွင် ရထားသည် အနည်းငယ်အရှိန်ရနေပြီ။

♛ ♛ ♛

''မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းလို့ ရထားပေါ်ကတောင်ခုန်ဆင်းနေခဲ့ရတယ်လို့၊ အံ့သြပါ့ကွာ၊ ဇော်သီဟဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းကတော့ ခက်ပါပဲ''

''အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် သူသူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မရရအောင်ယူချင်တယ်၊ မရလို့မဖြစ်ဘူး''

"နေပါဦး၊ မင်း အခုကျောင်းတက်တုန်း မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စကို ကျောင်းပြီးမှ လုပ်ပါလားကွာ"

"အို . . . ခင်ဗျားကလည်း တလွဲတွေးနေပြန်ပြီ၊ သူသူ့ကို ရချင်တယ်ဆိုတာက ကျွန်တော်နဲ့သူသူ ရည်းစားဖြစ်ချင်တာကိုပြောတာပါ ကဲ ပါ ကျွန်တော် စုံစမ်းခိုင်းတဲ့ သူသူ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး"

လက်ပံတန်းမြို့အနီး သရက်တောရွာမှ လူပျိုကြီး ကိုမြင့်လွင်၏ အိမ်တွင်ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်လွင်မှာ တစ်ချိန်တစ်ခါက ဇော်သီဟတို့နေအိမ်တွင် ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ မျက်လုံးမကောင်းသဖြင့် ကားမမောင်းတော့ဘဲ သူ့ရွာသူ ပြန်နားနေခဲ့သည်။ ယခု ဇော်သီဟသည် သူသူ့ကြောင့် လက်ပံတန်းတွင် ဆင်းနေခဲ့ရာမှ သရက်တောရွာသို့ ရောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။

"ပြီးတော့ . . ခုလောက် အလောသုံးဆယ်ဖြစ်ရအောင် မင်းမှာ လည်း ရည်းစားတွေ တောင်လိုပုံလို့ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့အိမ်မှာ ကား မောင်းကတည်းက မင်းအကြောင်းကို ငါ သိနေတာပဲ"

ကိုမြင့်လွင်က ဇော်သီဟအဖြစ်ကြောင့် စောဒက တက်လိုက် သည်။ထို့ကြောင့် ဇော်သီဟသည် အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးသည်။

"ဒါပေမယ့် အားလုံးထဲမှာ သူက အလှဆုံးဗျ"

"ဟောဗျာ"

"ကဲပါဗျာ. . . စကားရှည်မနေပါနဲ့၊ သူသူ့အကြောင်း မြန်မြန်ပြော စမ်းပါ"

ဇော်သီဟက ကပ်၍ လောဆော်လိုက်မှ ကိုမြင့်လွင်သည် သူသူ နှင့်ပတ်သက်၍ သူစုံစမ်းခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။ ဇော်သီဟသည် နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးသည်။ စိတ်တွင်းရှိ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြံအစည်မှ ဖြစ်တည်ပေါ်ပေါက်လာ သောအပြုံးဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲသလောက် အသိရခက်သော အပြုံး

ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်လွင်ကမူ သူသူ့အကြောင်းအပြင် သူသူ ချောပုံလှပုံတို့ကို ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေသည်။

♛ ♛ ♛

၁၄

သီတင်းကျွတ်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေး ရန် လူကြီးမိဘတွေက စီစဉ်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်သို့လည်း သူသူနှင့်တွေ့ရန် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည်။ ဒါတောင် ကိုမောင်က သူသူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရန် အတင်းပူဆာနေသည်။ ညနေခင်း အချိန် သူနှင့် တွေ့ရန် ဒေါင်းအုပ်ကျချောင်းနားသို့ လာခဲ့ပါတဲ့။ တစ်နေ့ ကိုမောင် အိမ်သို့ ရောက်လာခိုက် သူသူ့ကို တိုးတိုးလေး ပြောသွားသည်။

"ကဲလိုက်တဲ့ လူကြီး"ဟု သူသူ သူ့နှုတ်မှ တိုးတိုးရေရွတ်မိ သည်။ လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးပြီ။ သူသူ

သည့် လက်ပံတန်းမြို့ မြို့မရပ်ကွက်ထဲမှ သူတို့အိမ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထားသော ရွှေဆိုင်ထဲမှ ထလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အိမ်မကြီးဆီသို့

"မေမေရေ မေမေ"

ဟု နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းလှမ်းခေါ်သည်။ ထိုစဉ် ရွှေဆိုင်၏ဘေးတစ်ဖက်ရှိ ပန်းတိမ်ဖိုခန်းထဲမှ . . .

"ဘာလဲ သမီး၊ မင်းမေမေ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေတယ်"

ဟု ဖခင် ဦးသောင်းညွန့်၏ လှမ်းမေးသံကို ကြားရသည်။

"သြော် အပြင်ခဏသွားစရာရှိလို့ ဖေဖေ၊ ဆိုင်မှာ လာထိုင်ပါဦး"

ဟု ပြန်ဖြေကာ သူသူသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်တွင်းရောက်သော် သူသူ၏ အမေ ဒေါ်မေရင်သည် အိမ်ပေါ် ထပ်၌အိပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စာရေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသူက

"ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ မေမေ"

"ညည်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာရေးနေတာ၊ အဲ. . . ညည်းလာ တာနဲ့အတော်ပဲ၊ လက်ပံတန်းမြို့ မြို့မရပ်နေ မီးရထားရုံပိုင်ကြီး ဦးတင်ဘို၊ ဒေါ်နွဲ့ရွှေတို့၏သား တင်မောင်မောင်နှင့်လို့ မေမေရေး ထားတယ်၊ တင်မောင်မောင်က ကိုတင်ဘို့ အရင်မိန်းမစောစောနဲ့ရတာ ဆိုတော့ ဒီလိုရေးလို့ ရမလား၊ ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးရေးက တင်မောင်မောင့် ရာထူးကဘာလဲ"

ဒေါ်မေရင်၏ အဖြစ်ကြောင့် သူသူက ရယ်သည်။

"အမလေး မေမေရယ်. . . မင်္ဂလာဆောင်ဖို့က တစ်လကျော် ကျော်တောင် လိုသေးတာပဲ၊ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဖိတ်စာကို ဘယ်လို အစီအစဉ်ကျအောင် ရေးရမယ်ဆိုတာ သူသူ မသိဘူး မေမေ၊ ဖေဖေ့သာ မေးကြည့်ပေတော့"

သူသူသည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အားလုံးသည် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အဖြစ်သည်းနေကြသည်ဟု သူသူ တွေးကြည့်လိုက်သည်။ မေမေသည် သုံးလေးရက်အတွင်း ရိုက်ပြီးရမည့် ဖိတ်စာကို တစ်လကျော် ကြို၍ရေးနေသည်။ နောက်တစ်လကျော်အကြာ သီတင်းကျွတ်ချိန်တွင် လက်ထပ်ရတော့မည့် ချစ်သူ ဇနီးလောင်းကို ကိုမောင်က နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရန်ချိန်းနေသည်။ မေမေကလည်းသည်။ ကိုမောင်ကလည်း ကဲသည်ဟု တွေးမိလိုက်ရင်း သူသူသည် အလှပြင်ရင်းက မှန်ထဲသို့ မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ "လူကဲကြီး . . . ကိုမောင်"ဟု နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

♛ ♛ ♛

"လွှတ်ပါဦး ကိုမောင်ရယ်၊ ကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်"

သို့သော် တင်မောင်မောင်က မလွှတ်။ သူသူ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို တင်းကျပ်သည်ထက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။

"ပြောပါဦး ကိုမောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"မသိဘူး မိသူရယ် . . . ကိုမောင်တော့ မိသူကို အိမ်ထောင်ပြန်မပို့ချင်တော့ဘူး၊ ခုလိုပဲ ဖက်ထားပြီး တစ်နေရာ ခေါ်သွားလိုက်ချင်တယ်"

"ဟောတော့ . . "

သူသူသည် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် လျှာတစ်လစ်ဖြစ်သွားသည်။ ကြည်လဲ့လဲ့မျက်လုံးကလေးများလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ တင်မောင်မောင်က သူသူ့ ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ ခေါင်းမှေးတင်ထားသည်။

"တကယ်ပြောတာ မိသူ၊ ဒီနေ့ ကိုမောင့် စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ၊ ဘာကို စိုးရိမ်နေမှန်းလည်း မသိဘူး"

"သိပ်စိုးရိမ်နေရင်လည်း . . . သီတင်းကျွတ်အောင် အိမ်က ပြက္ခဒိန်ကြီးကို ဆွဲလှန်လိုက်မယ်လေ"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး မိသူ၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကိုမောင် မိသူနဲ့ ခွဲရမှာ ကြောက်နေတာ"

သူသူက ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရောင်ပျောက်သွားပြီး ကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့လဲ့သာကျန်ခဲ့သည်။ မကြာမီ မိုးချုပ်တော့မည်။

"ကဲပါ ကိုမောင်ရယ် . . . မိုးချုပ်တော့မယ် ပြန်ကြရအောင်"

ဟု ပြောကာ သူသူက တင်မောင်မောင့် ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာလိုက်သည်။ ကြီးသူနှင့် ငယ်သူ ကိုယ်ကခွဲ့ရ ပိုရတယ်မရှိဘူး။ သူကပဲ ကဲနေပိုနေတယ်ဟု သူသူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ထိုအခါမှ တင်မောင်မောင်လည်း ထသည်။ တင်မောင်မောင်နှင့် သူသူသည် တစ်ယောက်ပခုံးကို တစ်ယောက်ဖက်လျှက် တံတားဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ တံတားရောက်လျှင် တောင်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ လက်ပံတန်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရမည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တံတားနားသို့ ရောက်ချိန်တွင် မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားပြီ။

နှစ်ယောက်သား လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်ကာ ချုံပုတ် တစ်ခုဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် တင်မောင်မောင်၏ ညာဘက်ရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုဘေးမှ လူနှစ်ယောက် ရိုပ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည်ကို တင်မောင်မောင်မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် မြင်ရခိုက်ဆောဲပင် လူတစ်ယောက် က လက်တွင်းမှတုတ်ဖြင့် တင်မောင်မောင့် ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

"အား"

ဟု တင်မောင်မောင် အော်လိုက်စဉ် ထိုသူက တင်မောင်မောင် ခေါင်းကို တုတ်ဖြင့် နှစ်ချက်တိတိ ဆက်၍ ရိုက်လိုက်သည်။ တင်မောင်

မောင်သည် နေရာတွင်ပင် ခွေလဲကျသွားသည်။

"ပြီးပြီလားဟေ့"

တုတ်ကိုင်သူက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူသူသည် ကျန်လူတစ်ယောက်၏လက်တွင် ခွေလဲကျလျက်ရှိသည်။

"ပြီးပါပြီ ငါ့မေ့ဆေးမိရင် တစ်စက္ကန့်မကြာပါဘူး၊ လောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားရမယ်"

"ကဲ . . ဒါဖြင့်လာ၊ သူ့ကို ပွေ့ချီခဲ့၊ ဒီကောင့်ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့မယ်"

လူနှစ်ယောက်သည် သူသူ့ကို တစ်ယောက်က ပွေ့ချီလျက် တံတားနှင့် မနီးမဝေးရှိ ဂျစ်ကားတစ်စီးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြသည်။ လောကကြီးသည် မှောင်အစတိကျလျက်ရှိသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ကားမီးမဖွင့်ဘဲ အမှောင်တွင်းသို့ တိုးဝင်မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

♛ ♛ ♛

နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မူးဝေနေသောဝေဒနာကို သိလိုက်သည်။ သို့သော် ပြည့်စုံသော အသိတရားမဟုတ်သေး။ တစ်ခုခုကို သိလိုက်သလို ဖြစ်လိုက်၊ မေ့သွားလိုက် ပြီးတော့ ပိတ်လှောင်နေသော နေရာတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျရောက်သွားလိုက်နှင့် လုံးလည်လိုက်နေသည်။ သို့သော် ခဏကြာသောအခါ သူ့မျက်ခွံတွေလေးလံနေကြောင်း သေသေချာချာသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသူသည် မျက်လုံးများကိုကြိုးစား၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

ဇော်သီဟသည် ခြေရင်းဘက် ခြင်ထောင်တိုင်တစ်ခုကို မှီလျက် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူသူက သူမသိသော ဇော်သီဟကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် အထိတ်တလန့်ကြည့်ကာ အိပ်နေရာမှ လူးလဲထသည်။

"အို . . . အို . . . ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်သီဟပါ"

ဇော်သီဟက အေးဆေးစွာ စပြောသည်။ သူသူသည် ဇော်သီဟ

ကို ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသေးသည်။ ကြောက်လန့်မှုနှင့်အတူ ရင်ထဲတွင် တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိသည်။

"အဖေက ဦးသိန်းဇော်၊ အမေက ဒေါ်သန္တာပါ၊ ဖေဖေက ဌာန တစ်ခုမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက်ပါ၊ နေတာက ရန်ကုန်မြို့ ကျောက် ကုန်းမှာနေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ၊ ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို ဒီလောက်ပြောနေရတာလဲ ဆိုတော့ အကြောင်းရှိလို့ပါ"

သူသူသည် ဇော်သီဟာ စကားကို ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ နားထောင်နေရသည်။ ဇော်သီဟာသည် သူသူ့ကို အမှတ်မထင် ဘူတာရုံတွင် တွေ့ခဲ့ပုံမှအစ လူမိုက်ငှား၍ သူသူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ကာ လက်ပံတန်းမြို့နှင့် ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးသော ရွာကြီးတစ်ရွာနှင့် မနီးမဝေးက ဘန်ဂလိုတစ်ခုသို့ ရောက်နေပုံအဆုံး တစ်လုံးမကျန်ပြောပြနေသည်။

"ဒါဖြင့် . . . ဒါဖြင့် . . . ရှင် . . . ကျွန်မကို . . . ကျွန်မကို"

ဇော်သီဟာက ခေါင်းညိတ်သည်။

"အဲဒါကို ပြောမလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝအခြေအနေ ကျွန်တော့် အဆင့်အတန်းကိုမှ မထောက်ဘဲ၊ ဒီလိုအောက်တန်းကျပြီး ရာဇဝတ်မှု မကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ကျူးလွန်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ ခင်ဗျားသိသလား၊ ကျွန်တော် သူသူဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကို ချစ်လွန်းလို့"

"ရှင် . . ."

သူသူ အံ့ဩနေစဉ် ဇော်သီဟာသည် သူ၏စရိုက်ဆိုးတစ်ခုကို ရှင်းပြသည်။ သာမန်လုပ်ချင်သော အလုပ်ကိုပင် တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ယခုကြုံရသည်မှာ နှလုံးသားကိစ္စမို့ သူသူ့ကို မရအရခေါ်လာခဲ့ကြောင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြသည်။ ထိုအခါတွင် သူသူသည် ဇော်သီဟာကို စူးစမ်းသောဟန် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ကြောက်စိတ်တို့ အနည်းငယ်ပြေသွားသော်လည်း ဒေါသစိတ်တို့က ချက်ချင်းဖြစ်

ခေါ်လာသည်။

"နေစမ်းပါဦး ရှင်က၊ ဒီလိုလုပ်ပြီး ခေါ်လာတိုင်း ကျွန်မက ရှင့်ကို ပြန်ချစ်မှာလား"

ဇော်သီဟာက ပြုံးသည်။

"အင်းလေ . . . ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အခွင့်အရေး တွေရှိပါတယ်၊ ခု ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မချစ်သေးရင်နေပါ၊ ကျွန်တော်က တော့ ခင်ဗျားပြန်ချစ်တဲ့ အချိန်အထိ ခင်ဗျားအချစ်ကိုစောင့်ပြီး အရယူရ မှာပဲ"

"ရှင် . . ."

"ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခု နားထောင်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အချစ်ကို ခင်ဗျားသဘောမတူဘဲ မတရားလုမယူပါဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်ချစ် တဲ့အထိ ဖွဲ့ရှိရှိနဲ့ စောင့်ယူမှာပါ ထွက်ပြေးဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့နော် ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့် လူသုံးယောက်တောင်ရှိတယ်"

သူသူသည် ခုမှ ဇာတ်စုံကို သိရသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပြန်ဖြစ်လာ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ရ ည်နည်း။ မိန်းကလေးစိတ်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်ထက် လွတ် မြောက်ကြောင်းကို မဖြစ်မနေလုပ်ဆောင်ရမည်ဟု သူသူဆုံးဖြတ်သည်။ ဇော်သီဟ ပြောသလို သူ့အချစ်ကို မတရားမယူပါဘူးဆိုသည့်စကားသာ မှန်ဖြစ် ပါစေဟု သူသူ ဆုတောင်းမိသည်။

♛ ♛ ♛

မနက်လင်းသောအခါ သူသူသည် ဖျားနာနေမကောင်းဖြစ်တော့သည်။

"သူသူ ဖျားနေပြီ"

ဟု ဇော်သီဟက စိုးရိမ်သံဖြင့်ပြောကာ သူသူ့နဖူးကို လာစမ်းသည်။ သူသူက ဇော်သီဟလက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ

"ခဏ သူသူ"

ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဇော်သီဟ လက်ဆွဲခြင်းတစ်ခုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

"ခြင်းထဲမှာ အဖျားပျောက်ဆေးပါတယ်၊ ကော်ဖီနဲ့ စားစရာတွေလည်း ပါတယ်၊ ဆေးသောက်ပြီး အစာစားလိုက်ပါ သူသူ၊ ကျွန်တော် အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်ရှိနေရင် သူသူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲနေမှာကြောက်လို့"

ဟု စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ဖြတ်ကာ ဇော်သီဟသည်

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဟုတ်သည်။ မနေ့က နေ့လည်မှ ယနေ့နံနက်ထိ သူသူ့ဗိုက်ထဲတွင် ဘာအစာမှမရှိသေး။ သူ အလွန်အမင်း ဆာနေသည်။ ရင်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာတွေကို နောက်မှ ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကော်ဖီသောက်၍ မုန့်စားသည်။ အဖျားကျ ဆေးလည်း ယူသောက်သည်။

သူ့အပြောသာအမှန်ဆိုလျှင် ဇော်သီဟသည် မိကောင်းဖခင်သား သမီးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချစ်လွန်းသဖြင့် ဤသို့သော အလုပ်ကို လုပ်ရပါသည်ဟု ဝန်ခံထားသည်။ ဒါပေမယ့် မိကောင်း ဖခင်သားသမီး တစ်ယောက်က ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ရမလား။ သူသူသည် တွေးရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ ထိုစဉ် . .

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ပြန်ချစ်တဲ့အချိန်ထိစောင့်ပြီး၊ ခင်ဗျား အချစ်ကို အရယူမှာပဲ"

ဆိုသည့် ဇော်သီဟ စကားသံတို့က တစ်ဆက်တည်း ကြားလာသည်။

သို့ဆိုလျှင် သူသူ့အနေဖြင့် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ပြေးရန်သာရှိသည်။ သို့မဟုတ် ဖေဖေနှင့်ကိုမောင်တို့ အချိန်မီလိုက်လာပြီး သူ့ကိုကယ်တင်ချိန်ကို စောင့်ရမည်။ ထိုနှစ်နည်းတွင် တစ်နည်းမှ ဖြစ်မလာရင်ကောဟု သူသူဆက်တွေးသည်။ ထိုအခါ သူသူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူသူ့ကို အခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ နောက်ဖေးသွားလိုလျှင် လူတစ်ယောက်က ဘန်ဂလိုအောက်ထပ်သို့ ပို့ပေးသည်။ ရေချိုးရန် အခန်းထဲတွင် ရေစည်ပိုင်းတစ်လုံး ချထားပေးသည်။ လဲရန်အဝတ်အစား အပိုများလည်း ပေးထားသည်။ နေ့စဉ် ထမင်းဟင်းကိုမူ ကိုမြင့်လွင်ဆိုသူက

သူသူ့အတွက် လာပေးသည်။ ကိုမြင့်လွင်သည် သူသူကမမေးဘဲ သူသည် လက်ပံတန်းမြို့ နားမှ သရက်တောရွာသားဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူသူ့ မိတ်ဆွေ ကိုလည်း သိကြောင်းပြောပြသည်။

“ဇော်သီဟဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီး ဆိုတာ၊ အမှန် ကျုပ်ဟာ ဇော်သီဟ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူတို့အိမ်မှာ ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်လာတာပါ”

“သူဟာ သူတကယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ဒီလိုပဲ တဇောက် ကန်း လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ရင်းစေတနာကတော့ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ကလေးပါ”

ကိုမြင့်လွင်သဘောက ဇော်သီဟဘက်သို့ ခပ်ပါပါဖြစ်သည်။ ဇော်သီဟကလည်း

“ခုတော့ . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့အရှက် ဖျက်ဆီးပြီး ရာဇဝတ်မှုမကင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အံ့သြရင်း ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ သူသူ့အပေါ် ချစ်စိတ်တွေ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဆိုတာ သိရတော့ ကျွန်တော် မအံ့သြပြန်ဘူး သူသူ”

သူသူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်မှာတော့ သူသူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်လာ မှာပါ၊ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာတဲ့”

သူသူက မဲ့ပြုံးပြုံးပြန်သည်။ ဒီယုံမြင်လို့ ဒီချုထွင်တဲ့စကား ပြောမှာပေါ့ဟု သူသူ နားလည်သည်။ ပြောသောလေသံက ပျော့ပျောင်း ချိုသာနေသော်လည်း ဇော်သီဟအသည်းမှာ များစွာမာကြောင်း သူသူသည် လက်တွေ့တွင် တွေ့ရသည်။

“မချစ်နိုင်ပါ သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပါ”ဟု သူသူက ဇော်သီဟာကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောသော်လည်း ဇော်သီဟသည် မတုန်မလှုပ်ဘဲသာ နေ

သည်။နောက်ဆုံးတော့ သူသူက “ကျွန်မအချစ်ကို ကျွန်မသေမှရမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ၌လည်း ဇော်သီဟသည် သူသူ့ကို ချစ်ရည်ရွှန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသူသည် သက်ပြင်းပြင်းပြင်းတစ် ချက်ကို ဟင်းခနဲ ဆွဲချသည်။ ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းမြီးခြုံကာ အိပ်နေလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော ဇော်သီဟထံမှ ရယ်သံ အချို့ကို ကြားရသည်။

❀ ❀ ❀

အိပ်ခန်းထဲရှိ ရေစည်ပိုင်းအဖုံးတွင် တင်ထားသောကြေးဖလား ကြီးကို မြင်လိုက်ရမှ သူသူသည် အကြံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲရလိုက်သည်။ လားကြီးမှာ ရှေးခေတ်သုံး ကြေးဖလားထူထူကြီးဖြစ်သည်။ သူသူသည် ခေချိုးစဉ်က ၎င်းကြေးဖလားကြီး၏ အလေးချိန်မှာ တစ်ပိဿာနီးနီးရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

အချိန်က နေ့လယ်ခင်းအချိန် ကိုမြင့်လွင်နှင့် အခြားအစော နှစ်ယောက်တို့သည် ယခုအချိန်၌ မနက်စာစားပြီး တစ်ရေး တစ်မေ အိပ်နေကြမည်ဟု သူသူသိသည်။ သို့သော် ဇော်သီဟသည် ကိုမြင့်လွ ကိုယ်စား သူသူ့အတွက် မနက်စာလာပို့ရင်း အချိန်အတန်ကြာအောင်ထ စကားထိုင် ပြောနေသည်။ သူသူက သူ့ကို စကားပြန်မပြော တစ်ဖ သို့မျက်နှာလွှဲ၍ နေသည်။ ဇော်သီဟသည် ထုံးစံအတိုင်း သူသူ့ကိ မျက်နှာမူလျက် ခုတင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ အခန်းဟော်ခါးမှာ ဇော်သီ ဝင်လာစဉ်ကအတိုင်း ခပ်ဟဟ ဖွင့်လျက်ရှိသည်။

ယတိပြတ်လုပ်ရမည်။ လုပ်ပြီးလျှင် သည်တော့မှ လက်ပံတန် မြို့ အရောက် ခြေကုန်သုတ်ပြေးရမည်။ သူသူက ဤသို့အားတင် ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်သေးဘူးလားဟင်"

ဟု မကြာခဏ ဇော်သီဟက မေးသည်။

"ဟင်း ဟင်း"

သူသူက တမင်ဟန်ဆောင်၍ ရယ်သည်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ သလို ချစ်လွန်းလို့ပဲ တစ်ချိန်မှာ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာသိရဲ့နဲ့ ဒီအလုပ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်ခဲ့တာပေါ့"

"ဟင် ဟင် ဒါဖြင့် ရှင်က အချစ်သူရဲကောင်းကြီးပေါ့"

"ဒီထက် ပိုတယ်လို့ သူသူသိထားပါ"

သဘောကျသွားဟန် ဆက်၍ ရယ်မောရင်း သူသူသည် ကုတ ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ဇော်သီဟက သူသူ့ကို မယုံသင် မျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

"ကျွန်မ ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ရှင်ဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီး တော့ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မစော်ကားဘူးဆိုတာ ယုံတယ်လေ

း ဟင်း ရှင် စိတ်လျှော့လိုက်တဲ့အထိ ကျွန်မစိတ်ရှည်ရှည် စောင့်နေမှာ ခု ကျွန်မ မျက်နှာသစ်မလို့ပါ"

"အေးဗျာ . . . အချစ်ဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းရယူရတယ်လို့ တချို့ ပြောကြတယ်၊ သုံးနှစ်သုံးမိုးစောင့်ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ သာဓကတွေလည်း ကြားဖူးတယ်၊ တစ်ခါ အချစ်ဆိုတာ လျှပ်ပန်းလက်သလောက် ချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်၊ န်တော့် အချစ် ဖြစ်ပေါ်မှုကတော့"

ဇော်သီဟက သူ့ကို ကျောပေးကာ စကားတွေပြောနေသည်။ သူသည် ကြေးဖလားဖြင့် ရေခပ်ကာ မျက်နှာသစ်ရင်း ဇော်သီဟ က်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ ဇော်သီဟနောက်သို့ ခပ်ဖြည်း ည်း လျှောက်လာသည်။ ဇော်သီဟအနားသို့ ရောက်လာသည်။

"ဘယ်လို အကြောင်းပဲပြောပြော နောက်ဆုံးတော့ သူသူ့ကို န်တော်ချစ်တဲ့အကြောင်းပဲ ရောက်သွားတာပါပဲ"

"ဟုတ်လား"

သူသူက ထိုသို့မေးလိုက်သည်။ ဇော်သီဟက နောက်သို့ လှည့် ကြည့်ဘဲ "အင်း ဟုတ်တယ်"ဟု ပြောလိုက်စဉ် သူသူသည် ကိုင်ထား သာ ကြေးဖလားကြီးဖြင့် ဇော်သီဟခေါင်းကို တစ်အားရိုက်ချလိုက်သည်။

"အမလေး"ဟု အော်လိုက်ရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ဇော်သီဟ တစ်ခေါင်းလုံးကို လေးငါးချက် က်ရိုက်သည်။ သူသူ၏ နောက်ဆုံးရိုက်ချက်ကြောင့် ဇော်သီဟသည် တင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ကြေးဖလားကြီးကို ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူသည် အခန်းထဲမှ တဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာကာ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ အောက်ထပ်တွင် ယ်သူမှမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှတွေးမနေတော့ဘဲ ဘန်ဂလိုရှေ့သို့

ထွက်ကာ တွေ့ရသောလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ပြေးသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရသော တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ပြေးတက်လာစဉ်

"သူသူ သူသူ မပြေးနဲ့၊ အဲဒီဘက်ကို မပြေးနဲ့"

ဟု ဖော်သီဟာ၏ အော်ပြောသံကို ကြားရသည်။ ဖော်သီဟာ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်းသိရမှ သူသူသည် ပို၍ထိတ်လန့်သွားသည်။ "ခု တစ်ခါ ငါ့ကိုမိရင်တော့ သက်ညှာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဘဝ ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မယ်" ဟုတွေးရင်း သူသူသည် ရှေ့ဆက်၍ တအားကုန်ပြေးလာသည်။ ချုံ့နှင့် ကမူများကို ခုန်ကျော်၍ပြေးသည်။ မြက်ခင်းပြင်များကို အတင်းဖြတ်ကာ ပြေးသည်။ ပြီးနောက် ရှေ့မှတွေ့ရသော ချုံတစ်ခုပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက်သည်။

"အား . . အမလေး"

သူသူ့နှုတ်မှ ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်သည်။ သူသူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်ရစဉ်။ ထို့နောက် သူသူ့တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်မိလိုက်သည်။ သူသူသည် လုံးဝသတိမေ့သွားသည်။

♛ ♛ ♛

ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်စဉ် သူ့ခေါင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးတွေ စည်းထားသည်။ သူ၏ ညာဘက်လက်မောင်းနှင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ပတ်တီးတွေ စည်းထားကြောင်း သူသိရသည်။

သူသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်မှ အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသူသည် ထိုအသိနှင့်အတူ အိပ်ရာဘေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်"

နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံတိုးတိုး ထွက်သွားသည်။ ဖော်သီဟာသည် ခုတင်ဘေးရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲအိပ်လျှက်ရှိသည်။ သူ့တစ်ခေါင်းလုံးမှာလည်း ပတ်တီးတွေစည်းထားသည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ညလုံး ဖော်သီဟာသည် သူနှင့်အတူ ရှိနေခြင်းအတွက် သူသူသည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ရှုစမ်းသည်။ သို့သော် သူသည် ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူသူ သက်ပြင်းချ၍ ရှိုက်လိုက်သည်။

"သူ ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သစ္စာမဖောက်ပါလား"

ထိုသို့ ပထမဆုံးစ၍ သိလိုက်သည်။ "သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ငါ့ကို သူ ပြန်မိတယ်၊ သူ့လက်ဖွဲ့ကို ငါ ပြန်ရောက် လာတယ်၊ ဒါနဲ့တောင် ငါ့ကို မကျူးလွန် မစော်ကားဘူး ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ချစ်တာသက်သက်လား"

"အို"

သူသူ့ နှုတ်ဖျားမှ အသံထွက်သွားသည်။ ဘာကြောင့် ဘယ် အကြောင်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သူ့အလိုကို လိုက်လျောစရာမလိုဟု သူသူက လွတ် သွားသောစိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ သို့သော် ယောင်ယမ်း၍ပင် ခေါင်းခါ လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော ဇော်သီဟကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။

"အင်း . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူဟာ သနားစရာတော့ကောင်းပါ တယ်"

သူသူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်။ ထို့ နောက် သူသူသည် သူ့အဖြစ်ကို အရှည်ကြီးဆက်၍ စဉ်းစားပြန်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားရာမှ ပြန်လွတ်လာခဲ့သော် မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး လက်ပံတန်းတစ်မြို့လုံးက မည်သို့ထင်မြင် ပြောကြား ကြမည်နည်း။ ထို့အပြင် အဓိကကျသော ချစ်သူကိုမောင်ကရော သူ့အပေါ်သံသယ ကင်းစွာ ယုံကြည်မည်လား။ နောက်တော့ ခွင့်လွှတ် ကြည်ဖြူမည်လား။

သူသူသည် ရှေ့တူရှုကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း တွေးနေသည်။ "အို ဘယ်လိုပဲ ထင်ကြထင်ကြ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ကိုမောင်က လက်မခံရင်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေလိုက်ရုံပေါ့"ဟု သူသူ သည်တစ်ခါတော့ နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်

ငြိမ်သက် နေသော ဇော်သီဟသည် လွန့်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . . ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"ဪ . . . သူသူ နိုးနေပြီကိုး"

သူသူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ဇော်သီဟက ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်"

"အင်း နိုးနိုးချင်း သူသူ့ကို ဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ သူသူ ချောက်ထဲကို လိမ့်ကျလို့ ဒီနားမှာရှိတဲ့ ကန်သာကြီးရွာက ကျန်းမာရေးမှူးကို ခေါ်ရတယ်လေ၊ သူ့ ဆေးကုသမှုကို ခံရတော့ သူသူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖြစ်တွေကိုလည်း ပြောရတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး တော့ ရွာကလူနှစ် ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး လက်ပံတန်းကို လွှတ်လိုက်ရတယ်"

"လက်ပံတန်းကို လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ . . ."

"ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူသူ့ကိုလာခေါ်ကြဖို့ အကြောင်းကြားခိုင်း တာလေ၊ သူသူ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်လက် လျှော့လိုက်ပါပြီ သူသူရယ် . . . အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရပါဘူး"

သူသူ့ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဒီအပြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ကျိန်းသေထောင်ကျမှာပါ၊ သူသူ သိဖို့ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တာက အဲဒီ လုပ်ယူလို့မရတဲ့ ဖန်းတီး ယူလို့ မရတဲ့ သူသူ့ဆီက အချစ်ကိုတော့ ရနိုးဖြစ်နိုးနဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်နေမယ် ဆိုတာပါပဲ"

သူသူသည် ဘာစကားမှမပြောနိုင်။ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့်သာ ဇော်သီဟကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ အဖမ်းခံရပြီး ကျိန်းသေ ထောင်ကျမှာပါလားဟူသော အသိက သူသူ့ရင်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင် သွားသည်။ ဇော်သီဟကို ပြစ်ဒဏ်မကျစေလိုသော ဆန္ဒသည်လည်း သူသူ့ စိတ်ထဲ၌ ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

"ပြောသာ ပြောရတယ်ဗျာ. . . ကျွန်တော့်အပြစ်နဲ့ သူသူ့အချစ်ဟာ မထိုက်တန်ပါဘူး၊ အပြစ်လုပ်သူဟာ အပြစ်ဒဏ်ကိုသာ ခံသင့်ပါတယ် မဟုတ်ဘူးလား သူသူ"

"သူသူသည် ယောင်ယမ်းကာ ခေါင်းကိုခါလိုက်မိလေသလား။ သူ့ကိုယ်သူ မသိလိုက်၊ စိတ်ထဲ၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ သူသည် သည့်အတိုင်း လက်ပံတန်းသို့ပြန်သွားကာ ဇော်သီဟသည်လည်း သည်နေရာမှ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ခွာသွားစေလိုသည်၊ ထိုဆန္ဒသည် ထိုခဏ၌ သူသူ့ရင်ထဲ၌ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ်လည်း ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ပြည့်လျှံတင်းကျပ် လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် သူသူ့နှုတ်မှ. . .

"ကိုဇော်သီဟ"

ဟု လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

ဇော်သီဟသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့လိုက်ကာ သူသူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

"ပြောပါ သူသူ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"သူတို့တတွေ လက်ပံတန်းက ဒီကိုရောက်မလာခင်၊ ကိုဇော်သီဟ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ပြေးပါလားဟင်"

"ဘာပြောတယ်"

သူသူသည် ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ဇော်သီဟက အံ့ဩလွန်းသော မျက်လုံး၊ နားလည်ရခက်သော အကြည့်ဖြင့် သူသူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော် ထွက်ပြေးရမယ် ဟုတ်လား သူသူ၊ ခုလို သူသူ့ရဲ့ ခွင့်လွှတ်စကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် သိမ်ဝမ်းသာသွားပြီ သူသူ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ထွက်မပြေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ထွက်မပြေးတာဟာ မလွတ်မှန်းသိလို့ ထွက်မပြေးတာမဟုတ်ဘူး သူသူ"

"မဟုတ်ဘူးလေ"

"ဟုတ်တယ် သူသူ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူသူ နစ်နာချက်တွေအတွက် ကျွန်တော် အပြည့်အဝ ပေးဆပ်သင့်တယ်၊ ကျွန်တော့် ဘဝနဲ့ [illegible]ပြီးတော့ကို ပေးဆပ်သင့်တယ်၊ ပေးဆပ်ရမယ်"

"ဩော်. . ."

"ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လုံးဝထွက်မပြေးဘူး သူသူ"

ထိုသို့ ပြောပြီး ဇော်သီဟသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာထသည်။ [illegible]သူမှာ ဇော်သီဟကို မကြည့်မိအောင် ခေါင်းငုံ့ထားသော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်တို့သည် ဇဝေဇဝါ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆန္ဒသည် ဇော်သီဟကို အပြစ်မှ လွတ်စေလိုသော အကြောင်းတစ်ခုတည်းနှင့် [illegible]မသွား အခြားခံစားချက်များလည်း ရောထွေးဝင်ရောက်လာသည်။ [illegible]အပေါ် သနားစိတ်ဖြစ်မိသည်ကိုတော့ သူသူသည် သူ့ကိုယ်သူ [illegible]ကွဲပြားပြားသိနေ သည်။

"ညနေပိုင်း သွားအကြောင်းကြားရတာဆိုတော့ မနက်စောစော[illegible]တော့ သူတို့ရောက်လာကြမှာပါ၊ မိုးလင်းဖို့ အချိန်နည်းနည်းလိုပါသေးတယ်၊ အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး သူသူ၊ ညဦးပိုင်းက သူသူ [illegible]စ်ခုခုများ ဖြစ်မလားဆိုပြီး ကျွန်တော် စောင့်အိပ်နေတာပါ၊ ကျွန်တော် [illegible]သွားမယ်"

ဇော်သီဟ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို သူသူက [illegible]ကြည့်နေမိသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူသူသည် သူ့ထံ၌ တအုံနွေးနွေး[illegible]နေသော ခံစားချက်များကို ဆက်မတွေးရဲဘဲ ခေါင်းထဲမှ အတင်းခါ[illegible]ပစ်မိသည်။ ပွင့်အန်မိမည်စိုးသဖြင့် ရင်ထဲသို့ အတင်းမြိုချသည်။ [illegible]တော့ အိပ်ပျော်နိုင်အောင် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

♛ ♛ ♛

ပြာလဲ့လဲ့အလင်းရောင်တန်းများ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြပြီ။ ဇော်သီဟက အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ဖို့ မှာခဲ့သော်လည်း သူသူသည် ယခုအချိန်အထိ တစ်ရေးမှ အိပ်မပျော်သေး အမျှင်တန်း နေသော ခံစားချက်တို့သည် ဝေဝါးနေပေမယ့် သူသူ့ကို ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်နေသည်။ ယခု အချိန်၌ ဇော်သီဟနှင့် သူသူသည် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားယုံသာရှိသည်။ အစကတည်းကလည်း မသက်ဆိုင်သလို ယခုလည်း ဘာမှပတ်သက် သက်ဆိုင်နေစရာ အကြောင်းမရှိ။ သူသူသည် သူမဘဝကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနဲဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သော ဇော်သီဟအပေါ်၌ ခံပြင်းနာကျည်းနေရာ မည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့မဖြစ် သူသူသည် ထိုအဖြစ်ကို သူ့ ကိုယ်သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

"သူသူ နိုးပြီလား"

ဇော်သီဟအသံကြောင့် သူသူသည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဇော်သီဟသည် ဆွဲလာသော ခြင်းတောင်းကို အိပ်ယာဘေးရှိ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ချသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။ ပူပူနွေးနွေးရှိသော ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ထောပတ်သုတ်ပေးသည်။ ပြီးနောက် အားလုံးကို

ထင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့်ထည့်ကာ သူ့ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

ဇော်သီဟာ၏ အပြုအမူကို သူသူစိတ်မှ နားလည်နေသော်လည်း နားမလည်ဝံ့အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူသူ့အပေါ် ဘာကြောင့် ဤမျှ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံနေရသနည်း သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများထဲ၌ ကြင်နာ ဟန်၊ ကရုဏာသက်ဟန် ပြီးတော့ အချစ်၏အငွေ့အသက်များ ပါဝင်နေ သလား။

"အို"

တွေးရင်း သူသူ့နှုတ်မှ ယောင်ယမ်းကာ အသံထွက်သွားသည်။

"ဘာလဲ သူသူ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဇော်သီဟက ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ သူသူ သက်ပြင်းရှိုက် ပြန်သည်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုဇော်သီဟ၊ ဟို ဟို အိုလေ ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ဒီတစ်ခါတော့မှ ဇော်သီဟသည် သူသူ့ကို စေ့စေ့ကြာကြာ ကြည့်သည်။ သို့သော် အဖြေမထွက် သူသူ့မျက်နှာသည် ရောက်စကထက် ယခုအခါ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာသည် ဆိုရုံလောက်သာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထို့ထက် ဇော်သီဟ ပို၍မသိ။ သူသူ ကော်ဖီသောက်၊ ဆေးသောက် ပြီးသောအခါ ဇော်သီဟသည် ကော်ဖီခွက်နှင့် ပန်းကန်ပြားကို ခြင်းတောင်းထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ပြီးနောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ကိုဇော်သီဟ သွားတော့မလို့လား"

"ဟုတ်တယ် သူသူ၊ သူသူ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့လား"

သူသူသည် ခေါင်းမော့ကာ ဇော်သီဟကို တွေတွေကလေး ကြည့်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းတဖြည်းဖြည်းခါပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇော်သီဟ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်၌

မိုးစင်စင် လင်းသွားပြီ။ ဇော်သီဟသည် သူ့လူတွေနှင့်အတူ အဖမ်းခံရန် အသင့်ပြင် ထားသည်။ နံနက်ကိုးနာရီထိုးလျှင် ဟိုခပ်ဝေးဝေးမှ လူသံ သူသံတို့ကို ကြားရ သည်။

"သူတို့ရောက်လျှင် အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်ခဲ့ ကိုမြင့်လွင်"ဟု မှာကာ ဇော်သီဟသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူသူ့ အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင်. . .

"သူသူ. . . သူတို့ရောက်လာကြပြီ"

"ရှင်. . . ရဲတွေရောက်လာကြပြီ ဟုတ်လား"

"ရဲတွေတင် ဘယ်ကမလဲ၊ သူသူ့အဖေရော သူသူ့ချစ်သူရော ပါလာမှာပေါ့"

ပြောရင်း ဇော်သီဟသည် ကုတင်ဘေးမှ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အေးဆေးစွာ ထိုင်သည်။

"ဒါဖြင့် ကိုဇော်သီဟကို ဖမ်းကြတော့မှာပေါ့"

"အေးလေ. . .၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူသူ"

ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားလွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် သူသူ သတိလက် လွတ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ယခု အချိန်၌ သူသူသည် ဇော်သီဟကို တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်သံ နှင့်အတူ သူတို့အားလုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကိုမြင့်လွင်နှင့် ဇော်သီဟ၏ လူနှစ်ယောက်ကို ရဲတို့က လက်ထိပ်ခတ် ထားကြသည်။

"သမီး သမီးလေး သူသူ"

ဟု ဦးသောင်းညွန့်က အလန့်တကြားခေါ်ကာ သူသူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ ပြီးနောက် သူသူ့ကို ကြည့်ရင်း ဇော်သီဟဘက်သို့ လှည့် ကြည့်ကာ

"သူ. . . သူ ထင်တယ်၊ ကျုပ်သမီးကို ဖမ်းခေါ်သွားတာ"

ဟု ဒေါသသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ဇော်သီဟကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တင်မောင်မောင်သည် ဒေါသ တကြီးမျက်နှာဖြင့် ဇော်သီဟအနားသို့လျှောက်လာသည်။

ဦးသောင်းညွန့်သည် စိုးရိမ်စကား၊ ဝမ်းနည်း စကားပြော နေသည်။ သို့သော် သူသူသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ မတုန်မလှုပ်သာရှိသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ထားသည်။ ရဲတို့သည် အမှုအတွက် လိုအပ်ချက်များကို ပြင်ဆင်ကြသည်။ပြီးနောက်–

"ကဲ. . . မသူသူဆီက ပဏာမစစ်ချက်ယူမယ်"

ဟု ဒုရဲအုပ်က သူသူ့ကို ကြည့်ကာပြောသည်။

ယခုမှ သူသူခေါင်းမော့လာသည်။ သူသူ့မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များဝိုင်းနေသည်ကို ဇော်သီဟမြင်လိုက်ရသည်။ ဒုရဲအုပ်သည် ကိုတင်မောင်မောင်နှင့် ချစ်သူချင်း ချိန်းတွေ့ရာမှအစ သူသူ့ကို သတိမေ့ အောင်လုပ်ကာ ဇော်သီဟနှင့် ကြုံရာပါတို့က အကြမ်းဖက်ခေါ်လာပုံတို့ကို ဆက်တိုက်မေးသွားသည်။ သူသည် မေးသမျှကို "မှာတ်ကဲ့"ဟုသာ ခပ်တိုတိုဖြေခဲ့သည်။

"ဒီတော့. . . ဒီအမှုက ရှင်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီး ဘရားဝင်ဖြစ် သွားအောင် မသူသူကို နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင် ဘယ်၊ ဇော်သီဟကို ယခင်က မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးတာကြောင့် မသူသူဟာ ဇော်သီဟနဲ့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ပတ်သက်ခြင်း လုံးဝမရှိဘူးမဟုတ်လား"

"ရှင်"

သူသူ၏ အာမေဋိတ်အသံက တော်တော်ပင်ကျယ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုရဲအုပ်သည် ပထမမေးခွန်းကိုပင် သူသူ့အား ပြန်မေးသည်။ သူသူသည် မသိမသာ အံကလေးကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ သူသူ

ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိစဉ် အားလုံးသည် သူသူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

"အင်း . . တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူးတဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခြင်း ရှိမှာလည်းလေ၊ ကျွန်တော်က ဒီအမှုပြည့်စုံသွားအောင်သာ ဒီမေးခွန်းကိုမေးရတာပါ"

"မဟုတ်ဘူး"

သူသူက ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သည်။

"ဗျာ"

ဒုရဲအုပ် ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးဖြစ်သွားသည်။ သူသူက ထပ်၍

"မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား ဘာမဟုတ်တာလဲ သူသူ"

သူသူက ရှိုက်၍ငိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဇော်သီဟကို လှမ်း၍ကြည့်သည်။ အားလုံးသည် ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကြောင့် ကြက်သေသေနေကြသည်။ တင်မောင်မောင်က

"မိသူ . . . မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာမဟုတ်တာလဲ"

ဟု နားမလည်ဟန် ပြန်မေးသည်။

သူသူသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍သာ ဆက်တိုက်ငိုနေသည်။ အတန်ကြာ ငိုပြီးမှ ဒုရဲအုပ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

"ကျွန်မတစ်ခုပဲ ပြောပါရစေ၊ ကိုဇော်သီဟဟာ ကျွန်မအလို မတူဘဲ အကြမ်းဖက်ခေါ်လာတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . ."

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ သမီး"

ဦးသောင်းညွှန့် ကြားဝင်မေးသည်။ သူသူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ မကြည့်ဘဲ ဒုရဲအုပ်မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ကျွန်မ အိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူ့ကို ကျွန်မ

တင်မောင်မောင်၏ နှုတ်မှ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဇော်သီဟ

နာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခု လက်ခနဲဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ထိုခဏ၌ ဇော်သီဟသည် ထိုင်ခုံမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထလိုက်ကာ–

"ရဲအုပ်ကြီး ခင်ဗျာ . . ၊ ကျွန်တော် မသူသူကို စကားပြောခွင့်ပြု..."

ဟု ခွင့်ပန်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်က ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြုသည်။ ဇော်သီဟက . .

"သူသူ သူသူက ကျွန်တော်ထောင်ကျမှာစိုးလို့ ဒီလိုပြောလိုက်တာလားဟင်"

သူသူသည် ဇော်သီဟအမေးကို ဘာမှပြန်မဖြေ။ မျက်ရည်များ ...ည်နေသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ ဇော်သီဟကို ငေးကြည့်နေသည်။

"လူရိုက်မှု၊ ခုဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတုန်းက သူသူ့ကို အလိုမတူ ...မ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျိန်းသေထောင် ...မှာ သူသူ"

"ကိုဇော်သီဟ ထောင်ကျဦးမယ် ဟုတ်လား"

သူသူက ...ိုသံပါကြီးနှင့်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ် သူသူ"

သူသူသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ...သိမ့်ခါအောင် ငိုရှိုက်လိုက်တော့သည်။ သူသူ၏ငိုသံသည် အတန်ကြာ ...အောင်မတိတ်၊ သို့သော် ထိုသို့ ရှိုက်ကြီးတငင် ဝမ်းပန်း တနည်းငိုသော သူသူ့ကို ဇော်သီဟသည် အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် အတန်ကြာ ...ိုက်ကြည့်နေသည်။ ဇော်သီဟအပြုံးကို သူသူလည်းမြင်ရသည်။ ...နောက် သူသူသည် မျက်ရည်များကြားမှပင် ဇော်သီဟကို ကြိုးစား ...ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရဲကြေးမုံ (အောက်တိုဘာ ၂၀၀၄)

သန္တ

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းကို နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား ကြည့်ကြသည်။ ဂုဏ်ထူး မပါသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အောင် သည်။ ထို့ကြောင့် စိုးဇော်နှင့် မူရာဝေတို့သည် အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွား သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ဝမ်းသာခြင်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်သာဖြစ်သည်။ စိုးဇော်က ချစ်သူမူရာဝေ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲကြည့်သည်။ မူရာဝေ သည်း စိုးဇော်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အကြည့်ထဲတွင် ...ဟာယ်တစ်ခုပါနေသည့်ပြင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပြီးနောက် စိုးဇော်သည် မူရာဝေ့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ကျောင်းဝင်း အရင်ထွက်လာသည်။ မူရာဝေက စိုးဇော်၏ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ...သည် မြို့စွန်ရှိ ဒေါနမြိုင်ပန်းခြံဆီသို့ လူစုခွဲ၍ လျှောက်လာကြသည်။ ...လျှင် ပန်းခြံတွင်းရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ ...ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"အဲဒီတော့ . . ."

ဟု ထိုင်လျှင် ထိုင်ချင်း စိုးဇော်က မူရာဝေ့မျက်နှာကို ကြည့်
ပြောလိုက်သည်။ မူရာဝေသည် နင်နေသောတံတွေးကို မျိုချလိုက်ရင်
"စာမေးပွဲ ကျရင် နောင်တစ်နှစ်မှာ အောင်, အောင် ဆက်ကြ
စား၊ ကျောင်းဆက်ထားမယ်၊ အောင်ရင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယော
အဖို့ ဒီလောက်ပညာနဲ့ တော်လောက်ပြီ၊ ဝါမဝင်ခင် ဦးထင်ပေ
ပေးစားရမယ် လို့ ဖေဖေက မူရာ့ကို အပြတ်ပြောထားတယ်"

"အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါတွေ ကိုကို သိပြီးသားပဲ မူရာ၊ ခု မူ
စာမေးပွဲအောင်တော့ ကိုယ်တို့ မူရာတို့ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ပြော
အောင်ပါ၊ မူရာ့သဘောက ဘယ်လိုရှိသလဲ"

"မူရာ ဦးထင်ပေါ်ကို ဘယ်ယူချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့်"

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဖေဖေ့ကို ကြောက်ရတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖေဖေ့သဘော
ဆန့်ကျင်ပြီး မလုပ်ရဲဘူး"

"ဒါဖြင့် မင်းအဖေကို ကြောက်လို့ ဦးထင်ပေါ်နဲ့ ယူလိုက်တေ
မယ်ပေါ့"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ"

သို့သော် မူရာဝေ၏ လေသံသည် အနည်းငယ်ပျော့နေသည်
စိုးဇော်သိလိုက်သည်။ သည်အဖြစ်မျိုးသည် ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကျ
သည့်အဖြစ်မျိုးတော့ မဟုတ်။ ဤအင်းတော်သာမြို့တွင် စိုးဇော်
မူရာဝေတို့ နေထိုင်၍ အင်းတော်သာမြို့ အထက်တန်းကျောင်းတ
ကျောင်းတက်ကြသည်။ ကျောင်းတက်ရင်း လူငယ်ဘာဝ မေတ္တာမျှ
သည်။ သူတို့အ ကြောင်းကို နှစ်ဖက်မိဘများက ဘာမျှမသိကြသေ
သို့သော် မူရာဝေ၏ ဖခင် ဦးလှဘူးသည် စီးပွားရေးသမား တစ်ယော
ဖြစ်သည်။

ကားဝပ်ရှော့ ထောင်ထားသည်။ အရောင်းအဝယ်အချို့လည်း
...ယ်သည့်ပြင် အင်းတော်သာဈေးထဲတွင် ဇနီးသည်ကို အထည်ဆိုင်
...စ်ဆိုင် ဖွင့်ပေးထားသည်။ ပြီးတော့ ငွေတိုးလည်း ပေးလိုက်သေးသည်။

ဤမျှ စီးပွားရေး အကွက်မြင်လှသော ဦးလှဘူးအဖို့ နောက်
...ပ် စီးပွားရေး ကွက်တစ်ကွက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။
ဤသည်မှာ သူ၏ စီးပွားရေး မိတ်ဆွေ ဦးထင်ပေါ်၏ဇနီးဒေါ်မြစိန်
...ယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးထင်ပေါ်နှင့် မမြစိန်တို့တွင် သားသမီး
...စ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့ကြ။ ပြီးတော့ ငွေကြေး ချမ်းသာသော
...ကြောင့် ဦးတပ်၍ ခေါ်ရသော် လည်း ဦးထင်ပေါ်အသက်မှာ ယခုမှ
...သးဆယ်စွန်းစွန်းသာ ရှိသေးသည်။

ဦးထင်ပေါ်တွင် အင်းတော်သာမြို့နှင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့
...ပြေးဆွဲနေသော အဝေးပြေးကား လေးစီးရှိသည်။ သူ့အိမ်တွင် တစ်ဖက်
... တွင်ခုံတစ်ခုံလည်း ထောင်ထားသေးသည်။ ပြီးနောက် တခြားစီပွား
...ေးများလည်းလုပ်သည်။ ဦးထင်ပေါ်၏ အဝေးပြေးကားများကို ဦးလှဘူး
...ဝပ်ရှော့တွင် လာပြင်ရင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခြင်း
...စ်သည်။

ယခုတော့ ဦးလှဘူးသည် သူ၏နောက်ဆုံးတွေ့ရသော
...ပွားရေး ကွက်တစ်ခုအဖြစ် သမီးမူရာဝေကို ဦးထင်ပေါ်နှင့်ပေးစားရန်
...ပြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စကို ဦးထင်ပေါ်နှင့်ဆွေးနွေးသည်။
...ထင်ပေါ်ကလည်း သဘောတူသည်။ မူရာဝေကိုမူ သမီးနောင်ရေး
...တွက် စီမံရပါသည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်လျှင် မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်
...ည်ဟု ပြောထားသည်။ ယခု မူရာဝေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီ။

"ကိုနဲ့ ခိုးရာလိုက်ခဲ့မလား . . မူရာ"

"ရှင်"

မူရာဝေသည် ချက်ချင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ ပြုံးဝိုင်းသော

မျက်လုံးများဖြင့် စိုးဇော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မူရာဝေ့ တစ်ကိုယ်လုံး မသိမသာ တုန်ယင်နေသည် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ လုံးဝမ နိုင်ဟု စိုးဇော်သိလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မူရာ"

"မသိဘူး"

အဖေကို ကြောက်ရသော မူရာဝေသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဖေ နှင့် ဆန့်ကျင်၍ စွန့်စားရသော အလုပ်ကိုလုပ်ရဲမည်၊ လုပ်နိုင်မည်မဟုတ် သို့သော် နောက်ဆုံးတစ်နေ့ သူ့ဖခင်အား တောင်းပန်ငြင်းဆန် မရသော အချိန်၌ မူရာဝေသည် စိုးဇော်နှင့်သူ့အကြောင်း နောက် အယူခံအနေဖြင့် ဖခင်အားပြောပြရတော့မည်။ ထိုအခါ၌လည် ဦးလှဘူးသည် ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ကာ စိုးဇော် သဘောမတူသည့်အပြင် မူလ စီစဉ်ချိန်ထက် စောစီးစွာ မူရာဝေ ဦးထင်ပေါ်နှင့် လက်ထပ်ပေးလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း၊ စိုးဇော်က ပေါ်လာ ပေါ်လာလှ အကြံဉာဏ်တစ်ခုအတွက် အတွေးတို့ကို ဆက်၍ တွေး သည်။ နောက်ဆုံး၌ စိုးဇော်၏ခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခုက လက်ခနဲဝင် သည်။ စိုးဇော်သည် မူရာဝေ၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်

"ကိုတို့ . . . ဒီလိုလုပ်ကြမယ် မူရာ"

♛ ♛ ♛

မင်္ဂလာကိစ္စကို အလျင်အမြန်စီစဉ်ဦးတော့ သကြန်ပြီးလောက် စဉ်လိမ့်မယ်ဟု စိုးဇော်က တွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးဇော်သည် ဝေ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖျောင်းဖျပြောဆိုကာ အခြေအနေပေးသော နေ့တွင် အင်းတော်သွာမြို့နှင့်အနီးရှိ ထိန်တောကုန်းမြို့ တရားရုံး၌ သဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထားလိုက်ကြ သည်။

"ပထမတော့ အဖေကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တောင်းပန် ဒီလိုလုပ်လို့မှ မရတဲ့အဆုံးမှာမှ တို့နှစ်ယောက် ရုံးမှာလက်ထပ် တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့"

"ဒီလိုပြောပြပေမယ့် ဖေဖေက မူရာ့ကို အတင်းပေး စားရင် "

ထိုအခါ စိုးဇော်သည် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်ရင်း . .

"လက်ထပ်စာချုပ် တစ်ခုက ကို့ဆီမှာရှိတယ်လေ၊ အဲဒီလိုမင်းကို ပေါ်နဲ့ အတင်းပေးစားမယ်လုပ်ရင် ကိုက ရုံးခန်းသွားပြီး ကျွန်တော့် ကို သဘောမတူဘဲ အတင်းအိမ်ထောင်ချဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ တော့်မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ဟောဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ်ပါ လို့ . . ."

"နေပါဦး ကိုရယ်. . . အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင် ဟင်"

စိုးဇော်က ရယ်ပြန်သည်။

"ဟဲဟဲ မူရာဝေဆိုတဲ့ ဟောဒီ ကောင်မလေးနဲ့ စိုးဇော် ဟောဒီကောင်လေးက အကြင်လင်မယားဖြစ် သွားနိုင်တာပေါ့ ဟား

စိုးဇော်က တဟားဟား ရယ်နိုင်သော်လည်း မူရာဝေမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ပင် ခုန်နေသည်။ သို့သော်–

"စိတ်ချနေပါ၊ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ကိုလုပ်တဲ့အလုပ်က ပြီးတုပ်ပြီးသားပါ"

ဟု စိုးဇော်၏ အကြိမ်ကြိမ် ပြောစကားတို့ကြောင့် မူရာ နေ့စဉ်ပင် စိတ်ကို ကြိုးစားဖြေသိမ့်နေရသည်။

စိုးဇော် ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း မကြာမတိုင်မီ တ ဦးလှဘူးသည် သမီးမူရာဝေအား မင်္ဂလာကိစ္စပြောပြလာတော့ သည်တစ်ခါ ပြောစဉ် ဦးလှဘူးမျက်နှာသည် ယခင်အကြိမ်မျ တင်းမာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မူရာဝေသည် ဖခင်မျက်နှာကို မ တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားရသည်။

"လိုရင်းတိုရှင်း ပြောရရင်. . . သကြံန်အပြီး မေလ သမီးကိစ္စကို ဖေဖေစီစဉ်ထားတယ်၊ အဲဒါ သမီးသိအောင် ပြော

ဖေဖေ့အသံက ခါတိုင်းထက် ခက်ထန်မာကျောနေ ကြောက်စိတ်တို့က ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့နေသည် သူနှင့် စိုးဇော်စီစဉ်ထားသည့် ဖခင်အားပြောရန် စကားတို့ကို ကြိုး သည်။

"ဘာကြောင့် ဖေဖေ ဒီလို စီမံရသလဲဆိုတာလည်း ဖေဖေ ပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ဖေဖေ့ စေတနာကို သမီး သဘော နားလည်မှာပါ၊ အင်း. . . အဲဒါပါပဲလေ"

"ဖေဖေ"

မူရာဝေသည် ခေါင်းငုံ့လျက်ကပင် သူ့ဖခင်ကို ကြိုးစားခေါ်လိုက် ည်။

"ဘာလဲ. . . ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ"

"ဖေဖေ. . . သမီး. . . သမီး ဦးထင်ပေါ်ကို မယူပါရစေနဲ့"

"ဘာ"

ဦးလှဘူး၏ ဒေါသသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ မူရာဝေက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။

"ဘာ. . . ဘာပြောတယ်၊ ပြန်ပြောစမ်း မူရာဝေ၊ ခုနက နင် ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

စိတ်တင်းထားသည့်ကြားမှ မူရာဝေသည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုလိုက် တော့သည်။

"အောင်မယ်. . . ငိုကြီးချက်မတောင် ဖြစ်နေပါလား၊ ပြောစမ်း ဦး၊ ဘာကြောင့် ကိုထင်ပေါ်ကို မယူချင်ရတာတုန်း"

"သမီး. . . သမီး. . . ယောကျ်ား မယူချင်သေးဘူး ဖေဖေ"

"တောက်"

ဦးလှဘူးသည် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း မူရာဝေကို စူးဝါးဝါးကြည့်သည်။

"မိဘက လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ မဖျက်နဲ့၊ သေသွားမယ်၊ ဦးတော့ နင်က ငါပေးစားတဲ့ ယောက်ျားကို မယူချင်ရအောင် နင့်မှာယူဖို့ ယောက်ျား ရှိနေပြီလား၊ ပြောစမ်း. . . ပြောစမ်း"

စိုးဇော်နှင့် သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောရန် စကားအားလုံးသည် ရာဝေ့ထံမှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ ထိုစဉ် ဦးလှ ဘူးသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ကြပ်ကြပ်မှတ်ထား မူရာဝေ၊ ငါ စီမံတာကို ကဖျက်ကယက်

လုပ္ပိမယ်တော့ မကြဲနဲ့၊ သေသွားမယ်''

ဟု ဆက်၍ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

လွယ်လွယ်နှင့် ဖြစ်နိုင်မည့် ကိစ္စမဟုတ်ဟု မူရာဝေ နက်နက်နဲ သိလိုက်သည်။ ယခု အိမ်ထောင်မပြုလိုသေးပါဟု ပြောရုံနှင့်ပင် ဖခင်ဖြ သူမှာ ဤမျှဒေါသ ဖြစ်နေလျှင် အကယ်၍ စိုးဇော်နှင့် သူ့အကြောင်း ကိုများ ဖွင့်ပြောလိုက်ရလျှင် မည်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။

မူရာဝေသည် စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချနေမိတော့ သည်။

ကြောက်စိတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖယ်ထုတ်နေသည်။ ာက်ဆုံးတော့ မူရာဝေသည် စိုးဇော်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ် က်တော့သည်။ ဖေဖေက ဦးထင်ပေါ်နှင့် အတင်းပေးစားရန် စီစဉ် သည့် အချိန်တွင် မူရာဝေသည် စိုးဇော်နှင့် သူ့အကြောင်းကို ပြော က်က ပို၍ အခြေအနေ ဆိုးသွားမည်။ မူရာဝေကို ဦးထင်ပေါ်နှင့် းစားရန် ချက်ချင်း စီစဉ်လိုက်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် စိုးဇော်သည် လက်ထပ်စာချုပ် ်င်ကာ မူရာဝေဆီသို့ လိုက်လာမည်ဆိုပါက ဘာတွေ ဖြစ်သွားနိုင် နည်း။ ကြီးမားသော ပဋိပက္ခနှင့် ကြုံရမည်။ ကျော်မကောင်း ကြားမ ာင်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်မည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သော မူရာဝေ ို့ အရှက်တကွဲဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် စိုးဇော်နှင့် ခိုးရာလိုက်ရန် ာဝေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်. . . သည်ကိစ္စမှာ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်မ ယ်ကူ။ ဦးထင်ပေါ်နှင့် မင်္ဂလာမဆောင်မီရက်အတွင်း မူရာဝေသည် ၌ အကျဉ်းချုပ်ကျနေသည်။ ဘာအကြောင်းနှင့်မှ အပြင်သို့ လုံးဝ

မထွက်ရ။ ဦးလှဘူးက မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေသည်။ သို့သော် မတ
သာသည့် အဆုံး၌ ညအချိန် နေအိမ်မှ ထွက်ပြေးကာ စိုးဇော်ထံသို့
အရောက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငပြီလ ကုန်သောအခါ မူရာဝေ၏ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် နေ
ကောင်းရက်သာ ရွေးကြသည်။ မေလ(၂၀)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွ
ကျင်းပရန် သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။ စိုးဇော်နှင့် ခိုးရာလိုက်ဖို့ ကြိုးစား
ရက်(၂၀) သာရှိတော့သည်။ သည်အတောအတွင်း မူရာဝေမှာ စိုးဇော်
ဘာအဆက် အသွယ်မှ မရသေး။

သို့သော် ဦးထင်ပေါ်သည် မင်္ဂလာဆောင်ရက်နီးလေ မူရာ
ထံသို့ အလာစိပ်လာလေဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြ
လာရာမှ နောက်ပိုင်း၌ နေ့စဉ်ရောက်လာသည်။ ယခုမူ မနက်တစ်ခေါ
ညနေတစ်ခေါက် နှစ်ကြိမ်ရောက်လာတတ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ
စကား ပြောရင်း အိမ်၌ ညအိပ်သည်အထိ အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာ
သည်။

ဦးထင်ပေါ်က မူရာဝေ့ကို စွဲလမ်းတပ်မက်၍ နေသည်။ အရွ
ငယ်သည့်အပြင် အသားအရည် ဖြူဝင်းစိုပြေကာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထ
ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းမှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ ယခုလို နော
အိမ်ထောင် ထူထောင်ရာ၌ မည်သည့်အရာမှမတွက် သူ့တွင် အိမ်ထော
တစ်ခုအတွက် ငွေကြေးပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။ ပြည့်စုံသော ငွေကြေး
အိမ်ထောင်ခရီးကို ကောင်းစွာလျှောက်လှမ်းနိုင်သည်။ ဦးထင်ပေ
လိုလားချက်က မူရာဝေ့ ထံမှ သာယာမှုပင်ဖြစ်သည်။

"ဝေလေးရယ်. . . ဦးကို စကားပြောပါဦး"

ဦးထင်ပေါ်က ပြောပြောဆိုဆို မူရာဝေ၏ မေးဖျားကလေး
လက်ဖြင့် ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။ ထိုအထိ မူရာဝေက ဘာစကား
ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် ထိုင်ခုံပြောင်းကာ မူရာ

ယောက် ထိုင် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် ဝင်ထိုင်သည်။

"အို. . . ဟိုမှာပဲ ထိုင်ပါ"

"ဝေလေးကလဲကွာ. . . ဦးကို ဒီလောက် မစိမ်းပါနဲ့တော့"

ဦးထင်ပေါ်က မူရာဝေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။
ဝေသည် မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စိတ်က မကြည်ဖြူ
က်မခံသဖြင့် ကိုယ်ကို ဘယ်ညာယိမ်းကာ ဦးထင်ပေါ်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်း
က်နေသည်။ ထိုစဉ် ဦးထင်ပေါ်သည် မူရာဝေ၏ ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်
ည်။

"အို ဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး လွှတ်ပါ၊ ဦးနေရာ ဦး
ထိုင်ပါ"

လေသံမာမာဖြင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်တော့ ဦးထင်
သည် တဟဲဟဲရယ်မောရင်း ထိုင်ခုံပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့
က် ပြောနေကြ၊ ကြားနေကြ ချစ်စကား၊ကြိုက်စကားတို့ကို လူကြီး
မဲ့ ပြောနေပြန်သည်။ ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နေရမှ မူရာဝေသည်
င်ပေါ်အပေါ်၌ ပို၍ စက်ဆုပ်ရွံမုန်းလာသည်။ ဦးထင်ပေါ်နှင့် မည်သို့မှ
နိုင်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိလာသည်။

ထိုအချိန်တွင် စိုးဇော်သည်လည်း မူရာဝေ့အတွက် ဦးနှောက်တွေ
ဝေလျက်ရှိသည်။ သူ၏ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း မူရာဝေသည် သူတို့
ကြောင်းကို ဦးလှဘူးအား ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား။ ပြောသည် မပြောသည်
ရသော်လည်း ဦးလှဘူးတို့ အိမ်ထောင်စု၌ ပဋိပက္ခ ကြီးကြီးမားမား
ံမကြားရ။ သို့သော် မင်္ဂလာရက်ကိုမူ တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက်
တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် စိုးဇော်ကြားရသည်။

မူရာသည် သူ့ဖခင်ကို ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ခေါင်းညိတ်
ပြီလား။ ထိုသို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု စိုးဇော် စိတ်ချယုံကြည်သည်။
လျှင်. . . သူက ဘယ်အချိန်တွင် လက်ထပ်စာချုပ်ကိုင်ကာ ရဲစခန်း

သို့ သွားတိုင်ရမည်နည်း။ မူရာဝေ၏ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပသည့်နေ့
ဦးလှဘူး အိမ်သို့ အရောက်သွားရမည်လား။ စိုးဖော်သည် အချိန်
မနေချင်တော့

ယခုအချိန်တွင် ချစ်သူမူရာဝေသည် သူတို့လက်ထဲတွင်ရှိသည့်
ဦးထင်ပေါ်၏ ဖနီးလောင်းအဖြစ်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မူရာဝေ၏
သည် စိုးရိမ်စရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မေလ(၂၀)ရက်
နေ့မတိုင်မီ တစ်ခုခုလုပ်ရမည်ဟု စိုးဖော် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်
သူသည် ချက်ချင်းပင် စာတစ်စောင်ကောက်၍ ရေးလိုက်သည်။

မူရာ

"ဖြစ်လာသမျှ ကိစ္စတွေကို နောက်မှ ကြည့်ရှင်းဆိုင်မယ်၊
စာရတဲ့ အချိန်ကစပြီး မေလ(၂၀)ရက်နေ့ မတိုင်မီအထိ တာဆုံကားဂိတ်
'မျိုးချစ်' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ညနေမိုးချုပ်က မနက်မိုးလင်းတဲ့အ
ကို ညတိုင်း စောင့်နေမယ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မူရာ ကို့ဆီကို အရောက်လာ
ကို ဆက်ဆက်စောင့်မယ်"

ချစ်တဲ့ . . ကို

စိုးဖော်သည် ရေးပြီးစာရွက်ကိုခေါက်ကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထ
လိုက်သည်။

♛ ♛ ♛

၁၃

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ရင်းပင် နေ့ရက်တို့မှာ တစ်နေ့ပြီး
တစ်နေ့ပင် မြန်ဆန်စွာ ကုန်သွားသည်။ ယနေ့သည် မေလဆန်း(၈)ရက်
နေ့ မူရာဝေသည် ပူပန်သောကတို့ကြောင့် ညကတစ်ညလုံးလိုလို
အိပ်မပျော် ဘဲ လင်းအားကြီးမှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်
အိပ်ရာမှ နိုးရာသောအခါ အတော်နေမြင့်နေပြီ။ သူသည် အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းရှေ့ရေစည် ပိုင်းများရှိရာသို့ မျက်နှာသစ်ရန် ဆင်းလာသည်။

အိမ်တစ်ဖက်ရှိ ကားဝပ်ရှော့မှ အလုပ်လုပ်နေသံကို ကြားရ
သည်။ မေမေက ဈေးကိစ္စ သူ့အထည်ဆိုင်သို့ သွားပြီး။ ဖေဖေသည်
ကားဝပ်ရှော့ ထဲ၌ အလုပ်သမားများနှင့် အတူရှိနေမည်ဟု မူရာဝေ
တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့သဘောဖြင့် အိမ်မှဖွတ်ထွက်
ပြေးရန် အကြံအစည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပြန်။ မူရာဝေသည် သက်ပြင်းကိုသာ
ချမိသည်။

"အစ်မ . . . အစ်မ"

ရုတ်တရက် ခေါ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် မူရာဝေသည် နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝပ်ရှော့မှ အလုပ်သမားကလေး ဖိုးရွှေကို တွေ့ရ
သည်။

"ရော့ . . ဒီမှာ မြန်မြန်ယူ"

ပြောကာ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ပစ်ပေးလိုက်ရ ဖိုးရွှေသည် နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ မူရာဝေသည် စာရွက်ခေါက် ကိုင်လျက် ဘေးဘီသို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သည်။ ပြီ အိမ်ပေါ် သို့ ကပျာကရာ ပြေးတက်သွားသည်။

စိုးဇော်၏ စာမှ စာပါအကြောင်းအရာသည် မူရာဝေစိတ်က စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ စာထဲ၌ နေ့ရက်နှင့်နေရာ အဆ အကျပါသဖြင့် ပို၍ အဆင်ပြေလွယ်ကူသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မူရာဝေ မူလဆုံး ဖြတ်ချက်မှာ ပို၍အခိုင်အမာ ဖြစ်သွားသည်။ မူရာဝေသည ထိုရက်တွေ အတွင်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတွက် စိုးရိမ်ရင်ထိတ်နေရပေမ ချစ်သူ စိုးဇော်နှင့် တွေ့ရတော့မည့်အရေးကြောင့် ကြည်နူးပျော်ရွ နေသည်။ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်ကြုံဆုံရမည့်ကိစ္စတို့ကို မေ့နေသည်။ ဖခင်သည် လောလောဆယ် ဖြစ်တုန်းခဏသာ ဒေါသ ဆူဝေပေါက်ကွဲကာ အချိန် ကြာလျှင် သူ့အပေါ် ခွင့်လွှတ် နားလည်ပ လိမ့်မည်ဟု မူရာဝေ တွက်ထားသည်။

သို့သော်. . . ယခု မေလ(၁၀)ရက်နေ့ ရောက်လာပြီ၊ ယခု လွတ်မြောက်ရန် အခွင့်မကြုံရသေး။ ညသန်းခေါင်ကျော် လင်းအာ အချိန်တွင်ထွက်ပြေးရန် သုံးလေးခါ ကြိုးစားသေးသည်။ သူကြိုးစား အဖေနှင့်အမေတို့သည် တစ်ယောက်ယောက် အိပ်ရာမှနိုးနေကာ ချော ဟန့်သံများပေးကြသည်။ သူ့နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်ကြသည်။ သို့သေ ထိုသို့ အခွင့်မသာဖြစ်တိုင်း မူရာဝေသည် စိတ်ပျက်လက်လျှော့မသ တစ်နေ့နေ့တွင် အခွင့်ကြုံရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ထိုအချိန်များတွင် မူရာဝေ၏မျက်လုံးထဲ၌ စိုးဇော်၏ပြုံးတုံ မျက်နှာကြီးက ပေါ်လာသည်။ အတွေးထဲက စိုးဇော်ကိုပင် မူရာဝေ လည်း လိုက်ပြုံးလိုက်မည်။

"ပြုံး ပြုံး . . ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြမှ မူရာနဲ့ကို ပြုံးချင်းပြိုင်မယ်"ဟု နူတ်မှ ခပ်ရွရွပြောမိသည်။ ပြီးတော့ မူရာဝေသည် ကြာကြီးပြုံးနေလိုက်သည်။

စိတ်လှုပ်ကြည်သာမှုကြောင့် မူရာဝေသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ိပ်ပျော် သွားသည်။ တမေ့တမောကြီးတော့မဟုတ် အိပ်ပျော်နေရာမှ ာအကြာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို လှုပ်နိုးနေသော သိကြောင့် ဖြတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

"အို . . "

နူတ်မှ ယောင်ယမ်းအော်လိုက်သည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် ကုတင် ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် မူရာဝေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ လှုပ်နေ သည်။

"မင်း နိုးပြီးလား"

"အို . . အို"

မူရာဝေသည် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်ရင်း အိပ်ယာမှ လူးလဲ ရန် ကြိုးစားသည်။

"အို . . နေပါ၊ မင်း နေသာသလိုနေပါ မင်းကို ဦးဘာမှ လုပ်ပါဘူး"

သို့သော် မူရာဝေ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်တို့ ချက်ချင်း ္နှံ့လာသည်။ ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်ရင်းက အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့် ိုက်သည်။ သူအိပ်ယာဝင်စဉ်က အတိုင်း အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ က်ချပိတ်ထားသည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့် င်ရောက်လာသနည်း။

"ဦး ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ ား မူရာဝေ . . ၊ ဒါက ဒီလိုပါ ညနေက ဦး မင်းတို့နဲ့ ထမင်းစားအပြီး င်းတို့ရှေ့တင်ပဲ ဦး အိမ်ကို ပြန်သွားချင်ယောင် ဆောင်တယ်လေ၊

ပြီးတော့ မှ မင်းအခန်းထဲက ဟောဟိုက မတ်တပ် ဗီရိုကြီးနောက် [illegible]
ဝင်ပုန်းနေတဲ့ မင်းအိပ်ပျော်နေတာ ကြာလွန်းလို့ ဦးက နိုးရတာ [illegible]
အားနာပါတယ်''

''ရှင်''

''ဒီလိုလုပ်ရတာ ဦးဆန္ဒဆိုပေမယ့် ယောက္ခမကြီး ဦးလှဘူး [illegible]
ခွင့်ပြုချက်လည်း ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို နောက်တစ်ခုထပ်ပြော [illegible]
မယ်၊ မင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဒါမှမဟုတ် အော်ဖို့ ဟ [illegible]
မကြိုးစားပါနဲ့ ဦးက မင်းထွက်ပြေးတာတော့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ပြီး [illegible]
မင်း အော်လို့ ကြားနိုင်တဲ့လူလည်း ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ [illegible]
အိမ်ဖော်မလေး မအေးပါခေါ်ပြီး မင်းအဖေရော မင်းအမေရော အသိ [illegible]
တစ် အိမ်မှာ ညအိပ်ဖို့ ထွက်သွားကြပြီ''

ကြောက်စိတ်ကြောင့် မူရာဝေ၏ မျက်လုံးအစုံမှ ဝိုင်းဝိုင်းလည် [illegible]
နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

''ဒီလို လုပ်တာ ဦးဆန္ဒအပြင် မင်းအဖေရဲ့ ဆန္ဒတွေလည် [illegible]
ပါတယ်လို့ ဦးဖြည့်ပြောချင်တယ်၊ ဦးလှဘူးဟာ ဦးရဲ့စီးပွားရေးကို သ [illegible]
ကျပြီး မင်းရဲ့နောင်ရေး သူ့ရဲ့နောင်ရေး နှစ်ခုစလုံးအတွက် မင်း [illegible]
ဦးနဲ့စီစဉ်တာပါ၊ အင်း . . ပြောရရင်တော့ကွာ၊ သားထောက် သမီးခံ [illegible]
ဦးရဲ့ ငွေကြေးတွေကို မင်းလက်ထဲ ရောက်သွားစေချင်တယ်ပေါ့''

ဦးထင်ပေါ်က စကားဖြတ်ကာ အိတ်တွင်းရှိ စီးကရက်ဗူး [illegible]
စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်နေသည်။ မူရာဝေသည် ဦးထင်ပေါ် [illegible]
စကားတို့ကို ကြားနေရသော်လည်း ဘယ်လိုမှ နားထဲမဝင်။ အခန်းထဲ [illegible]
ထွက်ပြေးရန်သာ ကြံနေသည်။

''ဒီမှာ . . မင်းက ယောက်ျားမယူချင်သေးပါဘူး၊ ဒါကြော [illegible]
ဦးကို မယူပါရစေနဲ့လို့ မင်းအဖေကို ငိုယိုပြီးပြောတယ်လေ၊ မင်းအ [illegible]
ဦးလှဘူးဟာ လူလည်ပဲကွာ၊ မင်းဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတယ်၊ ပြ [illegible]

[illegible] ယ် ဆိုတာ စဉ်းစားတာပေါ့၊ စုံစမ်းတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး မင်းမှာ
[illegible] အော်ဆိုတဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်၊ တိုတိုပဲ
[illegible] ပြောပါ့မယ် မူရာရယ် အဲဒီလိုဖြစ်တော့မှ မင်းကို ဦးနဲ့ မြန်မြန်နီးစပ်
[illegible] သွားစေချင်တယ်၊ ဦးလက်ထဲကို မြန်မြန်ရောက်သွားစေချင်တယ်''

မူရာဝေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ခုတင်အောက်သို့
[illegible] ဆင်းလိုက်သည်။

''အို . . အို၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း
[illegible] ကုန်ရင် မကောင်းပါဘူး၊ ဦးစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး''

''ကျွန်မကိုသာ သွားခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်မဘယ်နည်းနဲ့မှ ဦးကို မကြည်
[illegible] နိုင်ဘူး၊ ဦးနဲ့ ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး''

ထိုအခါ ဦးထင်ပေါ်သည် ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်သည်။

''မင်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့်၊ မင်းနဲ့ဦးဟာ တရားဝင်လင်မ
[illegible] ားဖြစ်ဖို့ ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့တယ်လေ၊ ခုအချိန်မှာ မဖြစ်နိုင်တာဘာ
[illegible] ရှိတော့မှာလဲ၊ တစ်ချို့လူတွေကဆိုရင် ဦးနဲ့မင်းကို လင်မယား ဖြစ်ကြပြီး
[illegible] တောင် ထင်နေကြတာ''

''အို''

''ထားပါ၊ ဦးနဲ့မင်းဟာ ဘာမှမဖြစ်သေးတော့ မင်းထင်သလို
[illegible] ဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ထားပါ၊ ဒါပေမယ့် ဦးလှဘူးကတော့ မင်းနဲ့ဦးကို အမြန်
[illegible] တော့အမြန်ဆုံး ဖြစ်သွားစေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းနဲ့
[illegible] တွေ့ရအောင် သူကပဲ စီစဉ်ဖန်တီးလိုက်တာ ဆိုပါတော့''

''ဘုရား . . ဘုရား''

မူရာဝေ၏ နှုတ်မှ အသံထွက်အောင်ပင် ရေရွတ်လိုက်သည်။
[illegible] ဝေ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ တကယ်ပဲ ကျဉ်းထဲ ကျပ်တည်းရောက်နေပြီ
[illegible] ယ်လွတ်ရန်း ထွက်ပြေး၍ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှ
[illegible] ားရအောင် အသံကုန် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရမည်လား။

သူ့အသံ ကြားလျှင် အနီးအနားမှ လူများ ရောက်လာကြမည်။ ထိုအ အခန်းထဲ၌ သူနှင့် ဦးထင်ပေါ်ကို တွေ့ကြသောအခါ သူတို့ ဘယ်လိုထ ကြမည်နည်း။ ဦးထင်ပေါ်ကလည်း နှစ်ယောက်သား ကတောက်က ဖြစ်တာပါဟု သူတို့ကို ရှင်းပြမည်။ ထိုအချိန်တွင် အဖေတို့ အမေတို့လည ရောက်လာ ကြမည်။

ထိုအခါ မူရာဝေသည် ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမည် ပေါက်သည့်နဖူး မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ သူ့ဘဝကို ရေစီးအ ခံလိုက်ရတော့မှာလား။

"ခုအချိန်မှာ မင်းဟာ ဦးလက်ခုပ်ထဲက ရေပါ၊ အင်း ဒါပေမယ့် ဦး တစ်ဖက်သတ် မတရားသဖြင့် မလုပ်ပါဘူး"

"ဘာ. . . ဦး"

မူရာဝေ အံ့ဩသွားဟန်မေးသည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် မူရာ ပြုံးကြည့်သည်။

"ကဲ လာပါ၊ ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ခဏထိုင်ပါဦး"

မူရာဝေသည် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ မဝံ့မရဲနှင့် ခုတင်ပေ ပြန် ထိုင်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဘက်က ဦးအကြောင်းကို နည်းနည်းပြော တယ် မူရာဝေ၊ ဦးလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထာ လူသားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဦးလုဘူးက မင်းကိစ္စကို ဆွေးနွေးတော့ ဦး သဘောတူလိုက်တာလေ၊ မှန်တာပြောရရင် ဦး မ သဘောကျပါတယ် အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တကယ့်ကို လားလားရှိပါတယ်"

"ဦး"

"နေဦးလေ. . . ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား ချစ်သူ တယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်သူရှိနေတော့ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူနဲ့ မဆုံး

ချင်ဘူး၊ လက်မထပ်ချင်ဘူး၊ မင်းဟာ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ငိုင်ငိုင်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်နေ ဦး နေ့စဉ်ရက်ဆက် ချစ်ဒုက္ခခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ မင်းအဖြစ် က သနားစရာကောင်းလှပါတယ်၊ ဦး မင်းကို သနားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါပေမယ့် ဦးလည်း လူသားလေ၊ မင်းဟာ ချစ်သူနဲ့ဝေးပြီး ချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူနဲ့ ပေါင်းရမှာကြောင့် ပူပင်သောကတွေ တစ်ပြုံကြီး ခံစားနေရသလို ဦးလည်း ကိုချစ်တဲ့သူ သဘောကျ မြတ်နိုးတဲ့သူနဲ့ ဝေးရမှာ ကြောင့် သိပ်ပြီးပူပန်သောက ရောက်နေရပါတယ်၊ ဦးဆန္ဒအမှန်ကို ဖွင့်ပြော ရရင် ကိုချစ်တဲ့သူနဲ့ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်း ခွင့်မရတောင် တစ်ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် အချိန်တိုကလေးတစ်ခု အတွင်းမှာ"

"ဘာ"

"ဦး ဒီတစ်ည မင်းနဲ့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် နေလိုက်ချင်တယ်၊ ဦး အတွက် ဦးရမဲ့အချိန်တွေကုန်သွားရင် မင်းလည်း မင်းချစ်သူဆီကို လွတ်လွတ် လပ်လပ် ထွက်သွားဖို့ ဦးက လုံးဝခွင့်ပြုမှာပါ"

"ရှင်"

"ခဏလေးပါ၊ ပြီးတော့. . . ဒီကိစ္စကို ဦးနဲ့မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့. . ."

"ဟင်. . . လူယုတ်မာကြီး၊ ရှင်. . . ရှင်. . . လူယုတ်မာကြီး"

အတော်အသံကျယ်အောင်ပင် အော်ပစ်လိုက်သည်။ မူရာဝေ့ အစ် ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ယခုတော့ ကြောက်စိတ်ကြောင့် မဟုတ်။ ဦးထင်ပေါ်၏ ပတ်စက်ယုတ်မာလှသော အကြံအစည် အပြော အဆိုတို့ကို ကြားရပြီး ဒေါသဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"တကယ်လို့ မူရာဝေက ဦးသဘောကို လိုက်လျောမယ်ဆိုရင်– ဦးကိုယ်တိုင် မင်းကို မင်းချစ်သူဆီ ထွက်သွားခွင့်ပြုတယ်လို့ ဦးလုဘူး ဘာရင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ မင်းက သဘောမတူရင်တော့"

ဦးထင်ပေါ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ဆွဲကိုင်ချေဖျက် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ နားနှင့်မှ မကြားဝံ့စရာစကား လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မကြံစည် မပြောဆိုအပ်သော မိုက်ရိုင်း ယုတ်မာလှသည့်စကား ထို့ကြောင့် ခရီးဆုံးရောက်နေပြီး မူရာဝေ့အတွက် ဆက်ပြေးစရာ လမ်းမမြင်တော့ဟု ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ တွေးမိသည်။

သူဘာလုပ်ရမည်လဲ။ ဦးထင်ပေါ်၏ အန္တရာယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခုခံ သတ်ပုတ်ထားပစ်ရမည်လား။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါပဲရှိသည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် သို့သော် ချစ်သူစိုးဇော်၏ မျက်နှာက မူရာဝေ့မျက်လုံးထဲသို့ ကသောကမျော ပြေးဝင်လာသည်။ ချစ်သူနဲ့တွေ့ရန် ဆုံဆည်း ပေါင်းဖက်နိုင်ရန် ဦးထင်ပေါ်၏ အလိုဆန္ဒကို အို မဖြစ်နိုင် မူရာဝေ၏စိတ်ထဲ မှ "မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူး လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော် ဟစ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့မှ သိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ဝေလေးရယ်"

ဦးထင်ပေါ်သည် မူရာဝေ့ဘေးသို့ ကပ်၍ထိုင်လိုက်သည်။ မူရာဝေ့က ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

"ဦး ကျွန်မကို ဒီလို မယုတ်မာနဲ့နော်.. ကျွန်မ အသက်နဲ့လဲပစ်လိုက်မယ်"

"ဟား ဟား ဟား အသက်နဲ့ မလဲရပါဘူး ဝေလေးရယ် အဲ.. ဘဝနဲ့တော့ လဲရမယ်ထင်တယ်၊ ဦးအလိုကို မင်းကငြင်းဆန်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ညကုန်ဆုံးသွားရင်တော့ မေလ(၂၀)ရက်နေ့မှာ မင်းနဲ့ ဦး အကြင် လင်မယားဘဝ ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်"

"ဒီမှာ.. ဒီမှာ"

"ပြောပါ ဝေလေး"

ဘာပြောရမှန်းမသိ မူရာဝေသည်။ စိတ်တွေ မွှန်ထူနေသဖြင့် ဘာ လုပ်ရမည်မသိဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍သာနေသည်။ ဦးထင်ပေါ်က–

"ထိုင်ပါဦး ဝေလေးရယ်"

ဟု ထပ်ဆိုသည်။ မူရာဝေသည် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် …တင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးထင်ပေါ်က မူရာဝေ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူ့မှ သိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဝေလေးရယ်" ဟူသော ဦးထင်ပေါ်၏စကားသံက မူရာဝေ့နားထဲတွင် ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားနေသည်။ ထိုခဏ၌ ချစ်သူစိုးဇော်နှင့် တွေ့ဆုံလိုသည့်ဆန္ဒသည် မူရာဝေ့စိတ်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပေါ်လာသည်။ ဦးထင်ပေါ်နှင့် ကြုံရမည့်ကိစ္စသည် စိုးဇော် နှင့်တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရမည့် အခွင့်အရေးဟုလည်း ဆက်၍နားလည်မိသည်။ သို့သော် ဤအဖြစ်သည် များစွာ စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းလှသည်။ မသတီစရာ ကောင်းလှသည်။ ပန်းကောင်း အညွန့်ချိုးပြီးမှ ဟန်ဆောင် ပြုံးများဖြင့် ချစ်သူထံ သွားရောက် လိမ်ညာရမည်လား။

"သေတာ သေလိုက်ချင်တော့ တာပဲလေ"ဟု စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာရင်း အတွေးကို ဖြတ်တောက်ကာ သတိတစ်ချက်ရလိုက်သည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် မူရာဝေ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားသည်။ ဖျဉ်းခနဲ ကြက်သီးထသွားသည်။ မူရာဝေသည် ကိုယ်ကို အတင်း လှုပ်ရှားရုန်းကန် လိုက်သည်။

"အို.. မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သံကုန်အော်လိုက်ရင်း မူရာဝေက ဦးထင်ပေါ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းတွန်းပစ်သည်။ ဦးထင်ပေါ်သည် နှုတ်မှ တောင်းပန်သံ ဗလုံးဗထွေးဆိုကာ မူရာဝေ့ကို မလွှတ်ဘဲ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။ မူရာဝေသည် ဦးထင်ပေါ်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ရေနစ်သူလိုဖြစ်လာသည်။ မြုပ်လိုက် ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကျပ်

သောဝေဒနာ ကို ခံစားလာရသည်။ မူရာဝေ မောလာသည်။

"လွှတ်ပါ ဦးရယ်၊ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ"

"အိုကွာ"

ဦးထင်ပေါ်၏ တွန်းအားကြောင့် မူရာဝေသည် ခုတင်ပေါ်သို့ လဲ ကျသွားသည်။ မူရာဝေသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ် ထားလိုက်သည်။

"ဦးလှဘူး ဦးလှဘူး ဦးလှဘူး အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ တံခါးဖွင့်ပါ ကျွန်တော်တို့ စခန်းကရဲတွေပါ"

အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်နေသံကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်သည်။ "ဟာ ရဲတွေလာပြီ"ဟု နှုတ်မှအော်လိုက်သည်။ ဦးထင်ပေါ် အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲ ထသည်။ မူရာဝေက ခုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးလာ သည်။

"ဒီမှာ လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ လာကြပါဦးရှင်"

ဟု သံကုန်အော်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ ရဲတို့၏ခေါ်သံကို ဆက် တိုက်ကြားရသည်။

"ကျွန်တော်က ဦးလှဘူးဝပ်ရှော့မှနေတဲ့ အလုပ်သမားပါ၊ အဲဒီ နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ဝပ်ရှော့ပိတ်ပါတယ်၊ မနက်ခင်း ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး နေ့လယ်ချိန် ဝပ်ရှော့ကိုပြန်လာတော့ ကျွန်တော့် အခန်းထဲ မှာ ဦးလှဘူးနှင့် ဦးထင်ပေါ်သို့ စကားပြောနေသံကို ကျွန်တော် အခန်းအပြင် ဘက်က ကြားရပါတယ်၊ နားထောင်ကြည့်တော့ . .

အလုပ်သမားဖိုးရွှေက သူကြားသမျှတို့ကို ဆက်၍ပြောပြသည်။ ပြီးနောက်

"သူတို့ အကြံအစည်တွေကို ကျွန်တော်ကြားရပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး။ ဘာမှမလုပ်တတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ညဦးပိုင်း ရောက်လာတော့ ဦးလှဘူးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အပြင်ထွက်

သွားတာကို ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့ထဲက မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့ အစ်မ မူရာဝေအတွက် ကျွန်တော် အတော်စိုးရိမ်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို စာပေးခိုင်းတဲ့ အစ်မမူရာဝေရဲ့ ချစ်သူဆီ သွားပြောမှပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် အစ်ကိုစိုးဇော်ဆီ အရောက်ပြေးသွားတာပါ"

ထို့နောက် ဖိုးရွှေ၏ အကြောင်းကြားချက်ကြောင့် ရဲစခန်းသို့ အပူတပြင်း ရောက်လာခဲ့ရကြောင်း စိုးဇော်က ဆက်အစစ်ခံသည်။

ယခုအခြေအနေရောက်မှတော့ မူရာဝေသည် တစ်စုံတစ်ရာ အတွက် ညာတာထောက်ထားကာ ဖုံးကွယ်အစစ်ခံနေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ အမှုကိုင် ဒုရဲအုပ်ရှေ့တွင် ဦးထင်ပေါ်နှင့် ဖြစ်ပျက်ပုံအားလုံးကို ပြောပြလိုက် တော့သည်။ လက်ထပ်စာချုပ်အရ မူရာဝေသည် စိုးဇော်၏ တရားဝင် ဇနီးမယားဖြစ်သည်။ မဖြစ်သည်မှာ တရားမအကြောင်းအရ တရားရုံး၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုမတူဘဲ အဓမ္မကြံစည်ကြိုးစားမှုဖြင့် ဦးထင်ပေါ်ကို ရဲကဖမ်းဆီးလိုက် သည်။ ဦးလှဘူးကိုလည်း ကြံရာပါအဖြစ် အရေးယူရသည်။

မူရာဝေသည် ဖခင်ဖြစ်သူအတွက် ကြီးစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ သော်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ပါပေ။

"ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရယ်"

ဟု လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးကန်တော့ရင်း တောင်းပန်နေရသည်။

"ကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး မူရာရယ် . . ဒါပေမယ့် စဉ်းစား ကြည့်ရင် လက်မတင်ကလေးနော် ကို အရောက်မြန်လာပေလို့ နို့မဟုတ် ရင် ကိုအမြတ်တနိုးရှိလှတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကွယ် ဟင် . . မတွေးဝံ့ တော့ပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် . . ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ခု ပြန်တွေးကြည့်ရမယ် ဆိုတောင် မူရာတော့ မတွေးဝံ့တော့ပါဘူး ကိုရယ်"

ညှိုးရော်နေသော ပန်းတစ်ပွင့် ရေစက်အေးများ ပက်ဖျန်းလိုက်

သလို မှုရာဝေဝါးနွမ်းနယ်နေသော မျက်နှာပေါ်မှရွှင်ကြည်လတ်ဆတ် အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်သည် ဖျတ်ခနဲပွင့်ဟသည်။ စိုးဇော်သည် ထိုအပြုံးပန်းကို အမိ အရ ငုံ၍နမ်းလိုက်တော့သည်။

ရဲကြေးမုံ (ဩဂုတ် ၂၀၀၄)

အပေါင်လက်မှတ်တစ်စောင်

အပေါင်လက်မှတ် တစ်စောင်

တရော်ကုန်းရပ်သည် မြို့မျက်နှာမြို့ဈေးရှိသော ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ ထိုရပ်ကွက်မှာ မြို့မျက်နှာမြို့ကို အရှေ့အနောက်တန်း၍ ဖောက်ထားသော ဓညဝတီလမ်းမကြီး၏ တောင်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိကာ မြို့မျက်နှာဈေးနှင့်တခေါ် လောက်ဝေးသည်။ လူသတ်မှုဖြစ်သည်မှာ တရော်ကုန်းရပ်ကွက်မှ မြနန္ဒာလမ်းနှင့် ဈေးအကြားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် အိမ်နှစ်လုံးစာမြေကွက်များရှိသည်။ အိမ်များ မဆောက်ကြသေးသဖြင့် ထိုမြေလွတ်များတွင် မြက်ပင်ရိုင်းများနှင့် အခြား သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ ထိုပြင် ထိုမြေ လွတ်များ၏ မျက်နှာစာတွင် ကုက္ကိုပင်ကြီးနှစ်ပင် ကိုလည်း အုပ်ဆိုင်း စွာတွေ့ရသည်။

စောသန္တာ၏ အလောင်းကိုတွေ့ရသည်မှာ မြေလွတ်များ၏ ခြေရင်း၌ ဖြစ်သည်။ အသည်းတည်ရာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ၏ အောက်ကျ

ကျတွင် ခြောက်လက်မအသွားရှိသော ဓားမြှောင်ကိုလက်ကိုင်ရိုး နှစ်မြုပ် သည့်အထိ ထိုးစိုက်လျက်တွေ့ရသည်။ သေဆုံးရာနေရာ မြေပေါ်တွင် သွေးကွက်များ တွေ့ရသည့်ပြင် ကုက္ကိုမြစ်များပေါ်၌လည်း သွေးစသွေးန များတွေ့ရသည်။

"ခါတိုင်းလို သမီးလေး ဗွီဒီယိုသွားကြည့်တာဆိုတော့ အချိန် တန်ရင်ပြန်ပြီး အိပ်နေတာယ်ထင်တာပေါ့၊ မနက်ကျမှ မနက်ကျမှ သမီးလေး အဖြစ်ဆိုးကို သိရတော့တယ်. . . ဟီး . . ဟီး"

စောသန္တာ မိခင်ဒေါ်စောရင်ဆိုသူက ရင်ဘတ်စည်တီးအော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ငိုနေသည်။ ရဲများက တောင်းပန်ကာ ရဲလုပ်ငန်းဆောင်တာများ ကို ဆက်လုပ်နေသည်။ စောသန္တာသည်။ ဓားထိုးခံရစဉ် သေဆုံးရာ နေရာ၌ နာကျင်စွာ လူးလှိမ့်လူးလှိမ့်ရုန်းခဲ့ဟန်တူသည်။ ချိုးက ထဘီမှာ လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ထားသော လက်စကအင်္ကျီ အောက် အနားစမှာ အပေါ်သို့ လန်တက်နေသည်။ ထိုစဉ် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေက တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

အပေါ်အင်္ကျီအောက်နားစမှာ အပေါ်သို့ လန်တက်နေသဖြင့် စောသန္တာ၏ ဘော်လီအင်္ကျီအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးသွေးများစွန်းထင်းနေပြီး ဘော်လီ၏ အောက်ခြေအနားတွင် အိတ်ကပ်တစ်လုံးကို တွေ့ရကာ ထိုအိတ်ကပ်ထဲတွင် အပြင်သို့ အနည်းငယ် အစွန်းထွက်နေသော စာရွက်ခေါက် တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ တင်မောင်ဝေက ထိုစာရွက်ခေါက် ကလေးကို ဘော်လီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

စစ်ဆေးစရာရှိသည်များကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် ပြီးချင်း အ လောင်းကို မြို့မျက်နှာဆေးရုံသို့ ပို့ရသည်။ သေဆုံးသူစောသန္တာတို့ သားစုနှင့် အခြားလိုအပ်မည်ထင်သော ရပ်ကွက်မှ လူအချို့ကို စခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဦးငွေဇင်နှင့် ဒေါ်စောရင်တို့တွင် ပထမအိမ်ထောင်နှင့် သီးသီးပါလာကြသော သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အကြီးမ စောသန္တာ

သည် ဒေါ်စောရင်နှင့် ပါလာသောသမီးဖြစ်ကာ မခင်မြင့်(ခေါ်) ချောသန္တာ မှာ ဦးငွေဖင်နှင့်ပါလာ သူဖြစ်သည်။ အသက်အားဖြင့် သုံးနှစ်ကြီး သုံးနှစ်ငယ်ဖြစ်သည်။

"သမီးလည်း တစ်ရေးနိုးတော့ အိပ်ရာပေါ် စမ်းကြည့်ပါတယ် မမပြန်မလာသေးဘူးဆိုတာ သိပါတယ်"

"ဒါပေမယ့် သမီးပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်လေ၊ မနက်မိုးလင်း နိုးတာ"ဟု ချောသန္တာက ပြောပြသည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူ စောသန္တာ၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ် ချင်း နော်လေးလေးကလည်း

"ကျွန်မရယ်၊ ယဉ်ယဉ်လှရယ် စောသန္တာရယ် ဗွီဒီယိုအတူ ကြည့်နေကြပါ။ ပထမကားပြီးတော့ ငါ့ ခေါင်းကိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိပ်လည်းအိပ်ချင်တယ်။ ပြန်ချင်ပြီလို့တော့ စောသန္တာက ပြောပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒုတိယကားပြတဲ့အထိ စောသန္တာ မပြန်သေးပါဘူး။ ကျွန်မ တို့လည်း ဗွီဒီယိုကားထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေတော့ ဘယ်အချိန်ပြန်သွားမှန်း မသိလိုက်ကြဘူး"ဟု ပြောသည်။ ယဉ်ယဉ်လှကလည်း နော်လေးလေး အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုသည်။

ကျန်ခေါ်လာသူအချို့ကို ဆက်စစ်ဆေးသော်လည်း အကြောင်း မထူးပေ။ သေဆုံးသူစောသန္တာမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ ဆယ်တန်း ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ အကြမ်းအားဖြင့် ရုပ်ရည်ချောမောသူ ဟုဆိုနိုင် သည်။ ဤ အသက်အရွယ်တွင် ဤမှုခင်းဖြစ်ပွားရခြင်းအကြောင်းမှာ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ရဲမှကောက်ချက်ချမိသည်။ သို့သော် မှုခင်းတစ်ခု၏အသက်ဖြစ်သော သက်ရှိသက်မဲ့ သက်သေ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရှိသေးပေ။

♛ ♛ ♛

ထို့နောက် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေသည် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးကို ဖုန်းကို သူ့စားပွဲသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက် ကို ထုတ်ကာစားပွဲပေါ်သို့ သေချာစွာ ဖြန့်ချလိုက်သည်။ စောသန္တာ၏ ဘော်လီအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှရရှိသော စာရွက်ခေါက်မှာအပေါင်လက်မှတ် ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်သူမှာ ရွှေဟသာရပ်မှ အောင်တင်ဦးဆိုသူဖြစ်ပြီး မိန်းမ ပတ်စီဒီဖင်နာရီတစ်လုံးကို ငွေတစ်ထောင်ကျပ်တိတိဖြင့် မြို့မျက်နှာ စျေးနားမှ အောင်သိဒ္ဓိအပေါင်ဆိုင်တွင် ပေါင်နှံထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါင်နှံ ထားသည်မှာ တစ်လပြည့်ရန် ငါးရက်မျှလိုသေးသည်။

ထို့ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးကိုဖုန်းက ရွှေဟသာရပ်မှ အောင်တင်ဦး ဆိုသူကို သွားခေါ်သည်။ တစ်နာရီအတွင်း အောင်တင်ဦး ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ရဲက ခေါ်လာသောကြောင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က မင်းမိန်းမပတ်နာရီ တစ်လုံးကို အောင်သိဒ္ဓိ အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ထားတယ်နော်"

"ခင်ဗျာ"

အောင်တင်ဦး ခဏမျှကြောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တင်မောင် ဝေ က ပထမမေးခွန်းကိုပင် ပြန်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အို မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပေါင်တာမဟုတ် ဘူး ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းလှဝေက ငွေအလောတကြီးလိုတယ်ဆိုပြီး

ကျွန်တော့် ဆီမှာ ငွေတစ်ထောင်လာချေးလို့ . . . အဲ . . .အဲဒါ ငွေမရှိတာ
ဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမလက်ပတ်နာရီကိုပေါင်ပြီး ယူဖို့ပေးလိုက်တာ

"ဒါပေမယ့် အပေါင်လက်မှတ်မှာ မင်းနာမည်တွေ့တယ်"

"ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးခင်ဗျ"

"လှဝေက ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ကမ်းနားပိုင်းမှာပါ၊ သူ့အမေက ဝမ်းဆွဲ ဆရာမ ဒေါ်ချစ်ပါ"

စောသန္တာအသတ်ခံရသည့် ကိစ္စကို အောင်တင်ဦးသိသည် မသိ
သည်ကို တင်မောင်ဝေ စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ ဆက်၍
စစ်သောစစ်ချက်များကို အောင်တင်ဦးသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဟန်
တုန် ယင်သောအသံတို့ဖြင့် ပြောကြားနေသည်မှအပ သူ့အမူအရာမှာ
များစွာ အကဲခတ်ရခက်နေသည်။ တင်မောင်ဝေသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်
ကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

♛ ♛ ♛

သည်ညသေလိုက်သည့်ဖဲ၊ သုံးပင်တစ်ပင်မဟုတ်။ ခြောက်ပင်
စ်ပင်။ သူ့ဖဲကမပေါ် သူငယ်ချင်းအောင်တင်ဦး၏ နာရီကိုပေါင်ပြီး
လာသော ငွေတစ်ထောင်မှာ ယခု သူ့အိတ်ထဲ၌ ငွေနှစ်ရာပြည့်အောင်ပင်
ကျန်တော့။ မြန်မြန်ငွေဖြစ်ချင်လို့ ကိုးမီးကစားတာမှ တရှိပ်ရှိပ်နှင့်
မြန်မြန်ကုန်နေသည်။ ပြောရလျှင် သည်ည ဒိုင်ဖဲထနေသည်။ ဒိုင်ရှေ့မှ
ပေါ်တွင် ငွေတွေပုံနေ သည်။ လှဝေက သည်တစ်ကြိမ်အားကိုးတကြီးဖြင့်
ဖဲကို ပွတ်ကြည့်နေသည်။ ဖဲကပေါ်လာသည်။

"ဟာ သွားပြီ၊ နှစ်ပေါက်တဲ့" ဟု လှဝေနှုတ်မှပင် စိတ်ပျက်
က်ပျက်အော်လိုက်မိသည်။ ဒိုင်က လက်နှင့်တစ်ဝိုင်းလုံးစားသွားသည်။

"ကဲ ကြိုက်ထိုးကြိုက်ခံ တိုက်စားပေးမယ်၊ လုပ်ကြလေ"

ထိုအခါ တစ်ဝိုင်းလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ လှဝေမှာ
တ်တိုလာသည်။ ဒိုင်လုပ်သူအပေါ်မကျေမနပ် စိတ်တွေလည်း တဖွားဖွား
လာသည်။ ထို့ကြောင့် လှဝေက ဒိုင်လုပ်သူကို အကြဲတစ်မျိုးဖြင့်
တ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ အကဲခတ်လိုက်သည်။ အသက်အစိတ်ခန့် သူနှင့်
ယ်တူ လူရွယ်တစ်ယောက်၊ သူ့ကို လှဝေသိသလိုလိုရှိသည်။ ဘယ်မှာ
တွေ့ခဲ့သိခဲ့ဘူးမှန်း မသိ၊ သို့သော် ဒိုင်လုပ်သူ လူရွယ်ကလည်း သူ့ကို
ဝါးတော့ သိလိမ့်ဟူသော အထင်ဖြင့်။

"ဒီမှာ တိုက်စားပေးရင် ထိုးမယ်၊ တစ်လှည့်ငါးရာထိုးမယ် ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ငွေကုန်ပြီ ငွေတစ်ထောင်နဲ့ အပေါင်တစ် ထားမယ်၊ ခင်ဗျား လက်ခံမလား"

"ဘာပေါင်မှာလဲ ပြပါဦးလေ"

လှဝေက အိတ်ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို ထုတ်ရင်း။

"ဒါ ဂျပန်မိတ် မိန်းမပတ်စီဒီဇင်နာရီကို တစ်ထောင်နဲ့ ပေါင် ထားတဲ့ အပေါင်လက်မှတ်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ တစ်ထောင်နဲ့ ခဏထားမယ် ခုလကုန်ခါနီးပြီ၊ ဒီဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် ရှုံးသွားလို့ လကုန်လို့မှ အပေါင် လက်မှတ်ကို ကျွန်တော်လာမရွေးနိုင်ရင် အပေါင်ဆိုင်ကနာရီကို ခင်ဗျား ရွေးယူလိုက်တော့"

"အိုရကေ ကောင်းပြီ"

ဒိုင်လုပ်သူက အလွယ်တကူ သဘောတူရင်း လက်ဖြန့်က လှဝေထံမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို တောင်းသည်။ လှဝေက အပေါင် လက်မှတ် ကို ဒိုင်လက်ဝါးပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။ ဒိုင်က ငွေတစ် ထောင်ထုတ် ပေးသည်။ စင်စစ်လှဝေသည် ဖဲရှုံးသဖြင့် ရှုံးမဲ မဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိုက်ရူးရဲ လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပေါင်ထား၍ ရသောငွေ တစ်ထောင်မှာ တိုက်စားရသော်လည်း သုံးလေးလှည့်သာ ထိုးလိုက် သည်။ တက်တက်ပြောင်သွားသည်။ ထိုအခါ ဒိုင်က လှဝေကို ပြုံး၍ကြည့် သည်။

"လကုန်လို့ ခင်ဗျား အပေါင်လက်မှတ် ပြန်ရွေးချင်ရင် မြို့ မျက်နှာ တောင်တွင်း ကားဂိတ်က ပီတိစားသောက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်နေတယ်"

ဖဲဝိုင်းမှ ထလာသောအခါမှ ဒိုင်လုပ်သူကို ကောင်းကောင်းသတိ ရလိုက်သည်။ နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်း ဆောင်းကိုကိုတဲ့။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ် ပြည်ရွှေနတ်တောင် ဘုရားပွဲ ပွဲဈေးတန်းမှ ကစားဝိုင်း

တစ်ခုတွင် တွေ့ကြရာက ခင်မင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆောင်း ကိုကိုနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ အလွန်ချောမော တပ်မက်စရာ ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆောင်းကိုကိုက ထိုအမျိုးသမီးကို ဒေဝီဟု ခေါ်သံကြားရသည်။ လောင်းကစားဝိုင်းမှ ထလာကြပြီး ဒေဝီက လက္ခဏာကြည့်ချင်သည် ဆိုသဖြင့် လှဝေနှင့် ဆောင်းကိုကိုတို့က ဒေဝီကို ဘုရားဈေးတန်းမှ လက္ခဏာ ဆရာတစ်ဦး ဆီသို့ ခေါ်သွားရသေးသည်။ အင်း လှဝေက သူ့အတွေးကို ထိုနေရာတွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေကို ခေါင်းမော့ ကြည့်သည်။

"ကျွန်တော် အပေါင်လက်မှတ်ပေါင်ခဲ့တဲ့ သူကို ခုမှ သေသေ ချာချာ မှတ်မိပြီဆရာ၊ သူ့နာမည်က ဆောင်းကိုကိုတဲ့ သူနေတာက တောင်တွင်းကားဂိတ်နားက ပီတိစားသောက်ဆိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေး နှစ်က သူနှင့်ကျွန်တော် ရွှေနတ်တောင် ဘုရားပွဲမှာ ဆုံခဲ့ကြတာ"

"ဘာပြောတယ်"

ဒုရဲအုပ်က ထိုသို့ပြန်မေးရင်း လှဝေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ လှဝေသည် သူဘာစကားပြောမှားသွားသလဲဟူသော အတွေးဖြင့် ဒုရဲအုပ်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်နေသည်။

"ဆောင်းကိုကိုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က လူသတ်မှု ဖြစ်လို့ ထောင်ငါးနှစ်ကျသွားပြီကွ"

"ဗျာ"

"အဲဒီတော့ မင်း လူမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး"

"ကျွန်တော် လူမမှားပါဘူး ဆောင်းကိုကိုမှ ဆောင်းကိုကိုပါ ဆရာ ပြီးတော့"

"ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ"

"ရွှေနတ်တောင် ဘုရားပွဲမှာ ဒေဝီနဲ့ အတူတူ ကျွန်တော်တို့ လက္ခဏာ သွားကြည့်ကြတော့ ဆောင်းကိုကိုလဲ လက္ခဏာကြည့် တယ်ဆရာ ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော်က လက္ခဏာဆရာကို ဖြန့်ပြတဲ့ ဆောင်းကိုကိုရဲ့ ညာဘက်လက်ကို မြင်လိုက်ရတယ် သူ့ညာဘက်လက်က လက်မရဲ့အတွင်း ဘက်မှာ လက်ပွားတစ်ခုရှိတယ်၊ ခုဖဲဝိုင်းမှာ ကျွန်တော် အပေါင်လက်မှတ် ကို လက်ဖြန့်ယူလိုက်တုန်းကလဲ ဒိုင်လုပ်သူရဲ့လက်မမှာ အဲဒီလက်ပွားကို တွေ့ရတယ် ဆရာ"

အံ့သြစရာပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်က ဆောင်းကိုကိုနှင့် ဒေဝီဆိုသော မိန်းကလေးတို့သည် သမီးရည်းစားဖြစ် ခဲ့ကြရင်း ဒေဝီသည် ဆောင်းကိုကိုနှင့် ချစ်ကြိုက်နေရာမှ မင်းမင်းဆိုသူ တခြားလူငယ်တစ်ဦးနှင့် ပြောင်းလဲချစ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆောင်းကိုကိုနှင့် မင်းမင်းတို့အရက်ဆိုင်တွင် တွေ့ကြရင်း ဒေဝီကိစ္စ စကားများရာမှ ဆောင်းကိုကိုက ဆော်ဒါပုလင်းပြတ်ဖြင့် မင်းမင်း၏ လည်မျိုကို ထိုးလိုက်ရာမှ မင်းမင်း နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံး သွားသည်။

တင်မောင်ဝေ အထူးသတိရနေသည်မှာ လူသတ်မှုကို ရဲစခန်း နှင့် တရားရုံးများ၌ စစ်ဆေးစဉ် ဒေဝီ၏ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်ပုံများ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင် ဒေဝီသည် တရားရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် သေသူမင်းမင်းကို တငိုကာ သတိမေ့လဲကျသွားဖူးသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ လှပသော လူမှားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ တင်မောင်ဝေတွက်မိသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင် ထောင်ငါး နှစ်ကျနေသော ဆောင်းကိုကိုသည် နှစ်မစေ့ခင် ထောင်တွင်းမှ သို့မဟုတ် ရဲဘက်တစ်နေရာရာမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် လာခြင်းလော၊ စဉ်းစားရာပင် ဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏသည် မနေ့ကလုပ်ခဲ့သော သူ့လုပ်ရပ်ကလေးကို သူ့ဘာသူ ...သဘောကျနေသည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် ဖဲနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကံတရားအတိုင်းဖြစ်သည်။ ...ို့သော် ဂျပန်မိတ် မိန်းမပတ်စီဒီဇင်နာရီတစ်လုံးကို မူလပေါင်ထားငွေတစ် ...ထောင်၊ ဖဲဝိုင်း၌ အပေါင်ခံငွေတစ်ထောင်၊ ပေါင်းနှစ်ထောင်ဖြင့် အပိုင်ရ ...သည်မှာ သူ့ကြံရည်ဖန်ရည်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု သူတော်တော်ပီတိဖြစ်နေ ...သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် နာရီပြင်ဆရာတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ...ာရီအကြောင်းနှင့် နာရီအမျိုးအစားအလိုက် တန်ဖိုးကိုကောင်းကောင်း ...သိသည်။ ဂျပန်မိတ် တစ်ပတ်ရစ်စီဒီဇင်နာရီတစ်လုံးသည် အနည်းဆုံးလေး ...း‌ခြောက်ထောင်တန်သည်။

ပြီးတော့ သူက ဆောင်းကိုကိုကို ကြံကြံဖန်ဖန် ကျေးဇူးတင်နေမိ ...သည်။ ထောင်ထဲ၌တွေ့ခဲ့သော ဆောင်းကိုကိုသည် သူနှင့်ရုပ်ချင်းတော် ...ာက်တူနေသည်။ ထောင်သားအချို့သည် သူနှင့် ဆောင်းကိုကိုကို မကြာ ...ာမှားခေါ်ကြသည်။ ပြီးတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လက်ပွား ပုံချင်းက ...ည်း တူနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းကိုကိုနှင့် ဝဏ္ဏသည် ထောင်ထဲ ...င် သာမန်ထက်ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

"မင်းက မော်တော်ပဲ့ကိုင်ဆရာဆိုတော့ အထက်ဘက် ဆန်တဲ့အခါ မြို့မျက်နှာက ငါ့လိပ်စာကို ပြောလိုက်မယ်။ ရောက်တဲ့အခါ ငါ့မိဘတွေကို ငါကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြောင်း ဝင်ပြောလိုက်ပါကွာ" ဟု သူထောင်က လွတ်သည့်နေ့တွင် ဆောင်းကိုကိုက မှာခဲ့သည်။

ယခု ဆောင်းကိုကိုပေးခဲ့သော လိပ်စာကို အသုံးချကာ စီဒီဖင်နာရီ တစ်လုံးကို အပိုင်ကြံခဲ့သည်။ ဝဏ္ဏသည် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်စတိုင်ကျ ကျဝတ်ပြီးသောအခါ မော်တော်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ကုန်ချပြီးသော်လည်း သူ့မော်တော်အောက်ဘက်သို့ ပြန်စုန်ရန် သုံးရက် လိုသေးသည်။ သို့သော် နာရီကို ယနေ့သွားရွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြို့မျက်နှာသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ယခုခေတ် တစ်ကြိမ်ပါနှင့်ဆိုပါလျှင် သုံးကြိမ်မြောက်ပြီမို့ မြို့မျက်နှာ မြို့ရှိ နေရာအနှံ့အပြားသို့ သူသိနေသည်။ မြို့မျက်နှာဘုရားကိုလည်း သိသည်။ ပန်းခြံကိုလည်းသိသည်။ စခန်း တရားရုံးနှင့် မြို့မျက်နှာရှိ ခရီးဝေးသွား ကားဂိတ်များအပြင် ယခု သူနာရီ သွားရွေးရမည့် မြို့မျက်နှာဈေးနားမှ အောင်သိဒ္ဓိ အပေါင်ဆိုင်ကိုလည်း သိသည်။

ဝဏ္ဏသည် စကားဝါလမ်းမှ ညာဘက်သို့ချိုးကွေ့ကာ မြို့မျက်နှာ ဈေးဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ဈေး၏ အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် အောင်သိဒ္ဓိပေါင်ဆိုင်ရှိသည်။ သို့သော် ဈေးရှေ့ရောက်မှ ဗိုက်ထဲမှဆာ လာသဖြင့် ဈေးဗဟိုမှ တည့်တည့်ဝင်လာပြီး၊ စားသောက်တန်းရှိသော လက်ဝဲ လမ်းမှောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ဆိုင်ချင်းကပ်လျက်ရှိသော စတိုးဆိုင် နှစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရှေ့တွင် 'နာရီအဟောင်းဝယ် သည်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဝဏ္ဏအထူးစိတ်ဝင်စား သွားသည်။ အပေါင်ဆိုင်မှ နာရီရွေးပြီးလျှင် ချက်ချင်းငွေပေါ်အောင် ဤဆိုင်သို့ လာရောင်းကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက် သည်။

"ဟာ လက်ပွားကိုကို"

ခေါ်သံကြောင့် ဝဏ္ဏသည် ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်နေရာမှ မော့ကြည့် ...က်သည်။ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက် ...ည် စတိုးဆိုင်ဝတွင်ရပ်ကာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ ပြီးနောက် ...ဟ့ကောင် ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ မင်းကို လက်ပွားကိုကိုလို့ခေါ် ...ဲ့ မကျေနပ်ဖြစ်နေတာလား၊ ပြစမ်း မင်းလက်ပွားအရင်ထက် ပိုရှည်လာ ...လား၊ တိုသွားသလား ကြည့်ရအောင်' ဟုဆိုကာ လူရွယ်သည် ဝဏ္ဏ ... ညာလက်ကိုလှမ်းဆွဲယူကာ ကြည့်သည်။

"ဟား . . . ဟား . . . တိုလဲမတိုဘူး၊ ရှည်လဲမရှည်ဘူး၊ ...ရင်တိုင်းပဲ လက်ပွားကိုကိုရ"ဟု ဆက်ပြောရင်း သဘောတကျရယ် ...ပြန်သည်။

သူ့ကို ဆောင်းကိုကိုနှင့်မှားပြီဟု ဝဏ္ဏသိလိုက်သည်။ သို့သော် ...မှားနေကြောင်း ရှင်းပြမနေချင်တော့ သည်လူရွယ်နှင့်တွေ့ရခြင်းကြောင့် ...အတွက် မည်သို့မျှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ဟု တွက်မိကာ "ဒါနဲ့ ဒီမှာ ...က ဘာလာလုပ်လဲ"ဟု ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သည်။

"ငါ့ချစ်ချစ်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့နာရီတစ်လုံး လာကြည့်တာကွ၊ ...းလုံးလိုလို တရုတ်ဖြစ်နဲ့ ယိုးဒယားဖြစ်တွေ ချည်းဆိုတော့ ငါ့အကြိုက် ...တွေ့ပါဘူး၊ ငါရှာတာက ဂျပန်မိတ်ထဲက မိန်းမပတ်စီဒီဖင်ကလေးတစ်လုံး ...ာက်တွေ့မလားလို့ ကဲပါ ဒါတွေထားပါ တွေ့တုန်းလက်ဖက်ရည်သောက် ...ာင် . . . လာ သူငယ်ချင်း"

နာရီကိစ္စကြားရသဖြင့် ဝဏ္ဏသည် အတော်စိတ်ဝင်စားသွား ...ည်။ နှစ်ယောက်သားဈေးထဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထိုင်ကြသောအခါ ...ောင်းပြီးပြီး လေးငါးနှစ်အတွင်း မင်းတော်တော် ရုပ်ပြောင်းလာ ...ယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလက်ပွားကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးကွဟု ...ချီကာ ဆောင်းကိုကိုနှင့် တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က

အကြောင်းနှင့်ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ရန်ကုန်မှ သူ့အဒေါ်များအိမ်တွင်နေကာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်း တစ်နှစ်တစ်ခါက်တော့ မြို့မျက်နှာကို ပြန်လာကြောင်း၊ သို့သော် ဆောင်းကိုကိုကို မတွေ့ရကြောင်းများပါ မကျန် ထိုလူရွယ်က အဖြစ်စုံကို ပြောပြသည်။

"ဒါဖြင့် အခု မင်းမြို့မျက်နှာကို ခဏလာလည်တာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးကွ ငါ့အဖေ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူပြီး ခဏပြန်လာတာ"

ထို့နောက် ဝဏ္ဏသည် နာရီကိစ္စကို ရောက်ရန် စကားလမ်းကြောင်း ရှာနေသည်။ လူရွယ်က ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောနေသဖြင့် နာရီအကြောင်းကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်၊ နောက်ဆုံးမှ "ငါ့ချစ်ချစ်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်း နှစ်ကြိမ်ဖြေမှာကွ၊ ဒီနှစ်တော့ အောင်. . . အောင်. . . မအောင်. . . အောင်သူ့ကိုယူတော့မယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ခု သူက နာရီပူဆာလို့ သူ့အတွက် နာရီလာရှာတာ"

ထိုအခါ ဝဏ္ဏက ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်ပင်–

"ဒီလိုဆို မင်းကံကောင်းသွားပြီ ဟော့ကောင်"

"ဘာပြုလို့လဲကွ"

"ဒီလိုဟော့" ဟုဆိုကာ ဝဏ္ဏသည် ဂျပန်မိတ်စီဒီဇင် မိန်းမပတ်လက်ပတ်နာရီအပေါ်င်လက်မှတ်တစ်ခုကို ဖဲဝိုင်းတွင်ရခဲ့ရာမှ အစချီကာ ငွေလိုနေသဖြင့် ထိုနာရီကို ရွေးပြီး ပြန်ရောင်းချင်ကြောင်း။ သို့သော် ရွေးစရာငွေ မရှိ၍ မရွေးနိုင်သေးကြောင်း အစရှိသဖြင့် ပြောပြသည်။ ထိုအခါ လူရွယ်က ချက်ချင်းပင် "ပြစမ်း မင်း အပေါင်လက်မှတ်" ဟု ဝဏ္ဏသည် သူ့အိတ် ထဲမှ အပေါင်လက်မှတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ လူရွယ်က အပေါင်လက်မှတ် ကို သေချာစွာကြည့်သည်။

"မင်းက ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ"

"အသစ်ဆိုရင်တောင် တစ်သောင်းကျော်တန်တာပေါ့ကွာ၊ နည်းနည်း သုံးထားပြီးသားဆိုတော့ ရှစ်ထောင်ပဲပေးပါ"

"ဟာ မင်းကလည်း ငါက နာရီရွေးခလည်း စိုက်ရဦးမှာ အဲဒီတော့ ခြောက်ထောင်ထားလိုက်ကွာ ငါ့မှာ ခြောက်ထောင်ပဲပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းချင်းပဲ ထားလိုက်ပါကွာ"

"ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းသဘောနှင့် လူရွယ်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောနေသဖြင့် ဝဏ္ဏသည် ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ရင်း သဘောတူလိုက်သည်။ လူရွယ်က အပေါင်လက်မှတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်၊ ပြီးနောက် ဝဏ္ဏကို ငွေခြောက်ထောင် ထုတ်ပေးသည်။

"အဲဒါအကုန်ပဲ နာရီရွေးဖို့တောင် မကျန်တော့ဘူး နောက်ကြုံမှပဲရွေးတော့မယ်၊ ပေါင်ထားတာ ဒေ ်သိဒ္ဓိမှာနော်"

ဝဏ္ဏက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လူရွယ် တစ်ယောက်ဝင်လာကာ သူ့တို့စားပွဲရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည် သူ့တို့နားသို့ရောက်လျှင် လူရွယ်က။

"ရှာလိုက်ရတာ ကိုခင်မောင်လတ်ရယ် ခင်ဗျားအဖေက ခင်ဗျားကို တွေ့အောင် ရှာပြီးအိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုမှာလိုက်လို့"

"အဖေ နေမကောင်းလို့လား"

"မသိဘူးဗျ၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ဖို့ပဲ ခင်ဗျားကို မှာလိုက်တာ"

ထို့ကြောင့် ခင်မောင်လတ်က ထိုင်ရာမှထလိုက်စဉ် ဝဏ္ဏက သူ့ ကိစ္စပြီးပြီမို့ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

"မင်းလည်း မင်းအဖေဆီ မြန်မြန်သွား၊ ငါလည်း သွားမယ်"

ထိုအခါ ခင်မောင်လတ်က

"နေဦး ဆောင်းကိုကို မင်းကိုငါအကူအညီတောင်းရ ဦးမယ်

အခုချက်ချင်း မြို့မျက်နှာ ပန်းခြံကိုသွားပါ၊ ပန်းခြံထဲက ဟင်္သာရုပ်ကြီးအောက်မှာ ရှိတဲ့ထိုင်ခုံမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ် အဲဒီအမျိုးသမီးကို မင်းက နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ခင်မောင်လတ်ရောက်လာလိမ့်မယ် ဆက်ဆက်စောင့်နေပါလို့ သွားပြောပေးပါ ဟုတ်လား ကူညီပါသူငယ်ချင်း ငါ့ချစ်ချစ်နဲ့ တွေ့ရမှာမို့ပါ"

ဝဏ္ဏသည် ခင်မောင်လတ် မျက်နှာကို တွေခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်ပြီးမှ စိတ်ချပါခင်မောင်လတ်ရယ် ငါ့ဆက်ဆက်သွားပြောလိုက်ပါမယ့်ဟု အခုမှသိသော လူရွယ်၏နာမည်ကို ခပ်တည်တည်သုံး၍ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သုံးယောက်သားထွက်လာကြသည်။

♛ ♛ ♛

အရပ်ဝတ်နှင့် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေသည် အခြေနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ဆေးရုံရေခဲတိုက်ဝန်းကျင်၌ အသုဘပို့မည့်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ တင်မောင်ဝေနှင့် မလှမ်းမကမ်း လူအုပ်ထဲတွင် အရပ်ဝတ်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ကိုဖုန်းရှိသည်။ ထို့အပြင် လှဝေကိုလည်း အဆင့်သင်ခေါ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် လှဝေက ဆောင်းကိုကိုနှင့် ချွတ်စွပ်တူသူကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်လျှင် အောင်တင်ဦး၏နာရီ အပေါင်လက်မှတ်သည် လှဝေဆီမှတဆင့် ဆောင်းကိုကိုနှင့်တူသူထံသို့ ရောက်သွားကာ နောက်ဆုံး၌ စောသန္တာ၏ ဘော်လီအိတ်ကပ်ထဲတွင် အဆုံးသတ်နေသည်။ အကယ်၍ ဆောင်းကိုကိုနှင့်တူသူနှင့် စောသန္တာတို့ကြား၌ ပေါင်လက်မှတ်ကို တစ်ဆင့်ရယူခဲ့သူ မရှိခဲ့လျှင် စောသန္တာနှင့် ဆောင်းကိုကိုနှင့် တူသူတို့သည် အဆက်အစပ် အဆက်အသွယ်ရှိရမည်။ ထိုကြောင့် သို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆောင်းကိုကိုနှင့်တူသူသည် စောသန္တာ၏အသုဘသို့ ရောက်ကောင်း ရောက်လာနိုင်သည်။

သို့မဟုတ် စောသန္တာနှင့် ဆောင်းကိုကိုနှင့်တူသူတို့ကြားတွင်

အပေါင်လက်မှတ်ကို လက်ခံရယူခဲ့သူ ရှိခဲ့လျှင်မူ ထိုကြားလူသည်လည်း စောသန္တာ၏ အသုဘသို့ ရောက်လာရန် ရာနှုန်းများစွာရှိသည်။

"တရားခံဆိုင်းလိုလို ရာနှုန်းရှစ်ဆယ်ပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့နေရာ ဒါမှမဟုတ် လူသတ်မှုဆိုရင်လည်း ကိုယ်သတ်လိုက်တဲ့သူကို ပြန်ပြီးကြည့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိလျှင် လာကြည့်တတ်ကြတယ်။ အဲဒါ ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ လူ့စိတ်သဘာဝပေါ့"

ရဲအတတ်သင်ကျောင်းမှ သင်တန်းဆရာတစ်ဦး၏ ပို့ချချက်တစ်ခုကို တင်မောင်ဝေ ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ကံတရားကိုအားကိုးကာ ထိုအချက်ပင် မျှော်လင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ တင်မောင်ဝေသည် လူအုပ်ကြားမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ရေခဲတိုက်အတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လျှောက်လာသည်။ ပြီးနောက် စောသန္တာအလောင်းထားရာ ကျောက်ကုတင်နား၌ ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စောရင်နှင့် ချောသန္တာတို့သည် စောသန္တာအလောင်းဘေးတွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ အလောင်းကိုတွေတွေကြီးကြည့်နေသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များပြည့်လျှံလျက် တစ်ချက်တစ်ချက် ဒေါ်စောရင်၏ ရှိုက်သံကိုကြားရသည်။

တင်မောင်ဝေက စောသန္တာ၏ အလောင်းမှတစ်ဆင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို မျက်လုံးဝေ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ထူးခြားစွာတွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာသည် များစွာ ညှိုးငယ်နေသည့်ပြင် နီရဲနေသော မျက်လုံးစုံ၌ မျက်ရည်များပြည့်လျှံနေသည်။ အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေဟန် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ထိုလူရွယ်သည် စောသန္တာအတွက် အကြိမ်ကြိမ်ငိုယိုထားကြောင်း တင်မောင်ဝေ သိလိုက်သည်။

"ဆရာ ဘာထူးခြားသလဲ"

တပ်ကြပ်ကြီးက အနားရောက်လာကာ တင်မောင်ဝေကို တိုးတိုးမေးသည်။ တင်မောင်ဝေသည် တပ်ကြပ်ကြီးအား ထူးခြားသောလူရွယ်ဆီသို့ မေးငေါ့ပြကာ "သူ့ကို စခန်းခေါ်ခဲ့" ဟု ပြောလိုက်သည်။ လှဝေသည်း သူတို့နားသို့ ရောက်လာပြန်သဖြင့် ဘာထူးခြားသလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် တင်မောင်ဝေက ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ လှဝေက ခေါင်းခါပြသည်။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် စောင့်ကြည့်ပြီးသောအခါ တင်မောင်ဝေသည် စခန်းသို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကသခုနကလူရွယ်ကို ဆေးရုံအပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် တင်မောင်ဝေက ရေခဲတိုက်အတွင်းမှ ထွက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တင်မောင်ဝေသည် သူ၏ တူရူမှ ရေခဲတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နှုတ်မှ "ဒေဇီ" ဟု ခပ်တိုးတိုးအသံထွက်သွားသည်။ ဒေဇီ စောသန္တာ အသုဘသို့ ဘာကြောင့် လာရသနည်း။ ဒေဇီသည် မြို့မျက်နှာမြောက်ဘက် စူးစူးမှ ကွင်းသာယာအရပ်တွင်နေသည်။ စောသန္တာနေတာက မြို့လယ်ပိုင်းရှိ သရော်ကုန်းရပ် သို့သော် သိကျွမ်းခင်မင်သူများဖြစ်သောကြောင့် ဒေဇီ ဤသို့ရောက်လာသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တင်မောင်ဝေသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသော ဒေဇီနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒေဇီသည် စောသန္တာ၏ အလောင်းနှင့် မလှမ်းကမ်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စောသန္တာအလောင်းကို ဖျတ်ခနဲမျက်လုံးဝေ့ ကြည့်သည် ခဏသာကြည့်ကာ ဒေဇီသည် သူ့အကြည့်ကို အသုဘလာ ပို့သူများထံသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဒေဇီ၏ အမူအယာမှာ ထူးခြားပြောင်းလဲလာသည်။ လူများဆီသို့ ကြည့်နေသော ဒေဇီမျက်လုံး အစုံသည် တစ်စုံတစ်ဦးကို အသည်းအသန်ရှာဖွေနေကြောင်း သိသာထင် ရှားနေသည်။

ဒေဇီမည်သူကို ရှာဖွေနေသနည်း တင်မောင်ဝေ၏ ဦးနှောက်တို့သည် တစ်ချက်ချက် မြည်အောင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ခဏကြာ သွားပြန်သည် နောက်ဆုံး ဒေဇီမျက်နှာပေါ်တွင် သူရှာဖွေနေသည်ကို မတွေ့ရသည့်

အရိပ်လက္ခဏာကို တွေ့ရပြီးနောက် ဒေဝီသည် ရေခဲတိုက်အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ တင်မောင်ဝေက ဒေဝီနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာခဲ့သည်။

♛ ♛ ♛

အမည် ခင်မောင်လတ်၊ အဘအမည် ဦးကျော်ခင် နေရပ်မြို့မျက်နှာမြို့ ယက္ကန်းစင်ရပ်၊ သေဆုံးသူ စောသန္တာမှာ သူ၏ရည်းစားဖြစ်ပါသည်ဟု စတင်အစစ်ခံရသည်။ ထို့နောက် ခင်မောင်လတ်သည် စောသန္တာနှင့် သူ၏အဖြစ်ပျက်အစုံကို ဆက်လက်ပြောပြသည်။

"နေပါဦး အဲဒီနေ့က ဆောင်းကိုကိုနဲ့ မင်းနဲ့တွေ့ပြီး သူ့ဆီက အပေါင်လက်မှတ်ကို ခြောက်ထောင်နဲ့ ဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ စောသန္တာကို

ပန်းခြံက စောင့်နေဖို့ ဆောင်းကိုကို ကို သွားပြောခိုင်းပြီး မင်းက မင်းအဖေခေါ်လို့ အိမ်ခဏပြန်သွားတယ်၊ ဒီတော့ ငါတစ်ခု မင်းကို မေးမယ်၊ မင်းသေ သေချာချာ စဉ်းစားဖြေနော်၊ အဲဒီနေ့ မင်းနဲ့ မြို့မျက်နှာ ဈေးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ သူဟာ မင်းနဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ဆောင်းကိုကိုလား"

"ခင်ဗျာ"

ခင်မောင်လတ်သည် ရုတ်တရက် ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။ ပြီးလျှင် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝေကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ကာ "ဘာပြုလို့လဲ ဆရာ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဆောင်းကိုကိုပါ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက သိနေကြတာပါ၊ သူဟာ ညာဘက်လက်မှာ လက်ပွားတစ်ခုပါတဲ့ ဆောင်းကိုကိုမှ ဆောင်းကိုကို အစစ်ပါ"

ထိုခဏ၌ တင်မောင်ဝေသည် သဲလွန်စတစ်ခုကို လက်ခနဲမြင်လိုက်သည်။

"ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က ပန်းခြံမှာ မင်းနဲ့စောသန္တာနဲ့ တွေ့ကြလား"

"ဆောင်းကိုကိုက မင်းပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း စောသန္တာကို ပန်းခြံက စောင့်နေဖို့ လာပြောသတဲ့လား"

"ဆောင်းကိုကို သွားပြောလို့ အဲဒီနေ့က စောသန္တာနဲ့ တွေ့ကြပါတယ်"

"အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါနဲ့တွေ့ပြီးတော့ မင်းက စောသန္တာကို နာရီကိစ္စ ပြောပြတယ် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ငွေမရှိသေးလို့ ခဏစောင့်ပါ၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် နာရီကို ရွေးပေးမယ်ဆိုတော့ သူက နာရီတစ်လုံးကို ခြောက်ထောင်နဲ့ ဝယ်ခဲ့ပေးပြီးမှပဲ ရွေးတာတော့

သူ့ဘာသူ ရွေးပါမယ်၊ အပေါင်လက်မှတ်သာ ပေးခဲ့ပါဆိုလို့ အပေါင်လက်မှတ်ကို သူ့ကို ပေးခဲ့ပါတယ်''

''အဲဒီ အဖြစ်အပျက်က ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ''

တင်မောင်ဝေ ဦးနှောက်ထဲမှ သဲလွန်စရောင်ခြည်သည် ပို၍လင်းလက်လာသည်။ ထိုနေ့က နာရီအပေါင်လက်မှတ်ကို ပျောက်မည်စိုးသောကြောင့် သူ့ဘော်လီအိတ်ကပ်ထဲတွင် အမြဲသိမ်းထားဖြစ်ကြောင်း စောသန္တာက ပြောသည်ဟုလည်း ခင်မောင်လတ် ဆက်လက် အစစ်ခံသည်။ စစ်ဆေးပြီး ခင်မောင်လတ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီးအား မိန်းမအချုပ်ထဲမှ ဒေဝီ့ကို သွားခေါ်ရန် ပြောလိုက်သည်။

ခဏအကြာ ဒေဝီသည် တင်မောင်ဝေ၏ စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ တင်မောင်ဝေသည် မည်သည့်စကားမှ မစသေးပဲ ဒေဝီကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထားနှင့် သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒေဝီကိုကြည့်ရသည်မှာ ညှိုးငယ်စွာရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ သဲလွန်စရရန် အကဲခတ်နေရသည်။ သို့သော် တင်မောင်ဝေက သူ့စိတ်ထဲမှာ ပစ်မှတ်ဟုထင်ရသော နေရာကို စမ်းသပ်ပစ်ခတ်ကြည့်ရပေမည်။

''ဒေဝီ အသုဘမှာ မင်းရှာနေတဲ့ ဆောင်းကိုကိုကို တွေ့ချင်သေး သလား၊ အချုပ်ထဲကခေါ်လိုက်မယ်လေ''

ထိုအခါ ဒေဝီသည် အံ့ဩဟန်မပြ မဲ့ပြုံးတစ်ချက်သာ ပြုံးသည်။ တင်မောင်ဝေ အားတက်သွားသည်။

''အာဃာတအငြိုးအတေးဆိုတာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတယ် ဒေဝီ၊ ကိုယ့်ကိုသူသတ် ကိုယ်ကသူ့ကိုပြန်သတ်နဲ့ သံသရာကိုမဆုံးတော့ဘူး နေပါဦး ဒေဝီ ဘာမှမဆိုင်သူကို မင်းဘာ့ပြုလို့သတ်ရသလဲ''

''ရှင် ဒေဝီက ဘယ်သူကိုသတ်လို့လဲ''

''မင်း ဘယ်သူ့ကို သတ်သလဲဆိုတာ ငါမပြောခင် တချို့က
င်းချစ်သူ ဆောင်းကိုကိုရဲ့ အစစ်ခံချက်ကို အရင်ပြောပြမယ်၊ ဆောင်း
ကိုကိုက အဲဒီနေ့က ပန်းခြံကနေပြီး ဒေဝီကိုမြင်ပါတယ်တဲ့၊ အလှမ်းဝေး
ပေမဲ့ ဒေဝီမျက်နှာဟာ ဒေါသရောင်တွေထွက်နေတယ်တဲ့ အစကတော့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် သူကျွန်တော့်ပေါ်မှာ အာဃာတ
ထားပြီး ရန်ပြုလိမ့်မယ်ထင်တာ ခုတော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ခင်မောင်လတ်ရဲ့
ချစ်သူကို''

''ဘာ ခင်မောင်လတ်ချစ်သူ ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်''ဟု တင်မောင်ဝေကပြောကာ ခင်မောင်လတ်
ဆောင်းကိုကိုနှင့် စောသန္တာတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။
ဒီတစ်ခါ တင်မောင်ဝေ၏ ပရိယာယ်သုံးလိုက်ပုံသည် ဒေဝီအပေါ် တော်
တော်ထိရောက်သွားသည်။ ဒေဝီမျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး ညှိုး
ကျသွားသည်။

''အမှန်က စောသန္တာဆိုတာ ခင်မောင်လတ်ရဲ့ ချစ်သူပါ၊ ဆောင်း
ကိုကိုရဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး''

ချက်ချင်း ဒေဝီ၏ရှိုက်သံပေါ်လာသည်။ ဒေဝီ့မျက်လုံးထဲမှ မျက်
ရည်များကျလာသည်။

''အဲဒီနေ့က အမှတ်မထင် ပန်းခြံထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
တွေ့တော့ ဒေဝီအသည်းနှလုံးတွေကို သံချွန်တစ်ခုနဲ့ ဆွလိုက်သလို ခံစား
ပါတယ်၊ ဝမ်းနည်းတာကော နာကြည်းတာရော၊ ခံပြင်းဒေါသထွက်တာ
ရာ အိုစုံလို့ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ပြီးတော့ နောက်ပြီးတော့လေ ဆောင်းကိုကိုကို
န်းခြံထဲမှာ သူ့ချစ်သူနဲ့ မြင်ရမှ အသတ်ခံရတဲ့ ဒေဝီချစ်သူ မင်းမင်း
ကိုလည်း ဖြေဆည်လို့မရအောင် သတိရလာပါတယ်၊ ဒေဝီစိတ်ထဲက
ချစ်သူကို သင်းကသတ်သလို့ သင်းချစ်သူကိုလည်း သင်းကို လက်စား

ချော့တဲ့အနေနဲ့ သတ်ပစ်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး''

ခံစားချက်တို့ အစွန်းတစ်ဘက်ဆီသို့ အလွယ်တကူ ကူးပြောင်းသွားတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အချစ်နှင့်အမုန်း ခွင့်လွှတ်ချင်းနှင့် အာဃာတ။ ပြီးတော့ မုဒိတာနှင့် ဒေါသတရားများ၊ ထိုစေတသိတ်များသည် အမည်းမှအဖြူသို့ အဖြူမှအမည်းသို့ ကူးပြောင်းသည့်နှယ်။ လျှပ်တပြက်အတွင်း ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လိုက်ကြသောအခါ ဤရက်စက်လှသောလူ သတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရသည်ဟု တင့်မောင်ဝေ ကောက်ချက်ချမိသည်။ စင်စစ်အချစ်ဆိုသည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကုန်ဆုံးပျက်သုဉ်းသွားသည့်အခါတိုင်း အမုန်းသို့ကူးပြောင်း အားဖြည့်တတ်သော အရာတစ်ခုပါတကားဟု။

မှူခင်းဆုံ (နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၃)

ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်

ရွာပြင်ရှိ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်၌ ဓားပြကြီး ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်သည် ဓားဒဏ်ရာ အချက်ပေါင်းများစွာနှင့် သေဆုံးနေသည့်သတင်းသည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်သည့် အောက်ချင်းဖိုရွာ အလယ်ပိုင်းသို့ရောက်လာသည်။ ကျောက်ဘီဘူးဘုန်းကျော် သေဆုံးသည့်သတင်း အပြင် . . .

"အခု ရွာကိုရောက်နေတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့က သူတို့မှာပါလာတဲ့ ဘုန်းကျော်ဓာတ်ပုံနဲ့ အလောင်းနဲ့ တိုက်ကြည့်တော့ ဘုန်းကျော်နဲ့သိပ်မတူဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ အဲဒါ ဘုန်းကျော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ ခင်ဗျားကို သေတာ ဘုန်းကျော်ဟုတ်မဟုတ် ပုလိပ်တွေက လာကြည့်ခိုင်းမလို့တဲ့"

ဟူသော သတင်းကိုပါ ရွာသားအချို့က ကျွန်ုပ်ကိုပြောပြကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်၏ သတင်းကြောင့် အထူးအံ့သြသွားရခြင်းကို မျိုသိပ်ဟန်ဆောင်လိုက်ကာ . . .

"လာကြည့်ခိုင်းတော့လည်း ဟုတ်မဟုတ် လိုက်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ"

ဟု အရေးမကြီးသလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အချိန်မှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုမသိတသိ အချိန်ဟုလည်း တချို့က ပြောတတ်ကြသည်။ သည်အချိန်မျိုးတွင် လူတစ်ဦးဦးကို ဘယ်သူဘယ်ဝါ ခွဲခြားပြောပြရန် ခက်ခဲတတ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘုန်းကျော်လို လူစားကို မည့်သည့်နည်းနှင့်မှ မမှတ်မိနိုင်စရာမရှိပေ။ တခြားသူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် လူမှားနိုင်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိပေ။

မကြာမီ ရွာသူကြီးနှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သူကြီးက လာရင်းအကြောင်းကိုပြောပြလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းညိတ်ကာ သူတို့နှင့်အတူ ရွာပြင်သို့လိုက်လာခဲ့သည်။ ရွာပြင်ရှိ လူတွေဝိုင်းအုံနေသော အလောင်းရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ

"မောင်မင်းလည်း ဓားပြပဲမဟုတ်လား"

ဟု ကုလားဆားပုလင်းတစ်ယောက်က ရောက်မဆိုက် လှမ်းမေး သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

"ရွှေဘိုဆောင်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီးပါပြီ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကြည့်စမ်း၊ ဒီလူဟာ မင်းသိတဲ့ ဓားပြကျောက် ဘီလူး ဘုန်းကျော်လား"

အလောင်းသည် မှောက်လျက်သားအနေအထားနှင့် ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

"သူ့မျက်နှာမြင်ရမှ သိမှာပေါ့"

"ကောင်းပြီ၊ အလောင်းကိုဆွဲလှန်လိုက်စမ်း"

ဆားပုလင်း၏အမိန့်ကြောင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် အလောင်းကို ဆွဲလှန်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နေမဝင်သေးသော်လည်း အလင်းရောင်တို့များစွာမှိန်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သိပါသည်။

အလောင်းကိုမြင်မြင် ချင်းပင်မည်သူမည်ဝါ၏ အလောင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိလိုက်ပါ သည်။

သို့သော် အတွေးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျိတ်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဟန်ကိုယ့်ဖို့သိဘောဖြင့် ဆားပုလင်းကို လက်ကာပြလိုက်ရင်း ရှိသမျှအလင်းရောင်ဖြင့် ဘုန်းကျော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းကျော်သည် မီးခိုးရောင်ရှပ်အင်္ကျီနှင့် အရောင်မပေါ်တော့သော ဘောင်း ဘီရှည်ကိုဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါး မြိုင်မွေးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဘုန်းကျော်၏မေးအောက်သို့ လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သည်။

ထို့နောက် စစ်ဆေး၍ပြီးပါပြီဟူသောသဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘုန်းကျော် ဟုတ်သလား"

ဟု ချက်ချင်းပင် ဆားပုလင်းက မေးသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာပြောတယ်. . .၊ ဘာကြောင့် မောင်းမင်း ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ"

"ဓားပြဘုန်းကျော်ရဲ့ မေးအောက်မှ ဆီးကင်းလောက်ရှိတဲ့ မှဲ့တစ် လုံးရှိပါတယ်၊ ခုလူမှာ ဘာမှဲ့မှ မပါပါဘူး"

ဆားပုလင်းသည် ကျွန်ုပ်အပြောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အလောင်း၏ မေးစေ့အောက်ကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်

"သေချာရဲ့လား"

ဟု ဆက်မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က သေချာကြောင်းပြောရလျှင် ကျွန်ုပ် ၏နာမည်ကို ရေးမှတ်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်

ရွာထဲသို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားပြီ။

ရွာထဲတွင် တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် သဖန်းပိုး ထိုးနေကြသည်။

"ဓားပြဘုန်းကျော်မှ ဓားပြဘုန်းကျော် အစစ်ပါကွာ၊ ကျုပ်တော် ရွာကို ဓားပြလာတိုက်တုန်း ငါမြင်တွေ့ဖူးတာပါ၊ ခု ကိုမင်းညိုနဲ့တွေ့မှပဲ ဘုန်းကျော်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ တော်တော်အတွေးရကျပ်နေတယ်"

ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ကျော်ကြာအောင် ရွာသူရွာသားများ၏ ဝေဖန်ပြောဆိုသံကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ သူတို့၏ ပြောဆိုသံတို့သည် ရွှေဘိုနယ်တစ်ပိုက်သို့ ပျံ့နှံ့သွားမည်။ ပြီးတော့ သေဆုံးသူမှာ အမှန်တကယ် ဘုန်းကျော် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသော သံသယများလည်း ကြားရသူတို့ စိတ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိဖြစ်ပေါ်လာကြမည်။

ထိုအခါမှ အကယ်၍ နှင်းဟောမန်အဝေးသို့ရောက်နေက ရွှေဘိုနယ် ရှိ ဩဘာရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးသည်။ ကျွန်ုပ် သည် နှင်းဟောမန်အကြောင်းကိုတွေးရင်း အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးမိသည်။ ဟိုယခင်ကလည်း နှင်းဟောမန်နှင့်တွေ့စဉ် ထိုအပြုံးကိုပင် မချိတင်ကဲ ပြုံးရသည်မှာ မည်မျှနာကျင်ခက်ခဲမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအပြုံးကို နာကျည်း ခံပြင်းချက်အပြင် အာဃာတနှင့် အမုန်းတရားများကို အတတ်နိုင်ဆုံး မျိုသိပ် ချိုးနှိမ်ကာ ပြုံးရခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် အတိတ်ကိုပြန်တွေးကြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝမှာ နာကျည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာများနှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ဆန်စပါး ဈေးကျကာ စီးပွားရေးကျပ်တည်းကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အသက်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်၌ပင် ဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကျော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝက်လက်မြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်ကွာဝေးသော ပဒူမြို့ကလေး၏ နောက်ဖေးရှိ ကျောက်ဘီလူးရွာတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏မိဘများသည် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပင် ကွယ်လွန်ဆုံး ပါးခဲ့သည်။ ကံတူအကျိုးပေးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထို့နောက် မကြာမီပင် ဘုန်းကျော်သည် မြဒင်ဟုခေါ်သော သူညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရွာမှပျောက်သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဘုန်းကျော်သည် ဓားပြကြီး ကျောက်ဘီလူး ဘုန်းကျော်ဟူသော နာမည်ဆိုးဖြင့် အထူးကျော်ကြား လာပါသည်။ ဓားပြတိုက်၍ လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်တတ်သဖြင့် တစ်နယ်လုံးက သူ့ကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရသည်။ အင်္ဂလိပ်များ သည် သူ့ကိုဖမ်းမိနိုင်ရန် တောနင်းရှာဖွေနေသည်ဟူသော သတင်းသည် လည်း ပျံ့နှံ့နေသည်။

တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ရွာ၌ ရွာဦးစေတီဘုရားပွဲ ကျင်းပသည်။ စပါးပေါ်ချိန်၊ ငွေစရှင်နေကြချိန်မို့ ထူးထူးခြားခြား အောက်ပြည်အောက်ရွာ မှ အညာဒေသသို့ရောက်နေသော အငြိမ့်တစ်ခုကို သွင်းသည်။ မှန်တာပြောရလျှင် နှင်းဟောမန်ကို ထိုစဉ်ကစ၍ ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် နှစ်သက်စွဲလန်းနေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အခါအားလျော်စွာသာ စည်နယ်ဘက်သို့ ရောက် ခိုက် တစ်နိုင်ငံလုံးကျော်ကြားနေသော လေဘာတီမြရင်အငြိမ့်ကို ကြည့်ဖူး ပါသည်။ ကြည့်ကောင်းပါသည်။ ကြိုက်ပါသည်။ မမြရင်၏ အဆို၊ အဝိုး အဆွဲ၊ အငင်တို့ကိုလည်း နှစ်သက်ပါသည်။ သို့သော် နှင်းဟောမန်ကို ကြည့်ရသလောက် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် စွဲမသွားပေ။

နှင်းဟောမန်၏ အသားသည် အောက်သူမို့ထင်သည်။ ညက်ညက် လေးဖြူနေသည်။ ပြီးတော့ မမြရင်ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပို၍မျက်ခုံး ပင့်၍ မျက်စပစ်ပုံဖြစ်သည်။ နှင်းဟောမန်သည် အကတစ်ပိုဒ်ဆုံးခါနီး၌ အငြိမ့်စင်ဘေးသို့ ပြေးလာကာ သူ့အကကိုရပ်လိုက်စဉ် သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကိုပင့်ကာ ဆိုင်းချက်နှင့်အညီ ပရိသတ်ကို မျက်စပစ်၍ပြတတ်သည်။ ထိုသို့မြင်ရပုံကလေးကို ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် မေ့မရအောင်စွဲ၍နေသည်။

ထိုညက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နှင်းဟောမန်ထွက်ချိန်သည်

ညဆယ့်နှစ်နာရီသာသာလောက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ပွဲကြည့် ပရိသတ် သည် နှင်းဟောမန် အဆိုအကတို့တွင် နစ်မျောနေခိုက် . .

"ဒိုင်း . . ဒိုင်း"

သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်။ ခဏချင်း ပင် လူအများသည် ထိတ်လန့်အော်ဟစ်ကာ ပွဲကြည့်နေရမှထ၍ ပြေးကြ သည်။ တချို့က . .

"ဓားပြ . . ဓားပြဗျို့"

ဟု ပြေးလွှားရင်းအော်ကြသည်။ အငြိမ့်စင်ပေါ်မှ အောက်လင်း ဓာတ်မီးသည် ငြိမ်း၍သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အများသူငါ ငါ့လိုထွက်မပြေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်၏ စေ့ဆော်ချက်ကြောင့် မီးငြိမ်းနေသော အငြိမ့်စင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားမိ သည်။ တဖန် အငြိမ့်စင်ဘေးမှ ကပ်၍ အငြိမ့်နောက်သို့ ဆက်ပြေးလာ သည်။ အငြိမ့်စင်နောက်တွင် လူတွေ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတွေကြားထဲ၌ မြင်းသုံးကောင်ကို တွေ့ရသည် လူနှစ်ယောက်သည် အငြိမ့်မင်းသမီး နှင်းဟောမန်ကို လက်တစ် ဖက်တစ်ချက်မှ ချုပ်ကိုင်ကာ အငြိမ့်စင်နောက်သို့ ဆွဲခေါ်လာကြောင်း ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်။ နှင်းဟောမန်သည် ရုန်းကန်ရင်းဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်ရာသို့ပါလာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟောမန်ကို ဆွဲခေါ်သွားရာ မြင်းသုံးကောင်နား သို့ တရှိန်ထိုးပြေးလာသည်။

"ဟော့ . . မင်းညို၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ"

မြင်းတွေနားရောက်မှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ထိုသို့ မေးလိုက်သံကို ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အသံလာရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက် သည်။ မှိန်ပျပျလရောင်ဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဘုန်းကျော်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ . .

"ဟာ. . .ဘုန်းကျော်"

ဟု ခေါ်ကာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေစဉ် လူနှစ်ယောက်သည် နှင်းဟောမန်ကို ဘုန်းကျော်၏မြင်းပေါ်သို့ အတင်းမ,တင်နေသည်။

"လွှတ်. . . လွှတ် ကျွန်မကို ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ. . .၊ လွှတ်"

"မင်းညို. . . တို့နဲ့လိုက်မလား"

ဘုန်းကျော်က အော်မေးသည်။ အမှန်တိုင်း ကျွန်ုပ်ဝင်ခံရလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏စိတ်အတွင်း၌ နှင်းဟောမန်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်များသာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဓားပြတွေလက်ထဲရောက်သွားသည့် နှင်းဟောမန်ကို ကျွန်ုပ် သည် လူစွမ်းကောင်းလုပ်၍ ကယ်တင်ချင်စိတ်လည်းဖြစ်နေသည်။

"တို့သွားတော့မယ် မင်းညို"

"အေး. . . ငါလည်းလိုက်မယ်ကွာ"

ကျွန်ုပ်သည် နီးရာမြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ လှမ်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဓားပြတစ်ယောက်၏ မြင်းပေါ်တွင်ပါလာကာ နှင်းဟောမန် သည် ဘုန်းကျော်၏ မြင်းပေါ်၌ ဘုန်းကျော်၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ရုန်းကန်အော်ဟစ်ရင်း ပါလာပါသည်။ ဖြစ်ပုံက ကျွန်ုပ်မှာ နှင်းဟောမန်၏ အော်သံကိုကြားရလေ စိတ်အတွင်း၌ စိုးရိမ်သောကတို့ရောက်ရလေ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လှိုဏ်ကြီး တစ်ခုအတွင်းရှိ ဓားပြစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ နှင်းဟောမန်အပေါ် ကျွန်ုပ်၏ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားသည့်အပြင် အံ့ဩစိတ်လည်း ဖြစ်လိုက်မိသည်။

"ငါဟာ ဓားပြဆိုပေမယ့် မင်းရဲ့အချစ်ကို ဓားပြတိုက်မယူဘူး နှင်းဟောမန် မင်းအချစ်ကို မင်းပေးမှယူမှာ၊ ကဲ. . . ဖြိုးမောင် သူ့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်"

ထို့သို့ ပြောလိုက်ပြီး ဘုန်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်ကို ပခုံးဖက်ကာ စခန်းအတွင်းရှိ သူနေထိုင်ရာတဲကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်၏ ဓားပြဂိုဏ်းဝင် ဓားပြတစ်ယောက်

ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဘုန်းကျော်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် နှင်းဟောမန်တို့၏ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်း သည်လည်း ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

♛ ♛ ♛

ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်၏ အပြုအမူတို့ကို မြင်ရပြီး စိတ်ထဲ၌ ံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ဖြစ်နေပါသည်။ နှင်းဟောမန်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်မှာ ာ်လတင်းတင်းပြည့်ပြီ၊ သို့သော် ဘုန်းကျော်သည် နှင်းဟောမန်ကို က် ဖျားဖြင့်ပင်မထိသေး။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ အခန်းအကျယ်ကြီး ားတွင် နှင်းဟောမန်ကို ချုပ်ထားသော အခန်းရှိသဖြင့် တစ်ခါတရံ

ဘုန်းကျော်သည် နှင်းဟောမန်နှင့်အတူ စကားစမြည် ပြောနေသည်ကို
မြင်ရသည်။ နှင်းဟောမန် ကလည်း တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြန်လည်
ပြောသည်။ သို့သော် တစ်ခါတရံ တွင်မူ . . .

"ကျွန်မမှ ပြန်မချစ်နိုင်တာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပါ
တော့"

"မင်းပြန်ချစ်လာတဲ့အထိ ငါမင်းကို စောင့်နေမယ်လို့ ပြောပြီး
မဟုတ်လား"

"နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော"

"အဲဒီတော့မှ မင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ့်"

ထိုသို့ ပြောဆိုနေသံကို ကြားရသည်။ ထိုစဉ်က ထရံကြား
ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်နေသော ဘုန်းကျော်၏ မျက်နှာသည် ပကတိတည်ငြိမ်
နေသည်။ တပ်မက်စိတ်နှင့် တခြားမသမာသောစိတ်များကြောင့် ဖြစ်ပေ
တတ်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို မတွေ့ရ။ ရိုးသားသော အချစ်စိတ်
သဏ္ဍာန်များသာ ဘုန်းကျော်၏ မျက်နှာပေါ်၌တွေ့ရသည်။

မတည်မငြိမ် စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေသည်မှာ
ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်မြတ်နိုးခုံမင်သော အရုပ်တစ်
အခြားတစ်ယောက်ထံ ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသော ကလေးတစ်
ယောက်လို နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် နှင်းဟောမန်သည်
ဘုန်းကျော်နှင့် တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးကာ နောက်ဆုံး ဘုန်းကျော်အလို
ဖြစ်သွားလျှင် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ချင်
ဆုံးဖြစ်သည်။ အခံရအဆိုးဆုံး ဝေဒနာပင်ဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းပွင့်ပွင့်ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ခုမှနှင်းဟောမန်
ပို၍ ချစ်လာသည်။ တစ်ပါးသူ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်လုလု အခြေအနေ
ကြောင့် နှင်းဟောမန်ကို ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ရမှာ ဆထက်ထမ်းပိုး
ကြောက်နေသည်။ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လိုရာခရီးရောက်ရန် ဖြတ်လမ်း

ည်းကို သုံးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ်လိုရာခရီးသို့
ရောက်ရန်သာအဓိက မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည် အထမြောက်ရန် အနည်းငယ်မျှ
ကြိုးစားရ သေးသည်။ အချုပ်ခန်းသော့သည် ဘုန်းကျော်၏ တပည့်
ယုံတော် ဖြိုးမောင်ဆီမှာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ညတွင် ဖြိုးမောင်ကို
ရက်မူး အောင်တိုက်ကာ သူ့ဆီမှ သော့ကို ကျွန်ုပ်အရယူသည်။ ထိုညမှာ
ဆုတ် ရက်ညဖြစ်သည်။ အချိန်က သန်းခေါင်ကျော်ချိန်ဖြစ်သည်။
အချိန်တွင် နှင်းဟောမန်အိပ်ပျော်နေမည်။ သို့မဟုတ် တစ်ရေးနိုး
င်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြိုးမောင်နှင့် သောက်ထား
သာ အရက်အရှိန်ကြောင့် လူမိုက်တွေးတွေးလိုက်သည်။

အချုပ်ခန်းကို ကျွန်ုပ်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်စဉ် အခန်းထဲမှ ခုတင်တစ်
ပေါ်တွင် နှင်းဟောမန်သည် ခြင်ထောင်ချလျက် အိပ်ပျော်နေသည်။
သော် ကျွန်ုပ်ခြေဖော့၍ လျှောက်လာပြီး နှင်းဟောမန်၏ ခုတင်နားသို့
ရောက်၍ . .

"ဟင် . . ဟင်"

ဟု အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသံနှင့်အတူ နှင်းဟောမန်သည် ခြင်ထောင်
ပသို့ ထွက်လာသည်။

"ရှင် . . ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

နှင်းဟောမန်၏ အသံက ကျယ်သည်။ ကျွန်ုပ် . .

"ငါပါ . . မင်းညီပုပါ မင်းကို . . မင်းကို"

ယခုအချိန်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချီအချပြောနေ
ည်အချိန် မဟုတ်တော့ဟု နားလည်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ပေါ်သို့
လျှင်အမြန်ချလိုက်ကာ နှင်းဟောမန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်
းလိုက်သည်။

"အမလေး . . လာကြပါဦး . . လာကြပါဦး၊ ဒီမှာ . ."

နှင်းဟောမန် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားသည်။ သို့သော် နှင်းဟောမန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ဖယ်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် တစ်မျက်နှာလုံးကို ရိုက်ပုတ်ကုတ်ခြစ်ပြီး ထို့နောက်. . .

"လာပါကြဦး. . . ဒီမှာ ကျွန်မကို မတရားလုပ်နေပါတယ်"

ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ အော်တော့သည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏တွက်ကိန်းမှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ သို့သော် အခုချိန်မှ လက်လျှော့နောက်ဆုတ်သွားလျှင်လည်း အကြောင်းထူးတော့မည်မထင်တော့။ ထိုစဉ် နှင်းဟောမန်က အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပေါက်သည့်နဖူး မထူးဇာတ်ထုပ်ခင်းရန် ကြိုးစားလိုက် သည်။

"ဟောကောင်. . . မင်းညို"

ဘုန်းကျော်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ တဆက်တည်း ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းကျော်၏ ပြင်းထန်သောလက်သီးတစ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဒိုင်းခနဲကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံးမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။

♛ ♛ ♛

နှင်းဟောမန်၏ အချုပ်ခန်းရှိ မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသည်။ ဓားပြအဖွဲ့သားအားလုံးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေး တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် တန်းစီရပ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်သည် ခြောက်လုံးပူး သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

"တို့ဟာ ဓါးပြကွ၊ မိန်းကလေး မိန်းမရွယ်တွေကို အကျင့်တန် ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ မုဒိမ်းကောင် လူယုတ်မာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဓါးပြတိုက်ရာ မှာလိုအပ်လို့ လူဆယ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်သတ်ပစ်ချင်ပစ်မယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ အလုပ်ပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စော်ကားတာကတော့ ာရိတ္တစိတ် ထားနှင့်ဆိုင်တယ်၊ ဒီလိုယုတ်မာတဲ့ စိတ်မျိုးငါမှာလည်း ရှိဘူး၊ ငါ့ဂိုဏ်းသား တွေမှာလည်း လုံးဝမရှိစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့. . ."

သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သူချင်းဖြစ်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် မာကြောတင်းမာသော ဘုန်းကျော်၏ မျက်နှာကြောင့် စိတ်အား ည်း ငယ်နေမိသည်။

"ဒီပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်လာရင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးတတ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံးသိကြတယ်၊ ငါပေးတဲ့အပြစ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီးမပြင်တဲ့ သေဒဏ်ပဲ၊ ဟား . .ဟား"

ကျောက်ဘီးလူးဘုန်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဘာသဘောမှန်းမသိ တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။

"ဒီလိုငါက မင်းကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါရည်ရွယ်ထားတဲ့ နှင်းပေါမန်ကို မင်းကစော်ကားလို့ အသည်းကွဲခတ်ပြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလို့ထင်လိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူး မင်းညို၊ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ဘယ်ယောကျ်ားပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်နိုင်တယ်၊ ကြိုက်နိုင်တယ်၊ မင်းဟာ နှင်းပေါမန်ကို မစော်ကားပဲ သူ့အချစ်ကို တရားသဖြင့်တောင်းခံခဲ့ရင် ငါ မင်းကို ဘာမှလုပ်စရာမလို့ဘူး၊ ခုတော့ မင်းဟာ ငါ့အမှန်းတီးဆုံး၊ အစက်ဆုပ် ဆုံး၊ ပြီးတော့ ယုတ်မာအောက်တန်းအကျဆုံးအလုပ်ကို လုပ်တာဆိုတော့ မင်းအတွက် သေဒဏ်ကလွဲလို့ တခြားဘာအပြစ်ဒဏ်မှ မရှိဘူး၊ ဟား . . ဟား"

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်မှ ချွေးစက်များထွက်လာသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သေရတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဇောချွေးပြန်အောင်ပင် ကြောက်လန့်နေရင်းမှ . .

"ဘုန်းကျော်"

ဟု ကြိုးစား၍ ခေါ်လိုက်သည်။

"မပြောနဲ့ . . .၊ ဘာတောင်းပန်စကားမှ မပြောနဲ့၊ မင်းသေရမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘုရားကိုသာ အာရုံပြုလိုက်တော့"

ညာဘက်လက်မှ ခြောက်လုံးပူး သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျောက်ဘီးလူး ဘုန်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်အနားသို့ ရောက်လျှင် သူ့လက်မှသေနတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နားထင်

တည့်တည့်သို့ ချိန်ထားလိုက်ရင်း . ."

"မင်းတို့အားလုံးလည်း မှတ်ထားကြ၊ နောက်နောင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကျူးလွန်ရင် မင်းညိုလိုပဲ သေရမယ်"

ဟု သူ့တပည့်များကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဘီးလူး ဘုန်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ထပ်၍စေ့စေ့ကြည့်ကာ . .

"ကဲ သေပေတော့"

ဟု နှုတ်မှဆိုလိုက်စဉ် . .

"အစ်ကိုကြီး"

နှင်းပေါမန်၏ အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျောက်ဘီးလူးဘုန်းကျော်သည် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ နှင်းပေါမန်ရှိရာ အချုပ်ခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နှင်းတောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့"

"ဘာပြုလို့တုံးကွ"

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာရခဲပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဲဒီအတွက်ပါ၊ နှင်း သူ့ကိုချစ်လို့၊ ကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့လေ နှင်းအတွက် လူတစ်ယောက်သေရမှာလည်း နှင်းမလို့လားလို့ပါ"

ကျွန်ုပ်သည် သတိလစ်မေ့မျောနေရာမှ ပြန်သတိရလာသူလို ဖြစ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်အနည်းငယ်ကြာအောင် အချီအချ ပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ပြောစကားတို့ကို နားထောင်ရင်း ရင်တ လှပ်လှပ်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ . .

"နှင်းတောင်းပန်ပါတယ်၊ နှင်းပြောတာကို နားထောင်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်"

ဟူသော နှင်းပေါမန်၏ စကားအဆုံး၌ ကျောက်ဘီးလူး

ဘုန်းကျော်သည် ကျွန်ုပ်၏နားထင်သို့ချိန်ထားသော ခြောက်လုံးပူးကို ပြန်၍ ရုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် ယခုမှ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟောမန်၏ ကျေးဇူးကြောင့် သေကံမရောက်ရ ခြင်းပါ စာကား။

"မင်းလိုရာကို သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ဆီမှာ ဆက် နေချင်သေးရင်လည်း နေနိုင်တယ်၊ အမှန်တော့ မင်းသေရမှာ၊ နှင်းဟောမန် ကြောင့် မင်းကို ငါခွင့်လွှတ်လိုက်တာ"

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း နှင်းဟောမန်ကြောင့်ပင် ဓါးပြဂိုဏ်း တွင် ဆက်၍နေရန် ဆုံးဖြတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းဟောမန်သည် သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားသူ ကျွန်ုပ်အား အသက်မှကယ်ဆယ်ခဲ့ သည်။ ဤသည်မှာ သာမန်စိတ်ထားမဟုတ်ပေ။ ထုထည်ကြီးမားသော စိတ်စေတနာနှင့် ကရုဏာတရားတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်နားလည် သည်။ ကျွန်ုပ်က သာ သူ့အပေါ်မိုက်ရိုင်း စော်ကားမှုမပြုလျှင် ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကို ငြင်းဆန် မည်ဟုပင်မထင်မိပေ။

ထိုသို့တွေးမိသဖြင့် တစ်ကြောင်း ထို့အပြင် လူ့စိတ်သဘာဝ အတိုင်း မရသည့်အရာကိုမှ ပို၍လိုချင်နေမိသဖြင့် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ဘီးလူးဘုန်းကျော်ထံ၌ ဆက်လက်၍နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ဒီအချစ်ရေးတွင် ဘုန်းကျော်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာ၌ ခြေတစ် ပေါင်ကျိုးဖြင့် အပြေးပြိုင်ရသူလို ဖြစ်နေသည်။

ကျောက်ဘီးလူး ဘုန်းကျော်၏ အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်တွင် နေ နေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာနှင်းဟောမန် ကိစ္စနှင့်မလွတ်လပ်၊ ခရီးမပေါက်။ ပြီးတော့ ရက်ကြာလာသည့်အလျောက် နှင်းဟောမန်သည် ဘုန်းကျော် အပေါ်၌ စိတ်ထားတိမ်းညွတ်လာပုံရ၏။ ထို့အဖြစ်များကြောင့် အချစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်သာ ရှုံးနိမ့်ဖို့ သေချာသလောက်ရှိသည်။

"ပြီးတော့ ဓါးပြတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ လနဲ့ချီပြီးနေပြီးမှ

နှင်းပြန်သွားမယ်ဆိုရင် အားလုံးကို နှင်းမျက်နှာဘယ်လိုပြရမလဲ၊ နှင်း အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ယုံအောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ"

"နှင်းပြန်သွားရင် အရှက်ကွဲမှာကြောက်လို့ မျက်နှာမပြရဲလို့ အစ်ကိုကြီးအပေါ် လိုက်ရောတာမျိုးတော့ အစ်ကိုကြီး လက်မခံချင်ဘူးနှင်း၊ နှင်းဆီက အချစ်ကို ဘာပရောဂမှမပါဘဲ အစ်ကိုကြီးက လိုချင်တာ"

လှိုဏ်ကြီးအတွင်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်မှ သူတို့၏စကားပြော သံများကို ထိုသစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်တွင် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေရင်း ကြားရသည်။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ကျွန်ုပ်ဒီကိစ္စကို ဆက်၍ကြိုးစားမနေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကံဇာတာအပြောင်းအလှည့်သည် နွေဦးလေပွေ တစ်ချက်မွှေ့လိုက်သည်နှင့် တူလှသည်။ တစ်ညု၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓါးပြ တိုက်ပြီး ပြန်လာစဉ် ဘုန်းကျော်သည် ကောက်ကာငင်ကာ အပြင်းဖျား တော့သည်။ နောက်နေ့တွင် သက်သာသွားမည်ဟုထင်ကာ ဆေးမြီးတို များဖြင့် ကုသနေရင်းမှ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာသည်အတိုင် ဘုန်းကျော်သည် အဖျားလုံးဝမကျဘဲ နောက်ဆုံးသတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။

သူညီမြဒင်နှင့် လက်ရင်းတပည့်တို့သည် ဘုန်းကျော်အနား၌ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကျော်ရှိရာ အခန်းဘေး အပြင်ဘက်၌ စောင့်ကျလျက်ရှိသည်။ ပထမ ဘုန်းကျော်၏စကားပြောသံတိုးတိုးကို ကြားနေရသည် နောက်မှ နှင်းဟောမန်၏ အားပေးစကားသံတို့ ဆက်၍ ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် ထရံပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဟောဒီပတ္တမြားလည်ဆွဲဟာ သိန်ပေါင်းများစွာတန်တယ်နှင်း၊ အခြေအနေမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အစ်ကိုကြီးမနေရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလည်ဆွဲကို နှင်းဆွဲထားပါ၊ တစ်ချိန်မှာ ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ လိုရင်လည်း အရင်းအနှီးလုပ်ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ စေတနာကို နှင်းလက်ခံပါကွယ်"

နှင်းဟေမန်သည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ငိုရင်း ဘုန်းကျော်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ချလိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ဘုန်းကျော် သေတော့မှာလား၊ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာတစ်ဝက်၊ စိုးရိမ်တစ်ဝက်ဖြင့် တွေးနေသည်။

"ပြီးတော့ငါသေရင် မင်းတို့က နှင်းကို နီးရာမြို့အရောက်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်ကြ"

သူ့တပည့်များကို မှာပြန်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုန်းကျော်သေလျှင်တောင်မှ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟေမန်ကို ရလမ်းမမြင်သေး။

"အို. . . အစ်ကိုကြီးမသေရင်တောင် ဓားပြလက်ထဲမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရတဲ့နှင်းအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်တော့ပါဘူးလေ၊ ကဲ. . . ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်မြဒင် ငါပြောတာနားထောင်စမ်း၊ နက်ဖြန်ကစပြီး တို့အဖွဲ့သားတွေ ခဏခြေရာဖျောက်နေကြမယ်၊ ငါ့ကို ငါခိုအောင်းနေကျ ဩဘာရွာကို လိုက်ပို့ကြ၊ ပြီးတော့ မြဒင်နဲ့ ဖြိုးမောင်က နှင်းကို အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့ကို ရောက်အောင် လိုက်ပို့"

"အို. . . နှင်းမသွားဘူး၊ နှင်းမပြန်ဘူး၊ နှင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ သေအတူ ရှင်မကွာ တစ်သက်လုံးနေမယ်"

ကျွန်ုပ်သည် သရော်ပြုံးတစ်ချက်ပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်အကြည့်ကို ထရံပေါက်မှခွာလိုက်သည်။ ထိုစဉ် လှိုဏ်ထဲသို့ဆင်းလာသော မြင်းခွာသံတဖျောင်းဖျောင်းကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း သေနတ်သံများကိုလည်းတရစပ်ကြားရသည်။ ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြပြီး ဓားပြတချို့က ပုလိပ်တို့ကို ပြန် လှန်ပစ်ခတ်နေသေးသည်။ သို့သော် အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် ဆုတ်ခွာဖို့စိုင်း ပြင်းနေကြသည်။

ကျွန်ုပ် ကံကောင်းသွားပြန်သည်။ အဖွဲ့သားတို့သည် ဘုန်းကျော် လွတ်မြောက်ရန် အဓိကထားလှုပ်ရှားနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ထွက်ပြေးရန် မြင်းတစ်ကောင်ရှိရာသို့ ရောက်လာခိုက် အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးလာသော

နှင်းဟေမန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာသွားသည်။ အသံမပေးဘဲ နှင်းဟေမန်ပြေးအလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ အနားသို့ ရောက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး နှင်းဟေမန်၏ လက်တစ်ဖက်ကို အမိအရဆွဲကာ မြင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ပထမ၌ နှင်းဟေမန်သည် အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က သူ့ကိုဆွဲခေါ်လာသည့်အထင်နှင့် ငြိမ်နေသော်လည်း မြင်းပေါ်သို့အရောက် ကျွန်ုပ်မှန်းသိလိုက်သောအခါ ချက်ချင်းပင် အော်ဟစ်ရုန်းကန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကနှင်းဟေမန်ကိုအတိုးနှင့် နှစ်ဆတိုးကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးဖက်ထားသည်။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ချစ်သောနှင်းဟေမန်ကို ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်ရုံမျှမက သိန်းချီ၍တန်သော နှင်းဟေမန်၏လည်ပင်းမှ ပတ္တမြားလည်ဆွဲကြီးကိုပါ ကျွန်ုပ်လက်ဝယ်ရရှိတော့မည်။ ပီတိအဟုန်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲသို့ လှိုင်းတံပိုးများလို တလိမ့်လိမ့် တက်နေသည်။ ထို့နောက် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ ရွာချသလို ပစ်ခတ်နေသော သေနတ်ကျည်ဆန်တွေကြားမှ ကျွန်ုပ်သည် စခန်းတွင်မှ လှိုဏ်ဆိပ်သို့ တက်သောလမ်းကို မှောင်ထဲတွင် ကြိုးစားရှာနေသည်။ အတန်ကြာမှ တွေ့သည်။ တွေ့လျှင် ထိုလမ်းရှိရာသို့ မြင်းကို ဇက်ကြိုးဆွဲလှည့်ကာ ဒုန်းစိုင်းစီးလာသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဓားပြ အဖွဲ့သားတစ်ယောက် မြင်းစီးလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဘုန်းကျော်ဖြစ်နေသည်။

"ဟာ ဘုန်းကျော်"

ဟု နှုတ်မှ အော်လိုက်ကာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် နောက်တစ်ခါ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါမှ ဘုန်းကျော် မဟုတ်။ ဘုန်းကျော်ညီ မြဒင်ဖြစ်နေသည်။

မြဒင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ သူ့မြင်းကို တရကြမ်းစီးလာပြီး ကျွန်ုပ် မြင်းနားသို့ရောက်လုတွင် ကျွန်ုပ်၏မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်နားထဲသို့. . .

"ဒိုင်း . . ဒိုင်း"

ဟု သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ကျောပြင်တွင် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် တစ်ခေါင်းလုံး တရိပ်ရိပ်မူးလာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မည်သူတွေက သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သနည်း။ ကျွန်ုပ်မသိ . .။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သတိကိုထိန်းချုပ်ထားရင်းမှ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာသည်။ နှင်းဟေမန်ကို ဖက်ထားသော ကျွန်ုပ်၏လက်များလည်း ပြေလျော့ကျသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဘာမှ မသိတော့။

♛ ♛ ♛

ကျွန်ုပ်ကို ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့က မိသွားသည်။ ဓားပြအဖွဲ့သားအချို့ကိုလည်း မိသည်။ သို့သော် အဓိကကျသော ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်မြဒင် နှင့်နှင်းဟေမန်တို့ကို ဖမ်းဆီးရမိခြင်းမရှိပေ။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လူသတ် မှုများကို မကျူးလွန်ဘဲ ဓားပြမှုများသာ ကျူးလွန်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ် တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျနေစဉ်အတွင်း ဘုန်းကျော်နှင့် နှင်းဟေမန် တို့သတင်းကို လုံးဝမကြားသိခဲ့ရပေ။ ဘုန်းကျော်သည် ထိုစဉ်က ဖျားနာ သော ဝေဒနာနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားပြီလား သို့မဟုတ် နှင်းဟေမန်နှင့် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနေကြပြီလား ဆိုတာလောက်သာ တစ်ခါတစ်ရံ မှန်းဆတွေး တောနိုင်ပါသည်။

နှစ်စေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘိုထောင်မှ လွတ်လာပါသည်။ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးရှိရာ အောက်ချင်းဖို့ရွာသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်း လာသည့်အလျောက် အတိတ်မှဖြစ်ရပ်တို့ကို ကျွန်ုပ်သည် မေ့တစ်ချက် ပျောက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ အမှန်းတရားနှင့် အာဃာတတရားတို့သည်

လည်း ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲတွင် လုံးဝနီးနီး မရှိတော့ပါပေ။ သို့သော် ဟိုတစ်လောက အောက်ချင်းဖို့ရွာပြင်၌ အသတ်ခံထားရသော အလောင်းတစ်လောင်းတွေ့မှုသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ်ကျန်နေသော အကုသိုလ် စေတသိက်မီးပွားအချို့ကို လေပင့်တိုက်လိုက်သည်နှင့် တူသွားပါသည်။ အတိတ်မှ ဒဏ်ရာဟောင်းသည် တမြေ့မြေ့ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ပုလိပ်တို့ကိုပြ၍ ကြည့်လိုက်ကတည်းက ဘုန်းကျော်အလောင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တပ်အပ်သေချာသိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်အလောင်းကို မြင်ရရင်းမှ နှင်းဟောမန်၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်လိုက်မိသည်။ ဘုန်းကျော် လူ့ပြည်မှာမရှိတော့လျှင် နှင်းဟောမန်ကို ငါပိုင်ဆိုင်ရနိုင်သည်ဟူသော အသိကလည်း တစ်ဆက် တည်းပေါ်လာပါသည်။

သည်နယ်၌ ဘုန်းကျော်ရှိနေသေးလျှင် နှင်းဟောမန်လည်း ရှိရမည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က ပုလိပ်တို့အား ဘုန်းကျော်အလောင်းပါဟု အမှန်တိုင်းပြောလိုက်လျှင် ဘုန်းကျော်သေပြီဟု သိရသည်နှင့် နှင်းဟောမန်သည် ဤအရပ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးတော့မည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည်လည်း နှင်းဟောမန်နှင့် သည်တစ်သက်ဝေးရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်၏ မေးစေ့အောက်၌ မှဲ့တစ်လုံးပါရှိသည်ဟု ပုလိပ်တို့အား မျက်လှည့်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ တွေ့ရှိရသော အလောင်းသည် ဘုန်းကျော်၏ အလောင်းမဟုတ်ပါ။ ဘုန်းကျော်သေသေးပါဟု နှင်းဟောမန် သိရှိရလျှင် နှင်းဟောမန်သည် ဘယ်အရပ်၌ ပုန်းရှောင်ခိုအောင်းကာ ဘုန်းကျော် ကို စောင့်နေမည်နည်း။ ထိုအချက်ကို ကျွန်ုပ်ကြာကြာမတွေးရ ဘုန်းကျော် ဓားပြတိုက်ရင်း အခြေအနေမလှက အမြဲတမ်း တိမ်းရှောင်ခိုအောင်းလေ့ရှိသည့် ဝက်လက်မြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသော ဩဘာရွာ၌

နှင်းဟောမန် မုချရှိနေမည်။ ထိုရွာသို့ရောက်သွားကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူနှင်းဟောမန်ကို အရယူရမည်။ အပိုင်ခေါ်ရမည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ဩဘာရွာသို့ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌ သေနတ်တစ်လက်လည်းပါသည်။ ဘုန်းကျော်မရှိတော့ပေမယ့် ဩဘာရွာ၌ နှင်းဟောမန်နှင့်အတူ ဓားပြအချို့ ရှိနိုင်သေးသည်။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ကိုယ်ကလက်ဦးအောင် လုပ်ပြီးမှ နှင်းဟောမန်ကို အပိုင်ခေါ်နိုင်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် လှည်းလမ်းမှ မလိုက်ဘဲ ကြမ်းတမ်းသောတောလမ်းခရီးမှပင် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ဩဘာရွာသို့ ညအချိန်ရောက်ရန် အချိန် ကိုက်ထားရသည်။ သူတို့နှင့် အမှောင်ထဲတွင် ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင် မှုရှိတော့ ကျွန်ုပ်က အသာစီးရမည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟောမန်၏ ဖြူနုသော မျက်နှာကလေးကို တရေးရေး မြင်ယောင်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ပီတိဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းကျော်မရှိသည့်နောက် နှင်းဟောမန်သည်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် ဟိုတုန်းကလို စိမ်းကားမည်မထင်ပါ။ သူ့အချစ်ကို အကြမ်းဖက်၍ မရယူခင်ပင် ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာ ပေးနှင့် မျက်စကလေးပင့်ကာ "အခုတော့ ချစ်ပါပြီ ကိုမင်းညိုရယ်"ဟု ပြောလိမ့်လေမလားဟုပင် စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်။

ဓားပြဂိုဏ်းတွင်ရှိစဉ်က ကျုပ်သည် ဘုန်းကျော်နှင့်အတူ ဩဘာရွာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ ယခု နီနီရဲရဲ နေမင်းကြီးအနောက်သို့ စောင်းကျသွားချိန်၌ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးရှိ၍ ခင်တန်းတစ်ခု၏ အဆုံးမှ ဩဘာရွာသို့ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ခင်တန်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မှောင်ချိန်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မှုန်ပျပျ အလင်းရောင်တွေ ကျန်နေသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွာသားတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ခင်တန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

အနားသို့ရောက် လာလျှင် ကျွန်မ်သည် ထိုအရပ်သားကို အိတ်ထဲမှ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန် လိုက်ရင်း . . .

"မှန်မှန်ပြောစမ်း. . .၊ ဓားပြကြီး ကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်ရဲ့ မိန်းမ ဘယ်မှာရှိသလဲ"

ရွာသားသည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်သွားသည်။

"ဟုတ်. . .ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောက်ဘီဘူးမိန်းမ၊ ဟို. . .ဟို. . . ရွာရဲ့အရှေ့ဘက်က ဘိုတဲပျက်ကြီးထဲမှာ နေပါတယ်"

ဟု ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။ ရွာသားကို ကုပ်မှဆွဲကာ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွာတပ်စည်းရိုးဘေးမှ မြင်းစီးလာကာ ရွာအရှေ့ဘက်ရှိ ယာခင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ လမထွက်သေးသော်လည်း ကောင်းကင်၌ ကြယ်တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစမြင်နေရပြီ။ ယာခင်းများအဆုံး သစ်တောအုပ်တစ်ခု၏အစပ်၌ မည်းမည်းသဏ္ဌာန် ဘိုတဲပျက်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီ။

ဘိုတဲအနီးသို့ရောက်လျှင် ဘိုတဲ၏အပေါ်ထပ်မှ မီးရောင် မှိန်မှိန်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းကို ဘိုတဲအစပ်မှ သစ်ပင် တစ်ပင်၌ ချည်၍ထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အခြေအနေကို ဘိုတဲဝင်းအနှံ့ အကဲခတ်လိုက်သည်။ စိတ်ချရမှ ဝင်းထဲသို့ ခြေဖော့ နင်းဝင်ခဲ့သည်။

ဘိုတဲအပေါ်ထပ်တွင် မီးရောင်မြင်ရသဖြင့် လူရှိမည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို လက်မှကိုင်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် ဘိုတဲဘေးရှိ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ၏။ အပေါ်ထပ်ရှိ အဝင်တံခါးပေါက်သည် ပွင့်လျက်ရှိသည်။ ထိုမှ မီးရောင်ရှိသော အတွင်းခန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့သော် ဘာသံမှမကြားရ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဟထားသော တံခါးကြားမှ အခန်းတွင်းသို့ ကြည့်

လိုက်သည်။ အခန်း၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းကာ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိပ်လျက်ရှိသည်။ နှင်းဟောမန်ဖြစ်မှန်း ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်လိုက်သည့် ဝမ်းသာစိတ်ကို မျိုသိပ်လိုက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး နှင်းဟောမန်အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

"ဟင်. . ."

ကျွန်ုပ်အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။ နှင်းဟောမန်သည် စောင်တစ်ထည်ကိုခြုံကာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိပ်လျက်ရှိသည်။ ရက်ရှည်လများ နာမကျန်းဖြစ်နေဟန်တူသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်သည်။ အသက်ငွေ့ငွေ့သာ ရှုနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟောမန်ကို အတန်ကြာသည်အထိ ငေးငိုင်ကာကြည့်နေမိသည်။ အခြေအနေကို သိလိုက်ရမှ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲသို့ စူးရှပြင်းထန်သော ဝေဒနာတို့သည် အလုံးအရင်းနှင့် တိုးဝင်လာသည်။

သနားကြင်နာစိတ်ကြောင့် နှင်းဟောမန်ကို ကြည့်ရင်းကျွန်ုပ်ရင်ဆို့နေမိသည်။

"အစ်ကိုကြီး. . .အစ်ကိုကြီး"

ခဏအကြာ နှင်းဟောမန်၏ နှုတ်မှတိုးတိုးကလေး ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဟောမန်ကို တွေတွေကြီးသာကြည့်နေမိသည်။ ဘာပြန်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အောင်ပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည်။

"အခု မင်း နှင်းဟောမန်ကို ခေါ်ဖို့ရောက်လာတာ လားမင်းညို"

ထိုအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ အမှတ်မထင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်မည်လုပ်ခိုက်. . .

"မလှုပ်နဲ့လေ၊ ငါ မင်းကို သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတယ်"

ဘုန်းကျော်၏အသံ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဘုန်းကျော် မသေသေးပါလား။ ဒါဖြင့် အောက်ချင်းဖိုရွာတွင်

တွေ့ရသော အလောင်းသည် မည့်သူအလောင်းဖြစ်သနည်း။

"မင်းက မြဒင်နဲ့ ငါ့ကို မှားပြီး ငါကိုသေပြီလို့ ထင်နေတယ် ထင်တယ်။ မြဒင်ဟာ တခြားဓားပြအဖွဲ့က ကောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုစွန့် သူ သေရတာပါ၊ အေးလေ. . .ငါမရှိတော့ဘူးထင်ပြီး အခုတော့ မင်းက နှင်းဟောမန်ကို ရယူဖို့လာတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မင်းညို၊ ငါမေးတာဖြေစမ်းပါ"

"ဟုတ်တယ်"

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ တုံးတိတိပင် ဖြေလိုက်သည်။

"အေး. . .ဒါဟာ သဘာဝကျပါတယ်ကွ၊ နှစ်တွေကြာသည် အထိ မမေ့နိုင်ဘဲ အခုလိုဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတော့ အင်း. . . ငါမင်းကို တစ်ခုထပ်မေးချင်တယ်၊ နှင်းဟောမန်ကို မင်းသိပ်ချစ်တာပဲလား မင်းညို"

ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

"ငါမေးတာဖြေပါ မင်းညို"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ နှင်းဟောမန်ကို သိပ်ချစ်တယ်"

"ငါ့ထက်များပိုမလား"

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲသို့ အင်အားတစ်ခုတိုးဝင်လာသည်။

"အဆပေါင်းများစွာ ပိုတာပေါ့ ဘုန်းကျော်ရာ သူများလက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ နှင်းဟောမန်ကို မမေ့နိုင် မမုန်းနိုင် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင် လွန်းလို့ ဒီကိုငါ အသက်စွန့်ပြီး ရောက်လာတာကိုပဲ မင်းတွေးကြည့်လေ"

"အေး. . .ကြိုက်ပြီကွာ၊ မင်းအဖြေကို ငါသိပ်ကြိုက်သွားပြီ"

ဘုန်းကျော်ထံမှ ရယ်သံတိုးတိုးကြားရသည်။ ဘုန်းကျော်သည် ထိုစကားများကို ဘာကြောင့်ပြောနေမှန်း ကျွန်ုပ်မတွေးတတ်သေးပေ သို့ သော် ဘုန်းကျော်က. . .

"မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ နှင်းဟောမန်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတဲ့ငါကလည်း ဟိုတစ်လောက ပုလိပ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ရင်ဘတ်မှာဒဏ်ရာရခဲ့လို့ သေလုသေခင်မှာပဲ၊ ငါ့ညီ မြဒင်သေသွားပြီးတဲ့နောက် ငါ့တပည့်အားလုံးကလည်း ငါ့ကိုစွန့်ခွာပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားကြပြီ၊ အဲဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ငါအလိုလားဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုက နှင်းဟောမန်အသက်ရှင်ရေးပဲ၊ ငါလည်း နှင်းဟောမန်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ် မင်းညို"

ဘုန်းကျော်၏အသံသည် တုန်ယင်လှိုက်လှဲသံပါလာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဝေဝါးမှေးမှိန်နေသော မှန်အိမ်အလင်းရောင်အောက်မှာ နှင်းဟောမန်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

"အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်မိုးလင်းလင်းချင်း မင်းက နှင်းဟောမန်ကို နီးရာမြို့တစ်မြို့က ဆေးရုံကိုခေါ်သွားပါ၊ ဆေးကုပေးပါ၊ ဆေးကုသမှု ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရရင် နှင်းဟောမန် ပြန်ပြီးကျန်းမာလာမှာပါ၊ အဲဒီ တော့. . ."

ဘုန်းကျော်၏ စကားသံသည် ထိုနေရာ၌ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်သော အခန်းအတွင်း၌ ဘုန်းကျော်၏ သက်ပြင်းဆွဲချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"အဲဒီတော့မှ နှင်းဟောမန်ကျန်းမာလာမှ နှင်းဟောမန်ကို မင်းလို ၢ ခေါ်သွားပါတော့၊ ငါခွင့်ပြုတယ် မင်းညို. . . ငါခွင့်ပြုတယ်"

"အစ်. . .ကို. . .ကြီး"

တိုးဆိတ်ညင်သာလွန်းသော နှင်းဟောမန်၏အသံ

"ပြောတဲ့အတိုင်း နာခံပါလို့ အစ်ကိုကြီး နှင်းကို အမိန့်ပေးချင် တယ်၊ အမိန့်ဆိုတာ များသောအားဖြင့် တရားမျှတမှု မရှိတတ်ပေမယ့် ကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုထဲကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အင်မတန် တန်ဖိုးရှိ

အသုံးဝင်ပါတယ် နှင်း၊ ဒီလို အခွင့်ကိုကြီး အမိန့်ပေးရတာဟာ နှင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ နှင်းအသက်ရှင်ဖို့ပါ''

''ဘုန်းကျော်''

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ခေါ်ရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ဘုန်းကျော်သည် ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည် သူ့ရင်ဘတ်တွင် ရဲရဲနီနေသော ဒဏ်ရာသွေးကွက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမျိုးအမည်မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတို့နှင့် ဆို့ကျပ်တစ်ခဲနေသည်။

''ငါ အခုပဲ နှင်းဟောမန်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ညတွင်းချင်း ဝက်လက် ဆေးရုံကို အရောက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကျန်းမာလာတဲ့အထိလည်း သူ့ကိုကူညီ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်၊ နှင်းဟောမန် ကျန်းမာလာတဲ့အခါမှာတော့ နှင်းဟောမန်ကို ငါကိုယ်တိုင် မင်းဆီလာပို့ပေးပါ့မယ်''

''မင်းညို့ . . .''

ဘုန်းကျော်က ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ရှင်းလင်းကြည်လင်သွားသည်။ နှင်းဟောမန်အပေါ် တကယ်ချစ်စိတ်သည်လည်း ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ လူတစ်ယောက် သေဘေးကြုံမှ ထိုသူအတွက် အသက်ရှင်ရေးသည် အဓိကအရေးကြီးဆုံး ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်သည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှ နှင်းဟောမန် အသက်မသေဘဲ ကျန်းမာပါစေဟု ဆန္ဒအကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်မိသည်။

ပြီးတော့ နှင်းဟောမန်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမချစ်။ ထို့ကြောင့် မချစ်မနှစ်သက်သူ ကျွန်ုပ်နှင့် မဆက်ဆံ မပေါင်းသင်းလို။ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရမည့် ဒုက္ခကို သူကြောက်ရွံ့နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း နှင်းဟောမန်ကို မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရခြင်း ဒုက္ခမှ ကင်းဝေးစေလိုသည်။ ကင်းဝေပါစေဟု ဆန္ဒအကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်မိသည်။

''တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ် ဘုန်းကျော် ငါနားလည်သလိုပြောရရင် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့အတွက် ဘာမှမပါဘူး။ ဘာမှမယူချင်ဘူး ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူး အားလုံး ငါ့ချစ်သူ အတွက်ပဲ ပြောရရင်တော့ကွာ နှင်းဟောမန်အတွက်ပါပဲ၊ အခုံးမှာတော့ နှင်းဟောမန် ဖြစ်ချင်တာတွေဟာ ငါဖြစ်ချင်တာတွေပဲ''

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှကို ကျွန်ုပ်နားလည်ခံစားရသလို ပြောပြလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့မသိ ဓားပြကြီးကျောက်ဘီလူးဘုန်းကျော်သည် ကိုင်ထားသော သေနတ်ကို ရင်၌ထိကပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလိုက်တော့သည်။

''ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မင်းညို၊ အချစ်ဆိုတာ ဒါပါပဲကွာ''

ဟု တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာပင် ဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကျော်ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်လာကာ ဘုန်းကျော်ကို တွဲခေါ်ပြီး နှင်းဟောမန်အိပ်ရာသို့လျှောက်လာသည်။ နှင်းဟောမန်အနီးတွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်ချလိုက်သည်။ နှင်းဟောမန်သည် မှိတ်ထားသော မျက်လုံးတို့ကို တဖြည်းဖြည်းဖွင့်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြုံးဆို၍ ရရုံမျှအပြုံးကလေးကို ပြုံးလိုက် သည်။ ထိုအပြုံးဟုပင် မခေါ်နိုင်သော အပြုံးကလေးသည် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲသို့ ကြည်နူးအေးမြစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိလိုက်ရသည်။

ရုံကြေးမုံ (ဇူလိုင် ၂၀၀၄)

ရင်ထဲကမြွေဆိပ်

"ကျုပ်က တောကတက်လာပြီး ရန်ကုန်ကို ဆေးလာရောင်းတာ ဘာဆေးလာရောင်းတာလဲလို့မေးရင် မြွေနိုင်ဆေး၊ သူများကို သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်က ဆေးရောင်းတဲ့ သူတွေလို သိုင်းဝိုင်းဖွဲ့နဲ့ပြီး ကိုယ့်ဆေးကို စကားနဲ့ အမွှန်းမတင်တတ်ဘူး၊ ကျုပ်က လက်တွေ့သမား အလုပ်နဲ့ သက်သေပြမယ်၊ ဟောကြည့် ဟောဟိုမှာ မြွေနိုင်ဆေး"

ဦးအောင်မြသည် တစ်ဝိုင်းလုံးရှိ လူအားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြောကာ ဝိုင်းထဲ၌ အဝတ်ခင်း၍ စုပုံထားသော လက်မလောက်အရွယ် သစ်တိုသစ်စကလေးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးမှ "ကိုင်း ဘင်သံလေးတစ်ချက်ကွာ"ဟု ဝိုင်းထောင့်မှ တပည့်မောင်အုန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ချက်ချင်းပင် မောင်အုန်းတီးလိုက်သော ဘင်သံကို ကြားရသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်မြသည် ဝိုင်းလယ်မှ မြွေပခြုပ်ရှိရာသို့တစ်လှမ်း

ချင်း လျှောက်လာပြီးလျှင် မြွေပခြုပ်တွင်းမှ မြွေတစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ 'ဟောဒါ ငန်းတော်ကျားမြွေဗျ၊ အဆိပ်ပြင်းသလားတော့ မမေးနဲ့၊ သူ ကိုက်လိုက်ရင် ထွက်သက်ဝင်သက် မဆက်မိခင်သေတာ'ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဦးအောင်မြသည် ထိုမြွေကို မြေပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။

ပြီးနောက် မြွေထိပ်ကို လက်ဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ပုတ်သည်။ မြွေကပါးပြင်းထလာသည်။ ထို့နောက် ဦးအောင်မြသည် လက်ထဲမှ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြွေဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက်ရိုက်ပြန်သည်။ မြွေမှာ ဒေါသဖြစ်လျက် မြွေ၏ပါးပြင်းခွက်သည် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာသည်။

"အဲဒီလို ဒေါသကြီးနေတဲ့ မြွေ၊ ကြည့်ကြနော်"

ထိုသို့ပြောပြီး ဝိုင်းတစ်နေရာရှိ မြေပေါ်တွင် ပုံထားသော သစ်စပုံထဲမှ လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် သစ်တိုသစ်စများကို သွားယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြွေဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ယခင်အတိုင်းပင် မြွေ၏ဦးခေါင်းကို တုတ်ဖြင့် ခပ်စပ်စပ်ရိုက်ပြန်သည်။

မြွေသည် ဖြီးခနဲ ဖြီးခနဲ မှုတ်ကာ ပါးပြင်းထောင်လာသည်။

"ဟောကြည့်ကြ၊ အဲဒီလိုဒေါသဖြစ်နေတဲ့ မြွေ၊ တွေ့သမျှ မရှောင်လိုက်နိုင်တဲ့မြွေနော် ဟောကြည့်"

မြွေကို ဒေါသဖြစ်အောင်ရိုက်ရင်း ဦးအောင်မြသည် လက်ထဲမှ သစ်စတစ်စဖြင့် မြွေ၏ပါးပြင်းခွက်ကို ထိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြွေသည် ပါးပြင်းထောင်လျက် ဘယ်ညာယိမ်းနေရင်းမှ အယိမ်းရပ်သွားသည်။ ဦးအောင် မြ၏ လက်ထဲမှ သစ်စကိုကြည့်နေသည်။

"ဒီလိုနဲ့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ငါ့ဆေးက ဒီထက်မကပါကွ၊ ဟောဒီမှာ . . . ဟောဒီမှာ"

ထိုသို့ပြောရင်း ဦးအောင်မြသည် သစ်စဖြင့် မြွေမျက်နှာ မြွေပါးစပ် တစ်ဝိုက်ကို ဆတ်ကာဆတ်ကာ ထိုးသည်။ မြွေသည် ပထမ၌

ပါးပြင်ခွက် ညှိုးကာသေးသွားသည်။ ထို့နောက် ပါးပြင်ထောင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားကာ နောက်ဆုံး၌ မြေပေါ်သို့ ဝပ်စင်းခွေကျ သွားတော့သည်။

"ကဲ လက်တွေ့မြင်ကြပြီလား"

ဦးအောင်မြက လူအားလုံးကို ရင်ကော့၍ မေးသည်။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံးမှ လူအားလုံးသည် ဦးအောင်မြ၏ လုပ်ပြပုံကို ရင်သပ်အံ့ဩနေကြသည်။

"အဲဒါ ဘယ်မြွေမဆိုသေအောင် ကြောက်တဲ့ မြွေနိုင်တဲ့ဆေးသစ်စ၊ ညအချိန်ခရီးသွားတဲ့ လူတွေ၊ အလုပ်ပြန်အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ပေ့ုပ်ရတဲ့ လူတွေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်အိမ်နားမှာ သစ်ပင် ချုံနွယ်တွေရှိလို့ မြွေပါးကင်းပါး ကြောက်ရတဲ့ လူတွေ၊ ဟောဒီ ဆေးသစ်စကို ကိုယ်သွားလေရာ၊ ရှိလေရာ၊ အိတ်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထား၊ ဆေးသစ်စအိတ်ထဲမှာ ရှိနေရင် ကိုယ်နဲ့ဆယ်ကိုက် ဆယ့်ငါးကိုက်အကွာမှာ ရှိတဲ့မြွေတောင် မနေနိုင် ဘူး၊ တချိုးတည်းပြေးရော"

တစ်ဝိုင်းလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုမှာ အထွတ်ထိပ်သို့ ရောက်နေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးအောင်မြက. . .

"ကဲ လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ မြင်ကြရပြီမဟုတ်လား၊ ကိုယ်နဲ့ အသုံးတည့်လို့ လိုချင်ရင် မြွေနိုင်ဆေးသစ်စ တစ်စကို ငါးမူးနှုန်းနှင့် ရောင်းပေးတယ်၊ ဆေးသစ်စ ငါးစယူရင်တော့ အားပေးတာကို စေတနာ ကုံပြန်တဲ့အနေနဲ့ ငါးမူးလျှော့ပြီး နှစ်ကျပ်နဲ့ရောင်းပေးမယ်၊ လိုသလောက် ကြိုက်သလောက်ယူကြ"

ဆေးသစ်စကို ဟိုမှာသည်မှာ လှမ်းခေါ်ကာ ဝယ်နေကြသည်။ မောင်အုန်းသည် ဆေးသစ်စများကို မောင်းထောင်ချိုင့်တွင်ထည့်ကာ ဝိုက်လံ ရောင်းချပေး၏။ မကြာမီ မောင်းထောင်ချိုင့်တစ်လုံးစာ ဆေးသစ်စများ ကုန်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ယူရပြန်သည်။

ဝိုင်းဖြစ်သည့်နေရာကလည်း ရန်ကုန်မြို့ လေဟာပြင်ဈေးရှေ့ ကွက်လပ်နေရာကောင်းမို့ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းပင် ဆေးသစ်စများ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးသစ်စပုံ၌ မောင်းထောင်ချိုင့်တစ်လုံးစာလောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုစဉ် အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ဦးအောင်မြ နားသို့ ကပ်လာသည်။

"ကျွန်တော်က တောကပါ ဆရာကြီး၊ ဆေးသစ်စအစွမ်းကို မြင်ရလို့ ကျွန်တော်တို့ ရွာသူရွာသားတွေအတွက်ပါ များများဝယ်သွားချင်ပါတယ်၊ ဈေးနည်းနည်းလျှော့နိုင်မလား"

ဦးအောင်မြက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရင်း . .

"အခု အစိတ်ဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲကြတယ်ကွာ တစ်ဆယ်ပဲ ပေးသွား စေတနာပေါ့ကွာ"

"ကျေးဇူးပဲ ဆရာကြီးရယ်"

လူရွယ်က မောင်းအုန်း၏ မောင်းထောင်ချိုင့်ထဲမှ ဆေးသစ်စများကို ရွေးယူနေသည်။ ဦးအောင်မြသည် ပထမလူရွယ်ကို အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့်ပြုံး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဝိုင်းထဲရှိလူအားလုံးကို အောင်မြင် ဝံ့ကြွားသော အပြုံးဖြင့် တစ်ခါပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

♛ ♛ ♛

ဦးအောင်မြသည် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာလှပြီ။ ဒီအလုပ်မှာ ငှက်ပျောသီး အခွံနွှာစားရသလို ဖြစ်သည်။ အလွယ်တကူအ များဆုံးရနိုင်သော ကုက္ကိုသားကို ပထမရှာရသည်။ ထို့နောက် သစ်တိုသစ်စကလေးများဖြစ်အောင် ရဲတင်းဖြင့်ပေါက်ရသည်။ ပြီးလျှင် သစ်ပေါက်စများ ကုက္ကိုနံ့ပျောက်စေရန် ဆား၊ နနွင်းနှင့် မှင်သော် အနည်းငယ်ထည့်ကာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရေစိမ်ထားရသည်။ ရေစိမ်ပြီးလျှင် ကုက္ကိုစများသည် ကုက္ကိုနံ့ ပျောက်ကာ အနံ့တစ်မျိုးရလာသည်။ သင်းမွှေးသော အနံ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်လည်း မြွေကို ကိုယ်လိုရာကိုယ်ခိုင်းသလို လုပ်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးရသည်က အနည်းငယ်လက်ဝင်သည်။ ရက်လည်းကြာသည် ကျင့်စဉ်၌မြွေကို ပါးပျဉ်းထောင်အောင် ဆွပေးကာ ပင်အပ်များ စိုက်ထားသော သစ်စတစ်ခုဖြင့် မြွေ၏မျက်နှာကို ကြိမ်ဖန်များစွာထိုးပေးရသည်။ ပထမမြွေသည် ပါးပျဉ်းခွက်မကျသည့်ပြင် ပို၍ဒေါသထွက်လာကာ လူကိုပင် ရန်ရှာတတ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့လေ့ကျင့်စဉ် မြွေဆိမှ မြွေဆိပ်များကို မြွေဆိပ်အိတ်မှ ထုတ်ထားသဖြင့် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပေ။

ထိုသို့ နေ့စဉ်ရက်စက်ကျင့်ပေးသောအခါ မြွေသည် ပင်အပ်ပါသော သစ်စဖြင့် အထိုးခံရလျှင် ပါးပျဉ်းခွက်ညှိုးကာ ပါးပျဉ်းထောင်ရာမှ တစ်ဖြည်းဖြည်း မြေပေါ်သို့ ဝပ်ဆင်းသွားတတ်သည်။ ထို့နောက် သစ်စမှ ပင်အပ်များဖြုတ်ကာ ပင်အပ်မပါသော သစ်စဖြင့် မြွေကိုထိုးကာ ဆက်လေ့ကျင့်ရသည်။ ထိုအခါ မြွေသည် ယခင်ပင်အပ်ပါသောသစ်စဖြင့် ကျင့်စဉ်က နာကျင်မှုကိုသိနေကာ ပါးပျဉ်းညှိုးလျက် မြေပေါ်သို့ ဝပ်ဆင်းမြဲ ဝပ်ဆင်းသွားသည်။ ထိုသို့ မြွေကျင့်သားရလာလျှင် ဦးအောင်မြ၏လက်ထဲတွင်ရှိသော သစ်တိုသစ်စတိုင်း အရာဝတ္ထုတိုင်းသည် မြွေနိုင်ဆေးဖြစ်နေသည်။ မြွေအလမ္ပာယ်ပိုင်းတွင် ပြုပြင်ထားသော ကုက္ကိုစများဖြင့် မြွေကိုထိုးပြတိုင်း ငွေစများရှင်လာသည်။

ဘယ်လောက်ငွေရလွယ်လိုက်သည့် အလုပ်ပါလဲ။

ဦးအောင်မြသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ရွာမှထွက်လာစဉ်ကတည်းက ရောက်လေရာအရပ်ရပ်တွင် ထိုသို့သော ဒဝါအလုပ် (သို့မဟုတ်) မြွေအလမ္ပာယ်ပြ၍ မျက်လှည့်ပြခြင်းဖြင့် ဆေးလိမ်ရောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်မှာ ယခု အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်အထိ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် နီးပါးရှိလေပြီ။

ဦးအောင်မြသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုအလုပ်အပေါ် ငြီးငွေ့စိတ်ကုန်ခြင်း ဖြစ်မိသော်လည်း မပင်မပန်းဘဲ ဤမျှငွေရလွယ်သည့် အလုပ်မို့ ကြီးစွာနောင်တရခြင်း၊ သံဝေဂရခြင်း မဖြစ်မိခဲ့ချေ။ သူ့ဆေးဝယ်သူတစ်ယောက်သည် မြွေကိုက်ခံရလျှင်တောင် သူ့မြွေဆေးကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်ကံ ရှေးအထုံရေစက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အခြားသူတို့ရောင်းချသော ဆေးတုများလို အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင် သူ့အလုပ်သည် တရားမျှတမှုရှိသည်ဟု ဦးအောင်မြ တယူသန်ယူဆထားသည်။

ပြီးတော့ ဦးအောင်မြ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်နှင့်လည်း ဆိုင်နေသည်။ ဦးအောင်မြသည် မကွေးတိုင်း သရက်ခရိုင်အတွင်းမှ ညောင်ပင်ရွာသား

ဖြစ်သည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးခဲ့သည်။

မိဘများဆုံးပါးစဉ်က ယာနှစ်ကွက်နှင့် နွားတစ်ရှဉ်းကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အေးနုနှင့်လည်း သမီးရည်းစားဘဝရောက်နေပြီ အတော်ပဲပေါ့ ကိုအောင်မြရယ် ကျုပ်နှင့်ရရင် အဲဒီယာနှစ်ကွက်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတာပေါ့ဟု အေးနုကဆိုသည်။ အေးနု၏မိဘများကလည်း ယာပိုင်ရှိသော ကိုအောင်မြနှင့် အေးနုကို သဘောတူကြသည်။ ဒီလိုနှင့် ကိုအောင်မြသည် အေးနုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

ပြီးနောက် နွားတစ်ရှဉ်းနှင့်အတူ ယာထဲသို့ဆင်းရသည်။ နှစ်ခါလည့်လောက်သာကြာသည်။ ကိုအောင်မြ၏ အတွင်းစရိုက်ကပေါ်လာသည်။ သူ့စရိုက်မှာ နွားနှင့်ဖက်၍ ယာအလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ မလုပ်ကိုင်လိုခြင်း ထို့အပြင် တစ်နှစ်သေတစ်နှစ်ဆန်း နှမ်းပေါ်ချိန်၊ ပဲပေါ်ချိန်မှ ငွေမြင်ရသောအလုပ်ကို အထင်မကြီး မနှစ်မြို့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အေးနုနှင့် တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်ရသည်။

"ဒီလိုဆိုတော့ တော်က ဘာအလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ ပြောပါဦး"

"အို ငါစဉ်းစားထားတာက အရောင်းအဝယ်အလုပ်ပေါ့၊ အရောင်းအဝယ်ဆိုတာ ငွေရမြန်တယ်၊ အမြတ်အစွန်းလည်း ကိုယ်ပြောသလောက် ရတယ်ကွ"

"ဒါဖြင့် ဘာရောင်းအဝယ်လုပ်ရမှာလဲ"ဟု အေးနုက ပြန်မေးသောအခါ ကိုအောင်မြသည် ဂဃနဏပြန်မဖြေနိုင်ပေ။ သို့သော် နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင်လုပ်ရသော လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်ကိုမူ သူလုံးဝ မလုပ်ချင်ပေ။ ထို့နောက် ထိုလက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်သော ရောဂါသည် ကိုအောင်မြထံ၌ နာတာရှည်ရောဂါကို စွဲကပ်လာသည်။ အချိန် ကြာသလောက် တစ်စတစ်စ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

"ငါ့ကိုမတားနဲ့တော့ အေးနု ယာတစ်ခင်းရောင်းပြီး ငါရန်ကုန်ကို

သွားမယ်။ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုခုလုပ်မယ်။ ကျန်တဲ့ယာတစ်ခင်းနဲ့ မင်း လုပ်ကိုင်စားပေါ့''

''အိုတော် ကျုပ်မှာလဲ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ တော်ဘယ်နှယ့် စကားပြောလိုက်တာလဲ မသွားပါနဲ့ မသွားရဘူး''

သို့သော် ကိုအောင်မြသည် အေးနုသာမက အေးနုမိဘများနှင့် တစ်ရွာလုံးက ပိုင်းတားသော်လည်း နားမဝင်ပေ။ တားမရပေ။

''ငါသွားတာ တစ်ခါထဲအပြီး ထွက်သွားတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ခြောက်လတာန်သည်။ တစ်နှစ်တန်သည် ငါမင်းဆီပြန်လာမှာပါ။ အဲဒီတစ်ခါကျတော့ ငွေထုပ်ကြီး ပိုက်လာမှာကွ''

နောက်ဆုံးဘယ်လိုမှ တားမရသောအခါ အေးနုသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုတော့သည်။ သို့သော် အေးနု၏မျက်ရည်တို့သည် ကိုအောင်မြအပေါ် အရာမထင်ပေ။ ထိုစဉ်က ကိုအောင်မြသည် အေးနု၏မျက်ရည်တို့ အပေါ် လက်ပစ်ကူး၍ ခရီးထွက်ရဦးတော့ ဝန်လေးမည့်သူမဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ဖြင့် ကိုအောင်မြသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဖွတ်ထွက်လာသည်။

♛ ♛ ♛

ဦးအောင်မြသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ လေးဆယ်ကျော်အတွင်းထိ ရွာသို့ သုံးလေးခေါက်ရောက်သေးသည်။ နောက်ဆုံးအခေါက်ရောက်ချိန်တွင် သမီးကလေးဖွေးဥမှာ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိပြီ အဖေကိုလုံးဝမှတ်မိ။ ဦးအောင်မြက သမီးလေးရယ်ဟု ဆိုကာ ဖွေးဥကိုဖက်သည်။ သမီးကလေးပါးနှစ်ဘက်ကို အငမ်းမရနမ်းသည်။ ဖွေးဥက ကျည်ခနဲအော် ငိုသည်။ 'အမလေး လုပ်ပါဦး အမေ လုပ်ပါဦးအမေ'ဟု အော်ကာ ဦးအောင်မြ ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်သည်။

''အို သမီးလေးကလဲ ဒါသမီး အဖေလေ''

''မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ အဖေဆိုရင် ဖွေးဥတို့နဲ့ အတူနေမှာပေါ့''

သမီးက ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုသည်။ ပြီးနောက် ဦးအောင်မြကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်သည်။ ထိုစဉ်ကတစ်ခါ ဦးအောင်မြ၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ့ခံစားခဲ့ရဖူး သည်။ သားကွဲမယားကွဲ စီးပွားရှာရသော အလုပ်ကို စိတ်ကုန်သွားဖူးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဦးအောင်မြမှာ ချွေးမြီးကောက်ကျည်တောက် စွပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဦးအောင်မြလည်း အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဝန်ခံရလျှင် မဟုတ်မမှန် လိမ်ညာကာဆေးရောင်းရသော ဒဝါအလုပ်ဖြင့် ငွေတွေ သောက်သောက်လဲရခဲ့သည်။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ မကောင်းမှုမှ ရသောငွေသည် မည်သို့မျှ ခိုင်မြဲအဖတ်တင်ခြင်းမရှိပေ။ ရသလောက် မရနိုင်ဘဲ ကုန်နေသည်။ ယခု ဦးအောင်မြ ငှားနေသော ကမာရွတ်ထဲမှ အိမ်ခန်းခနှစ်လခပင် ပေးရန်ကျန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ရင်းကိုင်းရင်းပင် ထိုအလုပ်ကို စိတ်ကုန်လာသည်။

ပြီးတော့ သူ့မိန်းမအေးနုကို အထူးသတိရနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လွမ်းဆွတ်မိသည်။ အေးနုသည် သူ့အပေါ်တကယ်ချစ်သော မိန်းမ၊ သစ္စာရှိသောမိန်းမဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မြသည် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ကတည်းက သားပစ်မယားပစ်နေခဲ့သည်။ အိမ်ထောင့် တာဝန်ပျက်ခဲ့သည်။ အေးနုသည် မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မှ နောက်အိမ်ထောင်မထူခဲ့ပေ။

အိပ်ရာဝင်တိုင်း ရင်ထဲမှ ဆို့နင့်ကြေကွဲစွာ လွမ်းဆွတ်နေသည်ကတော့ သမီးလေး ဖွေးဥကို ဖြစ်သည်။ ခုအချိန်ဆို သမီးကလေး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ မအေတူ သမီးကလေးမို့ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသားအရေမှာ ဖွေးဖွေးနုနုနှင့် ဥနေအောင်လှနေမှာပဲ။ တွေ့ချင်လိုက်တာ သမီးကလေးနဲ့စကား ပြောချင်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ သမီးကလေးရဲ့ တုံ့ပြန် မေတ္တာကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခံစားချင်လိုက်တာ ထိုသို့ တမ်းတမ်း တတဖြစ်မိသည်။ စင်စစ်တွေးကြည့်လျှင် သည်အဖြစ်တွေမှာ ဦးအောင်မြ၏ အပြစ်တွေချည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အမှားတွေချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ပျက်အစဥ်ပြင်ခဏဆိုသလို သူ့စရိုက်ကို အချိန်မီပြုပြင်၍ ရမည်ဟု ဦးအောင်မြ ယုံကြည်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဦးအောင်မြ၏ ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးသည် လည်း

ကောင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ရသေးသည်။ ယနေ့ ဦးအောင်မြ ညောင်ပင်သာသို့ ပြန်သွားလျှင် သူ့ချစ်သော ဇနီးမယားနှင့် သမီးတို့ကိုတွေ့ကာ ချမ်းမြေ့သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သည်တစ်မိုးကျလျှင်တော့ ညောင်ပင်သာသို့ ပြန်မည်ဟု ဦးအောင်မြဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးတွင်းရောက်လျှင် ရန်ကုန်၌ မိုးကြီးသဖြင့် လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဝိုင်းများ အလမ္မာယ်ဝိုင်းနှင့် အခြားအကြံအဖန်ဝိုင်းများခွင်လုပ် ခွင်ဆင်၍မကောင်း၊ အလုပ်မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် မိုးရာသီတွင် ဒဝါသမားများသည် မိုးနည်းရာအထက်အညာသို့ တက်သွားကြသည်။

ဦးအောင်မြကတော့ သည်တစ်ခါ သူ့နေရပ်သို့ အပြီးအပိုင်ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့မှ နံနက်စောစော ထွက်လာသော အဆန်ကူးတို့ သင်္ဘောသည်မွန်းလွဲချိန်တွင် အောင်လံမြို့သို့ဆိုက်သည်။ ထို့နောက်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ညောင်ပင်ရွာသို့ရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရွာ သို့ရောက်ရန်ကြားတစ်ရွာသာကျန်တော့သည်။ အချိန်မှာ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လေပြီ။

ရောက်လိုဇောဖြင့် သင်္ဘောက အခုတ်နှေးသည်။ အချိန်ကုန်ခဲလှသည်ဟု ဦးအောင်မြထင်သည်။ ဇနီးနှင့်သမီးကို တွေ့လိုသောစိတ် ကြည်နူးစိတ်တို့ဖြင့် ရင်ထဲ၌ ရောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ညနေလေးနာရီခန့် သင်္ဘောက ညောင်ပင်သာဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးထိုးဆိုက်လိုက်ပြီး ကုန်းဘောင် ထိုးချသောအခါ ဦးအောင်မြသည် ကုန်းဘောင်ပေါ်မှ ဒုန်စိုင်းပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးနောက် သူ့အိမ်ရှိရာ ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ပြေး၍လာခဲ့သည်။ လမ်း၌တွေ့သော ရွာသားအချို့သည် သူ့ကို သမင်လည် ပြန်ငဲ့စောင်းကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရံတာနားတွင်

လူတစ်စုရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးအောင်မြသည် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ တစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာနားသို့ ရောက်လျှင်။

"အမလေး သမီးလေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချည့်လား သမီးလေးရဲ့ ဟီး . . . ဟီး"

အေးနု၏ အော်ငိုသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ဦးအောင်မြ၏ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲမြည်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အိမ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။ သမီးလေး သမီးလေးဖွေးဥကို အိမ်ရာထဲတွင် မလှုပ် မယှက်တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပြည့် လက်ပြည့်ကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ အနီးအနားတွင် ယောကျ်ား မိန်းမလေးငါးယောက်ထိုင်နေသည်။ အေးနုသည် တဟီးဟီးအောင်ငိုရင် ဦးအောင်မြကို မြင်သွားသည်။

"ဩော် ရှင်ပြန်လာပြီးကိုး အမလေး လူစိမ်းကားကြီးရဲ့၊ ရှင့်သမီးဖြစ်ပုံကြည့်ပါဦးတော့ ဟီး . . .ဟီး"

ဦးအောင်မြင်သည် သမီးဖွေးဥဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင် ချလိုက်သည်။

"ဟင်. . . ဦးလေး မြွေနိုင်ဆေးသစ်စရောင်းတဲ့ ဦးလေး"

အနားမှ လူရွယ်တစ်ယောက်က ဦးအောင်မြကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အေးနုသည် အော်ငိုရင်းမှ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဦးအောင်မြကို တွေခနဲလှမ်းကြည့်သည်။

'ဘာ. . . ဘာပြောတယ် ခင်သောင်း ဒါ. . . ဒါမြွေနိုင်ဆေးသစ်စရောင်းလိုက်တဲ့လူဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား ပြောပါဦး ခင်သောင်းရဲ့ ဒါ.ဒါ. ငါ့ယောကျ်ား ဖွေးဥအဖေ ငါ့. . . အမလေး"

အေးနုတက်မလိုဖြစ်သွားသည်။ နောက်လန်လဲကျမသွားစေရန် မိန်းမတစ်ယောက်က ဖက်ထားရသည်။ ဦးအောင်မြသည် အဖြစ်အပျက်

ကို ကောင်းကောင်း သတိရလိုက်သည်။ မနှစ်က. . . မနှစ်က။

"ဟုတ်တယ် ဒွေးလေး မနှစ်ကတာဝန်နဲ့ ရန်ကုန်သွားပြီး ပြန်ပါလာတဲ့ ဆေးသစ်စတွေဟာ ဒီဦးလေးဆီက ဝယ်လာတာ"

"ဟင်"

အေးနု၏ အံ့ဩတုန်လှုပ်သံကြီးဖြစ်သည်။ မျက်ရည်များဝိုင်းဝိုင်းလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဦးအောင်မြကို စိုက်ကြည့်သည်။

"အမလေး ကောင်းကြသေးရဲ့လားတော့၊ ဖွေးဥလေ. . .ဖွေးဥ၊ မိုးချုပ်တဲ့အထိ သူ့ယောကျ်ား ခင်သောင်းပြန်မလာလို့ ယာထဲကိုလိုက်သွားသတဲ့၊ နေဝင်မိုးချုပ်ကြီးမလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မြွေပါးကင်းပါးကြောက်ရပါတယ်လို့ ပြောတော့၊ အို ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ကျွန်မချွေးခံ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ မြွေနိုင်ဆေးသစ်စရှိနေတာပဲတဲ့၊ အဲဒီလိုပြောပြီး သွားလိုက်တာလေ. . . ဟီး. . . ဟီး ခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ကိုအောင်မြရဲ့ ရှင့်မြွေနိုင်ဆေးကို အားကိုးလိုက်တာ ခုတော့ ကျုပ်သမီးလေး မြွေကိုက်လို့ သေပြီတော့ ဟီး. . . ဟီး"

ဦးအောင်မြရင်ထဲသို့ မီးရဲရဲနှင့် တံကျင်ကြီးတစ်ခု ထိုးသွင်းလိုက်သလိုခံစားရသည်။ အခံရဆိုးလှသော ဝေဒနာများသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးလောင်သလို လောင်မြိုက်နေသည်။ ဘာစကားမှ မပြောနိုင် စိတ်နှင့်ကိုယ် တွဲလျက်ရှိသည်ဟုပင် မထင်ရ၊ တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

"ပြီးတော့ ဖွေးဥကံကလဲ ဆိုးလှပါတယ်ကွယ်၊ ပိုးထိထိချင်း ကျေးရွာဆေးခန်းသွားတော့လဲ မြွေဆေးမရောက်သေးဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ညတွင်းချင်း အောင်လံဆေးရုံပို့ရအောင်လည်း မော်တော်တွေ၊ လှေတွေမရှိတဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံနေရတယ်"

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးပြောပြသည်။ ဦးအောင်မြ ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဦးအောင်မြသည် ရင်ဝသို့

ဆို၍ ဆို၍တက်လာသော ဝေဒနာအဆိုင်အခဲများကို မခံစားနိုင်လွန်းသဖြင့် အတင်းမြို၍ ချနေရသည်။ သမီးကလေးအိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်ကိုပင် သူမသိရပါလား၊ သူ ဒီလောက်တောင် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်မဲ့ခဲ့တာ ပြီးတော့ သမီးမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့။

ဦးအောင်မြသည် ကယောင်ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် ခေါင်းပြန်မော့လိုက်သည်။ သူ့သားမက်ခင်သောင်းသည် သူ့ကိုဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြေနိုင်ဆေးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ လိမ်ရောင်းရတာလဲ ဦးလေး ခုတော့ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ဦးအောင်မြကို အံကြိတ်ကြည့်နေသည်။

ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ ငါ့ကြောင့်လူနှစ်ယောက် တပြိုင်နက် သေရပြီ။ ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါ့မြေးလေး သေရပြီ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့မိုက်ပြစ်အတွက် ငါဘာလုပ်ရမလဲ ဦးအောင်မြစိတ်ထဲတွင် လေပြင်းကျသလို ရောက်ယက်ခတ်နေသည်။ တအားအော်ငို လိုက်ချင်သလိုလို ဦးအောင်မြသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသောစိတ်ဖြင့် အရူးတစ်ယောက်လို တစ်ခန်းလုံးအနှံ့ ဟိုမှာသည်မှာ လျှောက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထ လိုက်သည်။ ထရုံတွင် ထိုးထားသော ဓါးတိုတစ်ချောင်းကို ပြေး၍ယူသည်။ ချက်ချင်းပင် လက်ထဲမှဓားဖြင့် သူ့ဗိုက်ထဲကို ထိုးရန်မြှောက်လိုက်သည်။

"ဦးလေး . . ဦးလေး"

ခင်သောင်းက အော်ဟစ်ရင်း အလျင်အမြန် ထသွားကာ ဦးအောင်မြလက်ထဲမှ ဓားကိုအချိန်မီ လုယူလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးအောင်မြသည် 'သေချင်တယ်၊ ငါသေချင်တယ်၊ ငါ သေပါရစေ၊ ငါ့မိုက်ပြစ် က သေဖို့ပဲကောင်းပါတယ်'ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ပြောရင်း သတိမေ့၍လဲကျသွားတော့သည်။

ခေတ္တမျှ အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဦးအောင်မြ ဖန်တီးခဲ့သော သူတို့ရင်ထဲမှမြွေဆိပ်သည် သူတို့ တစ်သက်တာလုံး ဖျောက်ပြယ် ပြေပျောက်ဖွယ် မရှိတော့ပါတကား။

မှူခင်းစုံ (နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၄)